

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 2 Nisan 1994 Sayı: 91

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Devrimci Sol'dan açıklama
**"Kan akan yerde
 zalimin hükmü
 uzun sürmez"**

**30 Mart-17 Nisan Devrim
 Şehitlerini Anma Günleri**

**Kurtuluşumuzun yolu
 şehitlerimizin yoludur**

Devrimci Sol tarafından Ünye ve Dersim kirleninde gerçekleşen çarpışmalarla ilgili bir açıklama yapıldı. Ünye'de beş ve Dersim'de üç gerillanın şehit düştüğünü bildiren açıklamada "Kürdistan'dan Karadeniz'e savaşımız yeni şehitlerle sürüyor" denilerek şunlar vurgulanıyor: "Değil onlarcamız, yüzlercemiz, binlercemiz toprağa düşecek, bunu biliyoruz... Bundan asla sakınmayacağız... Çünkü savaşımız halkın savaşıdır... Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü tüm ulusların savaşısıdır. Adaletin, özgürlüğün savaşısıdır. Bu savaş devrim savaşısıdır... Biz uluslarımız, emekçi halklarımız için silah kuşandık... Devrim bayrağı ülkemiz semalarında dalgalanıncaya kadar silahımız elimizden düşmeyecek, susmayacaktır."

Kriz sınır tanımıyor

İç ve dış borçlardaki artış, doların "ölenemeyen" yükselişi ve Körfez savaşın artan maliyeti, düzeni açık bir iflas noktasına getirdi. Krizin tüm yükü emekçilerin sırtında; işsiz sayısı 6 milyon, vergilerin % 71'ini emekçiler ödüyor. Enflasyon oranı % 100'ü aşmış durumda.

Düzen batıyor. Oligarşi tüm kaynaklarımızı, alın terimizi talan ederek ayakta durmaya çalışıyor. Giderek kendini tüketen düzenin, artık hiçbir kurtuluş şansı yoktur. Artık daha fazla "sabır" göstermeyelim. Bu bizim "kaderimiz" değildir.

- 30 Mart-17 Nisan... Şehitlerimizi, devrim şehitlerini anıyoruz. Türkiye devrim tarihini yaratanları, o tarihi kanlarıyla yazanları anıyoruz. On beşleri, Kızıldere'yi, Deniz'leri, İbo'ları ve tüm devrim şehitlerini anıyoruz... Biliyoruz ki, onları anmak, onlara filizlenen kavgayı büyüttür.
- "Devrim Şehitlerini Anma Günleri" Kampanyası başladı. Anmalar, pankartlar, yazılamalar, asılan bayraklar; şehitlerimize layık olabilmek, kavgalarını, devrimci hareketi daha ileriye taşıyabilmek için...
- Ateşler, ihanetler içinden geçtik ama bize devrettikleri kurtuluş bayrağını bir an olsun yere düşürmedik. Bir kez daha söz veriyoruz ki, emekçilerin orak-çekili yıldızını oligarşinin burçlarına dikene kadar savaşaacağız.

**Onlar kurtuluşun yolunu gösterdiler,
 inanıyoruz, bu yol bizi zafere götürecektir,
 Söz veriyoruz; devrim onlara armağanımız olacak.**

MERHABA

Toplatmalar, gözaltılar ve gazetelerin verilen para cezalarıyla dolu bir haftada yazımız merhaba!

90. sayımız yeni topladıldı. Ayrıca 66. sayımızda yazılabildi "bölücülük" yaptığımız gerekçeyle 2 Nolu DGM tarafından 15 gün kapatma cezası ile gazetemizin sahibi Gülten Şeşen'e 100 milyon lira, o dönemde yazı işleri müdürümüz Namik Kemal Cıbaroğlu'na ise 50 milyon lira ve 6 ay hapis cezası verildi. Bunu bürümüz 25 Mart günü hiçbir gerekçe gösterilmeden mühürlendi. Aynı gün Bolu ve Düzce'de yapılan ope-

rasyonlarda 55 Mücadele okuru gözaltına alındı... Zonguldak temsilcimiz Sadık Çelik, İlçisi Hareketi gazetesi temsilcisi Nazan Yılmaz ve Leyla Altutuklar Karabük Şogüksu Cezaevine gönderildi... Kastamonu Araç İlâsinde okurumuz Mehmet Nergis, Mert Yücel ve Hüsnü Salman gözaltına alındılar...

Halkın haklarının gasp edilmesi demek olan, halkta daha fazla yoksulluğa birlikte sursayı dayatan yeni "istikrar ve huzur" paketinin devreye sokan oligarşinin, baskı ve tehdit yönelttiği ortamda şaşılacak bir yön yok gerekçe, ilk

kez karşılaşıyor değil tüm bu baskılara. 15 günlük periyotta birlikte 150 sayıya ulaşan yayın yayıncımız bu baskılara karşı bir direnme geleniğini de yarattığımız bir süreç oldu. Bu geleniğin kökleri, şehitlerimiz uzanıyor. 30 Mart-17 Nisan, bu geleniğe özel bir halkın ifadesidir.

Onlarla büyüyoruz, onlarla geleceğe yürüyoruz, onlarla kendimizi aşıyoruz. Ve onlara layık olabilmek için daha fazla çaba, daha fazla cesaret diyoruz.

Haftaya buluşmak üzere hoşçakalın.

OKURLARDAN

Basın ve Kamuyu,
Savaşa boyutlandır, mücadelenin her geçen gün arttığı bir dönemdeyiz. Türkiye'nin yitmiş emekçi halklarına ait, kan ve gözyaşından başka bir veremeyen oligarşi, giderek daha da azımsanabilir sistem.

Evet, bugün sistem her yönüyle büyük bir çöküş yaşamaktadır. Yaşanan kriz hayatın her alanına yayılmakta, sistem temellerinden sarılmaktadır. Buna bağlı olarak oligarşi er küçük bir hak arama eylemine dahi terörle cevap verirken, sürekli olarak devrimlere ve emekçi halkın saldırısını boyutu artırarak devam ettirmektedir.

Şüphesiz bu topyekün genel saldırı cezaevinde bulunan bir devrimci tutusklara da yansımaktadır. Fazlancın her dönem devrimci tutuskları kişiselleştirmeye, siyasi kimliğinden soyutlamaya, onları da düzenin birer robotu haline getirmeye çalışmıştır. Devrimciler ise tüm bu fa-

şan politikaları ve saldırıları karşı bedeller ödeyerek, ne pahasına olursa olsun siyasal kimliklerinden vazgeçemeyerek, yaşamları uğruna direnerek, değerlerine değer katarak bugünlere gelmişlerdir. Bugün kaldığı-yımsı Malatya Cezaevi'nde de, devrimcilerin kaldığı tüm cezaevlerinde yaşanan direnç geleniği köklü ve sarımsız bir inanca bulur ifadesini. Gittikçe azımsanır oligarşi, son süreçte devrimci tutusklara yönelik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Bunun en son örneği 25 Mart günü Malatya Cezaevi'ni tüm siyasi koşullara yönelik basılanlara amlar altındaki talanları, anl baskılarına yaşandı.

Değişik davalardan yargılanan, aynı koşullarda kalan hayran arkadaşlarımız da bu saldırıların nasibini aldı. Arkadaşlarımızın koşullarındaki kitap ve kasetlerin el konulmuş, çeşitli yayımlarımız gasp edilmiştir. İçkenceci polislerin ve komando-

ların girdiği amarlarda koşullar tek kelimeye talan edilecek altı üstüne getirilmiştir. Tüm bunların bir tek amacı vardır; o da bizlere yönelik provokasyon ortamı yaratmak, siyasi tutuskları sindirmek ve baskı altında tutmaktır. Bundan sonra cezaevinde bu yönde gelecek olaylardan başta Adalet Bakanı Seyfi Oktay olmak üzere, Ceza ve Tevlik Evleri Genel Müdürü Zeki Güngör ve cezaevi idaresi sorumlulardır. Bu konuda tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz. 28.3.1994

Polis-İdare İşbirliğine Son!
Keyfi Uygulamaları Son!
Faşist Köksak Bizleri Yıldırma!
Kahrolsun Faşizm,
Yaşasın Devrimci Sol!

Malatya Cezaevi
Devrimci Sol Davası
Tutuskları Adına
Cumhur Bircan

Bir oğlu oldu, adı İbrahim. Oğulları, kızları oldu onların... Adnan Sabahat, Sinan, Olcay ve daha niceleri... Çocukları bir gün ben devrimciyim diye çıktılar karşılarına. "Oğul gitme, kızım gitme" dedi kimileri önce. Ama yoksulluğu ve zulmü yaşayan kendileriydi. Ve onlar da mücadeleyle tanıştılar, çocuklarının kavasını omuzladılar... Şimdi kimi şehit anası onurla taşıyor bu sığı ve mezarlarının başında şöyle diyorlar onlara: "Kavgan süryör, ben varım bugünlünde kavganın, yarımında da torunların olacak... Ve onlar, onlar zaferi kucaklayacak."

Sahibi: Hızır Yayın ve Tic. Ltd. Şti.
Adına Gülten ŞEŞEN
Yan İşleri Müdürü: Cefir ÇAKMAK
Yönetim ve Yürütme Adresi: Bihirdiz Mah. Terzihane Sk. Kalaşın İhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 37 / Fax: 516 24 14
Banka: Sefir Matbaacılık
Fiyat: 15.000 TL. Abonelik: 4 DM
Framuz: 15 FL, İletirici: 4 FL
Hollanda: 4 FL, İngiltere: 1.5 Abone Kopyaları
Yurtiçi Aboneleri:
6 aylık: 360.000 TL 1 yıllık: 720.000 TL
Yurtdışı Aboneleri: 6 aylık: 85 DM, 1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Akıyıcı Şubesi 100 48 44

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İhanı arkası Orhan Ap. 47/A Kat: 1
Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marjane Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Şubayze Tel-Fax: 434 10 92
Antalya: İnönü Cad. Ait Sk. Önemli Pasajı No: 9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konaklar Sk. Adım İhanı (Heykel) No: 8/408
Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Bayındı Cad. Mesneke Pasajı No: 1/8
Denizli: Denizli Çınar Mesneke, Çınar İhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çınar Mesneke, Çınar Pasajı No: 3/50 Tel-Fax: 221 85 99
Eskişehir: İzzet Mah. Hacılar Sk. Şifa Hanı No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Eskişehir Saray Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 212 16 44
Gaziantep: Gaziantep Cad. Karatara Mah. Yenişehir Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10
Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İhanı Konak Tel: 441 95 86
Kars: Karım Karabekir İhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 222 75 85
Kırşehir: Medrese Mah. De. İsmail Yalın Kat: Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İnönü Cad. İzzet Sk. Mesneke İhanı Kat: 5. Tel: 323 75 33
Konya: Kırşehir Mah. Akıyıcı Kardeşler Sk. Şenah İhanı 14/A Kat: 2
No: 201 Tel: 350 50 77

Malatya: Pak Kazanç İhanı Kat: 4 No: 121/22 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmutiy Mah. 118 Sk. Çağ İhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozazıoğlu İhanı Kat: 3
Tel: 435 59 81
Sivas: Suluca Mah. Beldeyi Sk. Şenayit Sk. No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Koloğlu Çarşı Kat: 3 No: 80
Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Mesneke Mah. Okullar Cad. Bozazıoğlu İhanı No: 11
Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Otul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2
Tel: 253 99 65
Duisburg: Altona: 37, 47/66 Duisburg/Altona
Tel: 0203/548825
Amersterdam: Kinkertstraat 48 BG 1053 DX, Amsterdam/Nederland
Tel: 0031/2067 61 745
Atina: Varanavor 5. 3rd Floor No: 7 Platis Kanigiro (Kanting Square) 10677
Atina: Greville Tel-Fax: 3648051
London: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Maugren 75010 Paris Tel: 00 33/1/4626254

BÜROLARIMIZ

Kurtuluşumuzun yolu şehitlerimizin yoludur

30 Mart-17 Nisan günleri arasında şehitlerimizi, devrim şehitlerini bir kez daha anıyoruz.

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Anma Günleri, durmaksızın sürdüğü müz savağın içinde bizi tarihimiz, bu tarihi yaratımlara götürüyor... Her sayfadan onur duyduğumuz bir tarih bu. Her sayfası onlarca şehidimizin kanıyla yazılmıştır çünkü.

Onurun, namusun, adaletin ve insani insan yapan bu değerler için verilen savaşın tarihini tarihimiz. Bu tarihi yaratan şehitlerimizden her bir bugün en yüksekte tuttuğumuz bayrağımızı kanlarıyla kuzılaştırırken, bu insani erdemleri katarak zenginleştirirdi tarihimizi. Tarihimize baktığımızda bu yüzden onları görürüz. Onların katıldığı değerler, onların yarattığı gelenekler ve onların yaşamlarını adadıkları fikirler... Bize kurtuluş yolunu gösteren ipte bunlardır... Bayrağımız onların kanıyla kızlağımsa, yolumuz onların işığıyla aydınlanmıştır... Savaşımız bu yolu devrime, hakları özgürlüğü ulaştırmak içindir.

30 Marttan 17 Nisan'a... Kızıldere'den Çiğdemizula... İstanbu'dan Adana'ya, Ankara'ya tarihimi kanımızda yazmaya devam ediyoruz... Şehitlerde, kurtuluş haklarını umudunu büyüyen yeni şehitlerle sürüyor kavgaya... Onların, şehitlerimizin yolunda yürüyoruz... Malatya'dan Toros-

lar'a, Ege'den Karadeniz'e, Döşeme Ormanları'ndan Arasç Deresine... Genile devrimin engelbeli, dolarıbağılı sarp yolunda ama yürüyüşünü sürdürüyor... Sürdüğüümüz tarihin kendisidir... Bu yüzden bizizdir Mahir... Barut kokan soluğuyla okuduğumuz kitabın sayfalarından bize bakmaktadır...

Onlar bizizdir; Kürecik'ten Çalaxane Mezası'na kadar... Hüseyin Cevahir vücudundaki 27 kurşunla içindedir bütün çağpırmalarımızın...

Sinan, bütün eylemlerimizin en önünde, Niyazi yürüdüğüümüz bütün sokaklardadır.

Sabo ile koptururuz sabahın akşamı kadar... İbrahim Erdoğan'la birlikte güler gözlerimizin içi...

Hangi birini sayalım... Daha Cavutlar, Yüce'ler, Ali'ler... Hepsi bize kurtuluş yolunu gösteriyor.

Onlar bizizdir. Bize nasıl yaşamak, nasıl dövülmek gerektiğini öğretiyorlar.

Onlar Kavgamız, Kavgamız Hareketimizdir

Kızıldere'den bugüneşir gelirken, yüzlerce yoldağımız kavgamızla bütünleşti, şehit oldu. Şehitlerimiz devrimci hareket içerisinde kavgamıza büyük katkı ve daima yaşayacak olan, hareketimizin ayrılmaz birer parçasıdır.

Devrimci hareketle bütünleşmek, ha-

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu, 30 Mart günü Mahir'lerin yanındaydı. Onların yürüyüşü bıraktıkları yerden devam ediyordu...

reketin parçası olmak olgusu anlaşılmanın, kavramların ölümün güler kargılarınması gerçeği de anlaşılmalıdır.

Hareketin parçası olmak, onunla bütünleşmek, her şeyden önce kavgamıza bütünleşmeyi ve kavgamızın sürekliliğine olan inancı ifade eder. Şehitlerimiz için, tüm savağımızın için "Bize Ölüm Yok" derken, işte tam da bu gerçeğin altını çiziyoruz. Çünkü şehitlerimiz yaştan, yuruna kan verdikleri kavgamızın sürekliliği. Kavga sürdüğü, kavga ya her geçen gün yeni katkılarla salımları gelişmeye ve devrimci hareket Türkiye halklarını kuzakladığı şehitlerimiz de kavga ya, hareketin değerlerine yaptıkları unutulmaz katkılarla ölümsüzleşecekler.

Çunta yıllarında cezaevlerinin solu değirmen gibi öğüttüğü yıllarda, devrimci hareket cezaevleri sürecinden daha güçlü, daha anımsı bir hareket olarak kalmışsa, bunda her şeyden önce 1984 Ölmü Örmü şehitlerinin payı büyüktür. Ölmü Örmü devrimci hareketle bütünleşmenin somutlandığı bir direniş olarak devrimci hareketin tarihinde özel bir yere sahiptir... Tüm direnişlerin gönüllü olarak kendi yaşamlarını devrimci hareketin iradesine sundukları ve kendi geleceklerini hareketin geleceğinden ayırmadıkları bu süreç "Bize Ölüm Yok" diye sloganlaştırdığımız hareketle bütünleşme ve kavgamızın sürekliliğinde yaşama olgusunun en çarpıcı örneği olarak verilebilir. Çünkü Ölmü Örmü şehitleri teslimiyetini deyişatıldığı bir dönemde, direniş için gönüllü olarak ortaya çıktıklarında ölümü deyişatıldığı yaşama, kavgamızın en önünde bir yaşama arzuluylordı.

Şehitlerimiz Kavga da Kendilerini Yenilediler

Şehitlerimiz kavgamızın ayrılmaz bir parçası, kırmızı, yanbağımsızdır. Pek çoğu yaşamları örneği. Kuykusuş ekaiklikleri de vardı. Tüm ölümü ve ölümüne özelliğileyen, kırmızdan birliyeşti şehitlerimiz. Kimimiz okul arkadaş, kimimiz mahallesinde da ya iyyerinden. Belki tutusaktık aynı davadan da ya aynı cezaevinde...

Yeni insan olma yolunda ilerlerler. Onları büyük yapan, kendilerini aşma, yeni baştan yaratma konusundaki ısrarları ve bu yolda atıldıkları somut adımlardır.

Zaafatından korkmadılar, zaafatın aşmanın en iyi yerinin müzadelelerini içi, kavgamız ortası olduğuna bilecek davrandılar. Bugün kendini yeniden yaratmanın örneği olacak onlarca yoldağımız devrimci hareketin salımlarına kavgaya yürüdüğü, şehitlerimiz içinde da kendini yeniden yaratan, aşan pek çok yoldağımız vardır.

12 Temmuz şehitlerinden Hasan Eliyyun her zaman kendisi aşmaya, kendisi yeniden yaratmaya örnek verilebilir. Mürşel yoldağı. Ölmü Örmü direnişliğinden sonra özgürlük eylemiyle katıldığı sıcak müzadele Derişim'e iki kez geldi. Birinde Derişim İbrahim Erdoğan Kır Birliğinin ilk komutanı; diğerinde ise söz, karar, silah taşıma hakkı elinden alınmış ve göz hapsinde tutulan bir ceza-li olarak Devrimci hareketin, devrimci adalete, devrimci hareketin adanetine duyduğu güvenle bu süreç göğüsleyen Mürşel, kendini aşp, Hayri Koç Müzresinde bir savağı olarak şehit düştü.

Mücadele bir bütün olarak iradelele savağısa ki öyledir, bu savağı yeni insanı yaratan devrimcilerin zaferiyle sonuçlanacaktır!

Yoldağı Onları Canlarını Verecek Kadar

Savaşın temel kurallıdır: Düşmanı her alanda yenmek, her fırsatı ona darbe vurmak. Savaş ancak böyle kazanılacaktır. Ve savağı, eldeki tüm olanaklar silah haline getirilerek sürdürülür. Bu silah kimi gün şehitlerimizin kendi bedeni, kimi gün bir tüpğaz, ya da katırçığın asılan bir bayrak, kimi gün de duvarlara kanla yazılan slogan oldu. Ama hepesinde de düşmanın vurdu, sarstı ve savağılarımızı güç kazandırdı. Amaç da buydu, düşmana son anda darbe vurabilmek... Şehitlerimiz bu kararlilikla savağı silahlarını yaratırlar, savatırlar. Bu savağı bir parçası olmanın bilinciyle ölümü kargıladı şehitlerimiz.

*Savaş sloganlarımız kulağın kulağına

Şehitlerimize sahip çıkmak devrime sahip çıkmaktır

"Bu bir savağı" diyor 18'inde bir iseli. Ve eylemden eyleme koparak onların adlarını haykırıyor. "Bu bir savağı" diyor 60'lık bir ana, savağı duruşuna katkılarını. Emekçi mahallelerinde, kondurlarda, fabrikalarda şehitlerimiz anılan bildiriler eden ele doluyor. Ülkenin dört bir yanında Sabo'ların gökyüzüne aştığı emekçilerin orak-çekişli yıldızı dalgalanıyor. "Kurtuluş Kader Savağı" sözleriyle bezemeli pankartlar selamıyor Mahir'leri...

Kenarları ıpsız caddeleri gösterilerde parkın molotofları aydınlıyor. Olgarların mevzileri, sömür çarkının örümcek ağı andırın kolları halkın ökseliyle atepa veriliyor. Üzerinde yükseldiğimiz tarihimizi ve geleceğimizi olan değerlerimizi yaratan şehitlerimiz, onların sözü ve eylemleriyle anılıyor. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da şehitlerimiz adlarına layık olacak şehitler bir kez daha anacağız.

Geçen yıl darbecilik kırımın ortasına saçıldığı ve tüm değerlerimizi kırılmaya çağlığı kopyularda anımsatık şehitlerimiz. Ve o kopyularda şehitlerimize sahip çıkmamız, devrimci hareketin tarihine kara bir leke olarak geçen darbecilik ihanetine de gerekli cevap olacağına da söylemişiz. "Şehitlerimize sahip çıkmak, hareketimize sahip çıkmaktır. Bu bir hareketi sahiplenme bilinci'dir. 30 Mart-17 Nisan'da herkeşin, alan, birim ya da tek tek her insan bireyleri hareketi geçirmişleri bilmesidir. Hiçbir mücadele yöntemi bir kenara atıldanla hepini yaratıcı bir tarzda kullanmasını bilmesi, şehitler kampanyamızın bütün Türkiye'ye, bulundukları her yere taşınmalı, mücadelemizin bir adım daha ileri fırlaması için derlendirmemizdir... Şimdi şehitlerimiz daha bir bilniçle sahiplenilmelidir." demiştik.

Karşılıksız kalmadı çağrımız. Şehitlere sahip kıyma bilinci ete-kemliğe büründü. Mücadele andı oldu anımlarda, duvarlarda kavganın sloganları. Pankart oldu, bayrak oldu ölümün dört bir yanında. Olgarların yuvasında patlayan bomba, milailin elinde molotof oldu.

Şehitlerimiz ölümü verdikleri sözde durarak anıldı...

Bu yıl daha ileri adımlar atmaya hazırlandığımız bir süreçte anıyoruz şehitlerimizi. Kavgamızla bütünleşiyorlar bir kez daha. Çağrımız deyişliyor yine. "Şehitlerimize sahip çıkmak, hareketi sahip çıkmaktır.

Bu bir hareketi sahiplenme bilinci'dir...

Şimdi şehitlerimiz daha bir bilniçle sahiplenilmelidir. *

Umut şehitlerimizle büyüyor, zafer ellerimizdedir

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günüleri devrimcilerin şehitlerini mezarlarını, ziyaretleriyle başladı. Pankartlar devrim söyleyişi, sloganlar kurtuluş ilançaya selamlıyor şehitler...

ANKARA

Mahir'lere Kurtuluşu Kadar Savaş Sözü Verildi
Devrim yoluyla aydınlatılan, mezarları başında anıldı. 30 Mart 17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günü'nde devrimciler Mahir'leri anma başınıydılar. Onlara devrim yürüyüşünün biraktıkları yerden devam ettiriyor dediler.

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu 30 Mart günü Karşıyaka Mezarlığı'nda devrim şehitleri için bir anma töreni düzenledi. Sıra ile Mahir Cayan, Deniz Çemizm, Ulaş Bardakçı'nın mezarlarının başında devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunan devrimciler, Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu imzalı 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür' pankartını açtı. Mahir Cayan'ın mezarı başında yapılan konuşmada, Kızılder'nde Türkiye devriminin manifestosu yazılanları açıkları yoldan devrimcilerin hiçbir zaman ayrılmayacağı vurgulandı. 'Mahir, Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş', 'Halkız Haklıyız Kazanacağız', 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür' sloganlarının atıldığı ve yaklaşık bir saat süren anmada ayrıca birçok döviz açıldı.

İZMİR

Ege Üniversitesi'nde Devrim Ateşi Yakıldı
Ege Üniversitesi'nde Mühendislik Fakültesi kantini önünde 30 Mart 1972'de katledilen THKP-C savagıpları ve THKO savagıpları için ateş yakılarak devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra 'Kızıdere Son Değil Savagı Sürüyor', 'TÖ-DEF/Ö-DE-Ş' pankartı açıldı. Anma sırasında sık sık 'Kızıdere Son Değil Savagı Sürüyor', 'Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş', 'Kahrolsun Faşizm Yapasın Mücadelemiz', 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür' sloganları atıldı. TÖ-DEF/Ö-DE-Ş adına konuşma yapan bir öğrenci 'Bugün onların ölümü büyük bir kayıpsa, onların anıları bir kayıptan onlarca, yüzlerce kez büyük devrimci bir mirastır. Su an yapması gereken bu mirasın değerini bilmek ve buna uygun davranmaktır. Hedefe ulaşmak için adimlarımızı daha da sıklaştırmamız gerekiyor. Ancak e zaman onlara verdiğimiz sözü tutabiliriz.' dedi.

Yine aynı gün İzmir Şirinyer Enhoşlar Mahallesi'ndeki 30 Ağustos İlköğretim Okulu'na 'Kızıdere Son Değil Savagı Sürüyor' pankartı asıldı.

İSTANBUL

Karacahmet Şehitliği Onurumuzdur

Devrimci Sol Güçler 30 Mart günü devrim şehitleri anmasını Karacahmet Mezarlığı'nda yaptı. Anmaya devrim şehitlerinin anısına yapılan bir dakikalık saygı

Devrimciler 30 Mart günü İstanbul Karacahmet mezarlığında şehitlerin yanındaydılar...

duruşu ile başladı. İYÖ-DE'li bir öğrencinin şehitlerimiz ve biraktıkları yol gösterici değerlerle ilgili konuşmasından sonra devrim şehitlerini anılması sürer okundu. Şehitlerimiz 'Bize Ölüm Yok' türküsünü, 'kardeş kardeş atın' yüreklerle kucakladılar. Şehitlerimiz mezarlarının üstüne devrimci mücadelede sanatçıların 'Umut Şehitlerimizle Büyüyor, Zafer Ellerimizde' yazılı pankartı ile, ÖZGÜR-DE'li'nin 'Umutlu Büyüyenler Bin Selam Olsun' yazılı döviz bıraktı. Ve bir kez daha söz verdik onlara, ve içtik bağışlarınd; 'Devrim' dedik hep bir ağızdan, 'DEVİRİM'.

Aynı gün İstanbul'un birçok semtinde ve okullarda pankartlar asıldı. İstanbul'daki bütün üniversitelerde ve bazı liselerde DEV-GENC imzalı 'Kızıdere, 12 Temmuz, 17 Nisan'da Dersim Şehitlerimizle Zafere Yürüyoruz' yazılı bir pankart asıldı. Gazi Mahalle'si köprüsü, Nalbur ve Sındırcı'da Devrimci Sol Güçler ve Lisesi Dev-Genç imzalı pankartlar, Gültepe Endüstri Meslek Lisesi Kabataş Ticaret Lisesi, Anadolu Hisar Lisesi'ne aynı içerikte Lisesi Dev-Genç imzalı pankartlar asıldı.

Şehitler, 30 Mart'ta İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde anıldılar.

ADANA

Şehitler Mahalle ve Üniversitelerde Anıldı

Çukurova Üniversitesi merkez kafeteryasının önüne 30 Mart günü 'Kızıdere Şehitleri Ölümsüzdür' yazılı ve TÖDEF devrimci bir pankart asıldı. Pankart bir saat kadar duruktan sonra polis ve idare tarafından indirilken, öğrencilerin pankartı sempayile izledikleri gözlemlendi.

Adana bürümünü arayan bir kişi ise, 1 Nisan günü, Devrimci Sol Güçler adına Kiremitbane Tahsilat Mahallesi'ne devrimci işli yazılamalar yaptıklarını söyledi.

ORDU-DERSİM

ŞEHİTLERİ YAŞIYOR

12 Martta Ordu'nun Ünye ilçesinde 5 ve 19 Martta da Dersim Çemişgezek şehit düşen Devrimci Sol Güçlerimizin anısına eylemler yapıldı. Gerillalar pankartları, duvar yazılarınd; halkta mücadele çağrısı, zulme isyanın simgesi oldu.

23 Martta Köpükköy Endüstri Meslek ve Vefa Poyraz liselerinde Nasil DEV-GENC imzalı 'Kızıderide Şehit Düşen Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür', 'Şehitler Yaşyor Devrimci Sol Savagıyı' yazılamaları yapıldı. Gazi Mahallesi, Maltepe, Başbüyük, Gayrettepe mahallelerinde de aynı içerikte DEV-GENC yazılamaları yapıldı.

Tokat'ta Yeşilirmak, Örmelönü, Turhal, Şamkili semtlerinde Devrimci Sol ve Devrimci Sol Güçler imzalı 'Bize Ölüm Yok', 'Yaşasın Ünye ve Dersim Devrimimiz', 'Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür', 'Şehitlerimiz Yaşyor Devrimci Sol Savagıyı', 'Ünye ve Dersim Katliamların Hesabını Soracağız' yazılamaları yapıldı.

25 Martta da Denizli'nin sokaklarında 'Devrimci Sol Savagıyı, Şehitler Yaşyor-Devrimci Sol Güçler' yazılamaları yapıldı.

İzmir Ege Üniversitesi Kampüsü'nde de 25 Martta 'Yaşasın Ünye-Dersim Devrimimiz', 'Devrimci Sol Savagıpları Ölümsüzdür-DEV-GENC' yazılı bir pankart asıldı. Pankartın yanına da Devrimci Sol bayrağı asıldı.

26 Martta Diyarbakır Dicle Üniversitesi Fen Fakültesi'nde 'Devrimci Sol Gerillaları Ölümsüzdür' yazılı ve DEV-GENC imzalı pankartlar asıldı.

27 Mart günü de Marlına Demirci'de 'Devrimci Sol Savagıpları Ölümsüzdür', 'Yaşasın Ünye ve Dersim Devrimimiz', 'Devrimci Sol Savagıyı, Şehitler Yaşyor', 'Bir Çapa Şöşer' Devrimci Sol imzalı yazılamaları yapıldı.

İzmir'de 1 Nisan'da Çiğli, Balacak, Hamamda semtlerinde 'Kızıdere Son Değil, Savagı Sürüyor', 'Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş', 'Devrim Şehitleri Ölümsüzdür' yazılı Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldı.

Korkuyu Cesaretle, Yalnızlığı Cüretle Aşan Olanlar

'90 atılım dönemine girerken, devrimci hareket 'Daha hızlı koşmalıyız' diyor. Süreci devrim lehine çevirebilmek ve atılım için 'Cüret, cüret daha fazla cüret' gerekiyor. Şehitlerimiz bu mesajı aldıklarını mücadeledeki cesaretle ilgili gösterdiler.

Feritler vardı, aldıkları görevi her ne pahasına olursa olsun yerine getirme kararlardı.

12 Temmuz'da Niğantaşı, Balırcımda polis kuşatması sloganlarıyla sarsanlar, Ankara'da Bulutlar'ı vardı, düğmanla yüz yüzeyleken silahının tetiğine basan...

12 Temmuz katliamından sonra düğman 'bitirdi' naraları attı. Ancak 12 Temmuz'u savagın önemli bir başarısı haline getiren ve 17 Nisan'da 'Cesareti' varsa gelin' diye haykaran, 17 Mart 1992'de Malatya'da düğmanla kurgun atan

devrim savagıpları düğmana bu hazzi hiç tutmadılar.

Düğman fiziki olarak kat kat üstün olduğu halde şehitlerimiz yenildi. Şehitlerimiz ve bize bu zaferi tattıran cüretimiz oldu. Devrimci hareket içinde yaganan darbe saldırılarına darbeci karşıt çetelerin devrimci hareketi yönelik saldırılarını düğmanı bir kez daha umutlandırdı.

Bu kez kırıltıya geçiş yapan devrimci değerlerimiz en utak bir leke daha sürdürmüyor. Ferda'larımız, Hak'larımız, Veyselelerimiz kırıltı düğmanın karşısına. Yalnız değiller. Yanlarında kır getirilme komutanlarımız Recaifler, Anviller, İbrahim'lerimiz vardı.

Tüm atılanları, cesaretleri ve hareket bağıllıklarıyla iç ve dış düğmana karşı can bedeli verimci savundular.

Ferdalar, şehitlerimiz anma kampanyasında şehitlerin nasıl savundular, onlara nasıl sahip çıktıkları gösterdiler dostu, düğmana.

Şehitlerimizle Yürüyoruz

Yürüyoruz, yürüyüşümüz şehitlerimizle yürüyor. Güç veriyorlar bize, yokumuzu aydınlatıyor şehitlerimiz. Nasil Kızıdere manifestosunun aydınlandığı yeniden bağlanışsavaşa, anti-faşist mücadelemde içinde kilitler perspektifinde sarsışma-tüm statükoları, cuntaya karşı direnişim içinde ve dışarda teslim olmadan sürmüştü, bundan sonra da aynı kararlilikla yürüyeceğiz. Kızıdere manifestosu 17 Nisan'la ilgili güncellendirmesi, erin olduğumuz bir gerçek var artık: Ateşe ve düğmanla yürüyüşümüz sürüyor, sürecektir.

Yolumuz açık, şehitlerimiz aydınlatıyor bizi. Her anıya, her eyleme, her eyleme ve zaafımızda sorunların üstesinden gelecek gücü ve inancı taşıyoruz. Onların onları harç yaptıkları değerler, gelenekler... Ve bugün kavgı bizim ellerinde yükseliyor.

Devrimci Sol: "Kürdistan'dan Karadeniz'e savaşımız yeni şehitlerle sürüyor!"

Devrimci Sol, Üye ve Devrim'deki gazetemileri ilgilil olarak yaptığı bir açıklamada bu Üye'de bir Devrim'de üç gerilla-ın şehit olduğu, çatışmalarda devlet güçlerine karşı sayısız kayıp verildiğini bildirdi. Bu açıklamalara yer aldığı Devrimci Sol'un 26.3.1994 tarihli ve 71 no'lu haber bülteni yayınlanıyor.

TÜM ULUSLARDAN EMELKİ HALKIMIZ!

12 Mart günü Karadeniz Kır Gerilla Birliği'nden beş, 19 Mart 1994'te Derinim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği'nden üç olmak üzere sekiz savaşçımızı daha şehit verdik.

Devrimci hareketimiz 1990'da bağlatığı kır gerillasını yeni şehitlerle büyüttü, geliştirdi. Bugüne kadar Derinim'de, Malatya'da, Siirt'te, Toroslar'da, Karadeniz'de onlarca gerillamız, dümanların girdiği çatışmada toprağa düştü. Can aldık, can verdik... Topraklarımız, kurtuluş savaşlarımızın kanlarıyla sulandı, toprağımız kızıldı.

Değil onlarca, yüzlerce, binlerce toprağın düğün bükümlerini biliyoruz... Bunu bilecek yola çıktık... Ve biz daha çok can vereceğiz ve daha çok can alacağız... Bunden da asla sakınmayacağız. Kan akan yerde zalim hüküm uzun sürmez. Bunu ülkenin ve uluslarımızın başına musallat olan bir avuç pöte de çığı yılar, Telagalar, feryatları bündürsün! Ağzlarını her açtık, kanından, kurgundan söz etmeller, tehdit ve gözdağı vermeler bündürsün.

Bugün ülkemizin dağıtış tagi ağır silahlarla donatılmış silahlı ordudur. Terör edebiyatı, yok edeceğ tehditleri birbirini izlemektedir. Korkuyoruz... Güçlü olan bizi alır! Çünkü, çok silahlı, sayılıla ölümceğ. Çok yürekli, bilindirdi, halıkta ve haklı olacağız. Çünkü savaşımız halkın savığıdır. Emekçilerin savığıdır. Türk, Türk, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü tüm ulusların savığıdır. Adaletin, özgürlüğün savığıdır. Narmusun, onurun savığıdır. Bu savaş, DEVRİM SAVASIDIR. Devrim bayağı ülkemiz semalarında özgürece dalgalanmaya başlayınca kadar, silahımız elimizden düşmeyecek ve susmayacaktır... Biz, uluslarımız, emekçi halklarımızın silah kuşandık. Silahlarımız onların yarını, onuru, haklarını savunucudur. Silahlarımız ülkemizi emperyalizme satan, topraklarımızı Amerikan postallara ezdiren, sömüren, zulmeden bir avuç hainden hesap soran geleceğin itidatını kurandır.

KARADENİZ ŞEHİTLERİMİZ GELECEĞİ MÜJDELEYOR!

12 Mart günü Karadeniz'de bağlatılan şehit düğün yoldaşlarımız, Komutan Yılmaz'ın öğrencilerini öldürdü. Yeterli tecrübeyle sahip dedikler. Silah ve cephaneleri azdı ama savaş alanını asla terk etmediler.

Düğman, Karadeniz kır gerilla faaliyetlerini erken haber almış, 9 Şubat'ta birliğimizin bulunduğu bölgeyi kuşatarak büyük bir güçle saldırıya geçti. Yoldaşlarımız bu saldırıya karşı saatlerce çarpışarak çemberi yarmayı başardı. Saldırını en önde göğüsleyen Komutan Yılmaz'dı.

Birliğin tek deneyimli gerillası Komutan Yılmaz şehit düğüm ama öğrencilerini çemberin dışına çıkarmayı başarmıştı.

Komutanların kaybeden savaşçıları- mız bir an olsun yılmayış kapıldımı. Düğmanı ustaca altarması bilecek savaş alanında yeniden mevziledi. Düğman Karadeniz'in stratejik önemi biliyordu. Bölgeye daha büyük güçler yığarak analıkç operasyonlara başladı. Bütün yetensizliklerine karşın cesurdular....

Kararı ve inançlıydılar. Gençler, mücadeleyi kaçınıp bir çok tufeye inat, on saflardaydılar. Belki çok şey bilmiyor, asla sözler söylemiyorlardı. Ama düğünüyör, üretiyor ve uyguluyorlardı. Yürekli ve bilinciyle savaşı yapıyorlardı... Onlar geleceğimizin müjdesiydiler. 9 Şubat'taki çarpışmadan kısa süre sonra iki grubu ayrılarak mevzilediler.

12 Mart Günü, Üçel yoldaşın komutasındaki grup, Ordu'nun Ünye İlçesi Balık köyü yakınındaki Düğme Ormanları'nda düğman kuşatması düştü. Düğman Erzin'can'dan, Siirt'ten topladığı özel timler, jandarmasıyla, ağır silahlarıyla sabah saatı altı sırasında yoldaşlarımızı karşı saldırıya geçti. Yoldaşlarımız düğmanın büyük gücüne karşı Devrimci Sol pelenegine yarışır bir şekilde saatlerce çatışarak şehit düştüler. Komutan Yılmaz'ın gösterdiği yolda yürütenlerin bir an bile tereddütü düymadılar. Komutan Yılmaz öğrencilerini onurla ziyordu.

Karadeniz'de bağlatılan şehit düğün yoldaşlarımızın isimleri ve devrimci yaşamları kısaca şöyledir:

ZOR GÜMLERİN KOMUTANI, HEP KARARLI BİR SIRA NEFERİ, HEP KARARLI BİR MİLİTAN

YÜCEL MARAL

YÜCEL MARAL (Komutan Recai): Ordu Kır Birliği Grup Komutanı'dır. Karadeniz'e, Çıldım köyü doğumudur. Yoksul bir çiftçi ailesinin çocuğudur. Türk miliyetlendirdi.

Yücel yoldaş devrimci mücadeleyle İstanbul'da üniversite yıllarında tanıştı, 1988'de DEV-GENÇ saflarında mücadeleye atıldı. O, mücadeleye atıldığını gerilla, şehit düğüne kadar hep kararlı bir sıra neferi, hep kararlı bir militandı. Görev, sorumluluk demedi, DEV-GENÇ atıldığını ve coşkusuyla çalıştı. Bütün zor işlerde, radikal kitle gösterilerinde, polis-le-faştistlerle çatışmada o hep en öndeydi... Örgütlenildi. Kitleleri eyleme kaldırdı... Diğer siyasetlerin okula bildirilerini sokamadığı kuşullarda, onları bildirilerini alı kitlelere ulaştırırdı. Defalarca gözaltına alındı, tutuk edildi. İşkence-celeri bir kez olsun yenilmedi.

O hep zor günlerin insanıydı. O, başkılar ve mücadelenin büyük bedeller istediği kuşullarda en çıkmış, isim yapmış bir çoklarının kaybolup gittiği süreçte eda "ben buradayım, beni görün" dercesine yoldaşlarının karşısına dikilmiştir.

1992 yılı sonlarında kır gerillasına katılma teklifi büyük bir coşkuyla kabul edildi. Ancak darbeye karşı çetesi Üçel yoldaşın gerillaya katılmasını uzun süre engellemişti... Ama o bir an olsun umutsuzluğa kapılmadı. Darbeyi çetenin ihanetini öğrendiğinde "neden" soralrının cevabını bulmuş, darbeye karşı çetesi- ne karşı büyük bir kitle mücadeleye atılmıştı.

Kısa süre sonra kendisine Karadeniz'e gideceği ve gerilla çığı atlayıp çalışmalarını yapacağı bildirildi. Üçel yoldaş ertesi gün görev yerindeydi ve çoktan çalışmalarına başlamıştı. Fazla zaman geçmeden Karadeniz gerilla birliğini kurmakla görevli yoldaşlara tanıştı. Gözleri kararacak kalmak oldu. Yerinde duramıyor, bir an önce Karadeniz'de dalgalanmak istiyordu. Komutan Yılmaz'ın derslerini duya bir heyecanlı dinliyor, kavramaya çalışıyor, soruyor, düğünüyör ve üretiyordu.

9 Şubat çatışmasında iki sinavını başarıyla verdi. Bu çatışmadan sonra bir grup yoldaşın komutasını üstlenerek yeniden savaş alanında mevzilediler.

Hıbrır çok Yücel Karadeniz'de dalgalanırken kopardı, savaş alanını terk ettimiz. Yoldaşlarımız cesaret, kararlılık oldu. Soğuk, açlık, kar, derin oldu. Çatışmada bayağı çok oldu, marmı oldu, silah oldu... Öğrencileri öğretmenin oldu. Zor günlerde KOMUTAN oldu.

Yücel yoldaş bu özelliklerini düğman da çok iyi bili. Bir hain ajan-mühür Yücel yoldaş Karadeniz kırlarında görünce çarpışmaya düğüm, canı duvarına "Beni öldürceğler, sorumlusu Yücel'dir" ilanla- nı asacak kadar paniklemekten kurtulamamıştı.

Yücel yoldaş 12 Mart günü komutasındaki 4 yoldaşla kahramanca şehit düştü. Düğman kinni cesedini parçalayarak almaya çalıştı. Ailesi onu ancak gözlemlerinden tanıyabildi.

Biz de seni gözlemlerden tanırız Yücel yoldaş. Ama yeniden değil. Düğmana kın, yoldaşlarına sevgiye bakan ve devrimci inançla parıldayan gözlemlerden. Altın olsun ki, parıldayan gözlerine hüznü düğümeyeceğiz... Altın olsun ki, Karadeniz'de dalgalanma gerillayı geleştireceğiz.

Sana altın olsun Karadeniz'in kabına sığmaz, yerinde durmaz çocuğ... Altın olsun ki, Karadeniz'de dalgalanma kızağının kanını devrim ateşine döğütürceğiz.

SAVAŞI GENÇ AMA İNANÇLI SAĞAŞÇILARIMIZLA KAZANACAGIZ!

YAVUZ YAZLI (...): Karadeniz Kır Gerilla Birliği savaşçısıdır. 1974 Karabük doğumlu. Türk miliyetinden, yoksul kır işçi ailesinin çocuğudur.

Yavuz yoldaş devrimci mücadeleyle 1992 Kasım'ında Karabük Demir-Çelik Fabrikası'nda grâdık eylemlerindeyken tanıştı. Kısa süre sonra darbeye-kontra çetelerin ihanetini öğrendi. Çevresinde bu-

YAVUZ YAZLI

nu gerekçe gösterip, mücadeleden kaçan yığın, yorgun ve yoz unsurlara karşın o ileri atıldı. "Biz bugünün için varız" diyerek hareketini sahlendirdi. Karatılığ, militanlığı kısa zamanda mîlis çalışmalarında yer aldı. Henüz bir eylemleğe geçmeden bir operasyon nedeniyle düğmana ağır hale geldi.

Düğman, Yavuz yoldaş henüz tam tespit edememişti ama birçok özelliği ve Demir-Çelik'te çalıştığı konusunda bilgi sahlendirdi. Fabrikada "teröristler Demir-Çelik'i bombalayacak, kuşullandıklarını inhar edin" türü ilanlara işleni provok etmeye ve muhbirliğe zorlamaya başladı. Yavuz yoldaş soğukkanlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Yine hareketine "burada ve her yerde görev yapacağım" mesajını ilettili.

Karadeniz Kır Gerilla Birliği'ne katılacağı öğrendiğinde bunu coşkuyla karıştırdı. Fazla zaman geçmeden 9 Şubat operasyonuyla karıştırdı. Ama o, şehit düğümü ana kadar kararlılığı ve coşkusuyla hiçbir şey kaybetmedi.

ALİ FAİK ÖZKAN (...): Karadeniz Kır Gerilla Birliği savaşçısıdır. Kastamonu İnebolu Avramem köyü doğumudur. Türk miliyetlendirdi.

ALİ FAİK ÖZKAN

Ali Faik yoldaş da birlikte şehit düğümü. Baş ve Yavuz yoldaşları gibi mücadeleye taşıdığı fazla olamamıştı. Hareketimden memnuniyetle iradi müdahaleler bağlatıldı kısa süre sonra militan, atak ve coşkulu kişiliğiyle dikkat çekmiş, mücadeleye hızla ön plana çıkmıştı.

Kır Gerilla Birliği'ne katılma teklifi- ni tereddüt etmeden kabul ederek, '93 Aralık ayında birliğine ulaştı. En büyük arzusunun ehlitmini tamamlayıp, Kastamonu'da dalgalanma gerilla faaliyetini başlatılardan biri olarak geri dönmek olduğunu belirtir. Ali yoldaş, şehit düğümü göne kadar öğrenmek ve iy bir gerilla olmak başmasını eden bırakmadı.

Ali Faik yoldaşın gerçekleştiremediği arzusu, Devrimci Sol gerillasına bırakılmış bir vasiyet olacaktır.

BARİŞ ATALAY (...): Karadeniz Kur Gericilla Birliği savagıdır. Merzifon Gümhacıköy'e bağlı Korkut köyü doğumludur. Türk milliyetindendir.

Barış ATALAY

Barış yoldaş da Karadeniz birliğimizin genç ama savaşma arzusuyla dolu savagılarından. Devrimci mücadeleye örgütlü olarak katılması '92 yılında gerçekleşir. Gümhacıköy'de hareketimizin örgütlenme çalışmalarında ve bütün emekçilerinin örgütlenmesinde aktif olarak yer alır. Tütün üreticilerin yoksulluğunu ve emömlerini nedenlerini, halkın ancak mücadeleye kazanılacağı kavramasıyla, kısa zamanda çalışmalarda ön plana çıkar. Karadeniz'in yoksul üreticilerinin haklarını silahlı savunmak, devrim ve emeğin savagısı olmak için sık sık gerilla ya katılma talebinde bulunur.

'93 Aralık ayında Karadeniz Kur Gericilla Birliğinde gerilla eğitimine başlar. Diğer genç yoldaşları gibi canla başla çalışır. Yürütüm, açım demeden zorlukları yiyecek göğüsler.

Gözün arkada kalmaması Barış yoldaş. Karadeniz'in yoksul üreticileri gibi bütün üreticilerin de hakları gerekliğinde silahlı savunulmaya devam edecektir. Tecrübeler, tucbarlar, baskı ve terör güçleri ne yaparsa yapsın, Karadeniz gerillası yaşatılacak ve geliştirilecektir.

KENDİNİ AŞIYMA İSRARLI VE İNATÇIYDI...

İRFAN YENİLMEZ (...): Karadeniz Kur Gericilla Birliği savagıdır. Kirşehir Medenese köyü doğumludur. Türk milliyetindendir.

İrfan YENİLMEZ

İrfan yoldaş 1988'de öğrenim gördüğü Uludağ Üniversitesinde devrimci mücadeleye tanıtılır. Kısa sürede militan kişiliği, insiyatifi ve ayağı kavrayışıyla öne çıkar. 1989'da Yeni Çözüm dergisi Bursa temsilcisi, 1990'da UL-DEY temsilcisi ve Bursa gençlik müdalesinin öncüsüdür.

Atılım yıllarında hareketimizin Karadeniz'de örgütlenmesini oluşturmak üzere bir grup yoldaşla birlikte görevlendirildi. Doğu Karadeniz Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi. Karadeniz'de kur gerillasının önemini biliyordu, çalışmaları özellikle bu yönle ele aldı. '92'de kur gerillası hakkında çalışmaları yapmakla görevlendirildi. Bir grup savagı adayıyla birlikte heyecanlı çalışıyor, bir an önce dağılıp ayak basacağı bölge bekliyordu. Ancak 17 Nisan sonrası bir operasyonla tutuklandı.

İrfan yoldaş yaşamının en ağır sürecine tutuk olmak üzere girecekti. İşkenceye zaaf gösterdi. Bu nedenle suçlu bulundu ve tutuklanan sallaflarından ihraç edildi. Ama o, örgütün ve yoldaşlarının güvenini kazanma, ailesine tekrar dönme çabasına hiç elvaks etmedi. Tutukluluğu son bulduğunda yine örgüte çıktı. Yine kendisine şans verilmesini istedi. 'Bir sempatizan, hatta bir demokrat olarak hareketime çalışıyor, yeter ki bana hakaretime hizmet etme şansı tanıyın.' dedi. '93 yılı ortalarında durumu yeniden değerlendirilerek bu talebi kabul edildi. En ağır, en sıradan işlere canla başla koştu.

1993 Aralık'ında Karadeniz Kur Birliğine sıradan bir savagı olarak katılıcağı söylendi. Bu karar büyük bir coşkuyla karşılandı. Devrimci onurunu tekrar kazanma, Devrimci Sol savagısı olma şansı tanıyan hareketine minnet duygularını ilereterek, hızla görev yerine gitti. Şehit düştüğü ana kadar bu onuru layıkıyla taşıyama büyük özen gösterdi. Tadı ve bir Devrimci Sol savagısı olarak düşmanla çatışarak şehit düştü.

İrfan yoldaş 'düşüm' deyim kalmakla, yeniden ayağa dikilmesini bilen, kavgasına koşan, kendini yenilme sınavını başarıyla veren ve canıyla ölümsüzleşen bir yoldaşımız olarak anılacaktır.

DEVSİM'DE ŞEHİT DÜŞEN YOLDAŞLARIMIZIN SİLAHI, YENİ SAVAGILARIMIZIN ELİNDEDİR...

19 Mart 1994 tarihinde Devsım Çemişgezek ilçesi Arasor Deresi mevkinde düşman çok sayıda güç yığarak, ilk müdahemesi pusuya düştü. Pusuya düşen birliğimize bağlı Hayri Koç ve Nurettin Güler müfrezeleri sarışma 6.10'da düşmanla amansız bir çatışmaya girdi. Fazlî, uçaksavarlar, topolar, havanlar, roketler, makinelî tüfekler ve yüzlerce askeriyle oradaydı. Ama kahramanca çarpışan yoldaşlarımız karşısında ne silah, ne sayı üstünlüğü kar etmedi. Akşamı kadar süren çatışmada düşman çok sayıda kayıp verirken, üç şehit veren savagılarımız düşman gerberini yarak pusudan çıkması ve bölgeden uzaklaşması bağışladı.

Şehit yoldaşlarımız, Devrimci Sol geleneğine yararlı bir şekilde düşmanla çatışırken, diğer yoldaşlarımızın çekilmesini sağlayarak kendilerini feda eden yoldaşlarımızdır. Ve şehit düştüğü savagılarımızın silahları yanabandığı savagı arkadaşları tarafından alınarak düşmana teslim edilmemiş, geride tek bir kırık işe dahi bırakılmamıştır.

Düşman haindir. Bütün hainler gibi korkak ve alçaktır. Bu nedenle şehit düşen yoldaşlarımızın yanına bile saatlerce yollanmamıştır. Yoldaşlarımız kuşatmaya yöneldi, kendilerini kargılı verecek kimsel kalıydığı halde, şehit yoldaşlarımızın bulunduğu yönlere saatlerce bomba ve kurşun yağmuruna tutulmuş, yine de bir süre sessizlikten sonra yoldaşlara cesareti gösterilebilmiştir. Tuzak olabilmek kusuyla yoldaşlarımız cesedine bile yaklaşılmamış, şehitlerimizi iç içe bağlayıp, uzaktan sürükleyerek götürülebilmek, her türlü insan, ahlakı deşenden yoksun olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Devsım'de şehit düşen savagılarımızın isimleri ve devrimci yaşamları kısaca şöyledir:

"DEVİRİM İÇİN KENDİNİ YENİLEMEDEN FIRSATLAR BİTMEZ, YETER Kİ HATALAR, ZAAFLARDA DAYATICI OLMUNMASIN"

MÜRSEL GÖLELİ (Arif): Devsım İbrahim Erdoğan Kur SDBT'ri Komutanlığı'na bağlı Hayri Koç Müfrezesi'nde görevli savagılarımızdır. Erzurum doğumludur. Kürt milliyetindendir.

Mürsel GÖLELİ

Çok genç yaşta mücadeleye atıldı. 1980 öncesi İstanbul mahalli birimlerde aktif bir militan olarak görev aldı. Mütevazılığı, sabrı ve ataklığıyla çalışma arkadaşları ve kitlelerin saygısını kazandı. 12 Eylül yıllarında tutuklandı, yıllarca cezaevinde kaldı, denizlere katıldı. 1990'da bir özgürlük eylemiyle tutukluğu son vererek, yeniden sıcak mücadeleye girdi. Hareketimizin katliarak güdük komutanlığı ve eğitimlik görevlerinde bulundu. Daha sonra Devsım Gerilla Birliğinin ilk komutanı olarak Devsım dağlarına ayağı bastı.

Mürsel yoldaş 1992'de tekrar tutuklandı. Darbeci kontra patesinin hareketimize yoğun olarak saldırıldığı günlerde yeni bir özgürlük eylemiyle tutukluğuna son vererek mücadeleye geçti.

Mürsel yoldaş devrimci yaşamında büyük bir zaafa da düştü. Ama sonuçta hareketinin adalet anlayışına sığındı ve çözümü orada aradı. İkinci kez özgürlüğe koştuğunda ağır bir suç nedeniyle yargılanma durumundaydı ve ağır bir ceza alacağı kesindi, ancak o buna karşın hararetinden kaçmadı, darbeci kontra patesinin yarattığı kaostan yararlanmayı düşündü. Zor günlerde hareketine, mücadeleye geçti. 'Dışarda yargılanayım, ceza neyse razıyım' diyerek özgürlük eylemine katıldı. Özgürlük eylemi başarıyla sonuçlandı, hareketinden bir kez daha şans vermesi talebinde bulundu.

Dersim Kur Birlikleri'ne yeniden katıldığında cezalıdır. Söz, karar, silah taşıma hakkı elinden alınmış ve göz hapsinde tutulmuş, zaman içinde kendini sıpat etmesi söylenmiştir. Bu süresi sabırla göğüslemiş, aylar sonra yeniden silah kuşanma hakkı kazanmış ve bir savagı olarak birliğinde yerini almıştır.

19 Mart günü ilk aldığı yaraya karşın, akşam ve silahlının son mermisine kadar çarpışarak şehit düştü. Onun nezdinde Devrimci Sol adaletinin büyüklüğü, bağışlayıcılığı ve eğitçiliği yeni bir örnek daha yaratmıştır.

CANSIZ BEDENİNDEN BİLE SİLAHINI ALMAK GÜÇÜ...

NAZİM KARACA (Cemal): Hayri Koç Müfrezesi savagılarından. Elazığ Korkut köyü doğumludur. Kürt milliyetindendir.

Nazım yoldaş, 12 Eylül öncesi gençlik örgütlenmesi içinde yer alarak devrimci mücadeleye tanıtıldı. Kısa zamanda Elazığ'da yürütülen anti-faşist müdalesinin aktif militanlarındandır bir oldu. Çalıncılık, savagı kişiliği ve yiğitliğiyle halkın

Devrimci Sol'un Özgür Gündem gazetesinde yer alan bir haberle ilgili olarak gönderdiği 26.3.1994 tarihli ve 72 sayılı haber bültenini yayımlıyor.

ÖZGÜR GÜNDEM GAZETESİNE

23 Mart 1994 tarihli Özgür Gündem gazetesinde "Çemişgezek'te Ölen Asker Sayısı 12" başlıklı haberde, "... Devsım Çemişgezek ilçesi yakınlarında, gerilla-ların devlet güçleri arasında çıkan çatışmada ölen asker sayısının 12 olduğu bildirildi. Bir gerillanın da yaşamını yitirdiği çatışmadan sonra, operasyon yapan devlet güçlerinin sağ yalalarak basma PKK gerillası olarak tanıtılan 9 gerillanın da Dev Sol gerillası olduğu öğrenildi." denilmektedir. Bu haber, 19 Mart 1994'te Çemişgezek ilçesinde bağlı Arasor Deresi mevkinde yaşanan gerçekleri yansıtmamaktadır.

19 Mart 1994 günü, Çemişgezek ilçesi Arasor Deresi mevkinde, Devsım İbrahim Erdoğan Kur Gericilla Birliğimize bağlı Hayri Koç ve Nurettin Güler müfrezeleri, düşman tarafından pusuya düştürülmüş, çıkan çatışmada Hayri Koç müfrezemizin 3 savagısı şehit düşerken, 25 kadar savagımız düşman çemberini yarak katılaşa bölgeden kaçma bir kaysı verememiş çekilmişlerdir. Şehit düşen Mürsel Göleli, Nazım Karaca, Feride Karaca aktif savagılarımız dışında düşman tarafından ele geçirilen ya da gözetimsiz kalan savagımız yoktur. Müfrezelerimize bağlı diğer savagılarımız, şehit düşen yoldaşlarımız silahlarını da yanlarında alarak ve düşmana kayıplar vererek batesine çekilmişlerdir.

Bu konuda geniş bilgi 71 No.lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nde vardır. Açıktığımızda çevreye, 23 Mart 1994 tarihli gazetesinde "Çemişgezek'te Ölen Asker Sayısı 12" başlıklı yayımlanan haber tarafımızdan düzeltilmeli ve açıklanması yayımlanmalıdır.

Nazım KARACA

ve yoldaşlarının gönlünü kazandı.

Nazım yoldaş, mücadeleye adını attığı düğüne şehit düştüğü ana kadar bir an olsun müdaleden ayrılmadı. 12 Eylül'ün en zor korulanında ve o hep bir militan, savagı kararlılığı ve ruhıyla bağlı. Kaçkılara, yığınlara aldrımında bağıllıkla ve vefayla yürüdü. Uzun yıllar düşman tarafından aranırdı durmadan kaldı. Ama o düşmanın didik didik kendini aradığı kollarında bile Elazığ'da bütün enerjisiyle kurutuyor, soğuklanlık ve cesaretle görevine devam ediyordu.

1990'da hareketimizin Ortadoğu'da oluşturdğu kamp faaliyetinde yer aldı. Eğitim tamamladından sonra Devsım dağlarına ilk ayağı basan gerilla birliğine katıldı. Şehit düştüğü ana kadar bu birliğin bir savagısı olarak canla başla çalıştı. Nazım yoldaş, yorgunluk nedir bilme-yenilerden. Çok uluslu ve emekçi halk'et-yarın özgürlüğe kavuşacakmış gibi koştu. Ama yakın devrim hayaline kapıldım, halkını ve yoldaşlarını sabırla eğitmeye çalıştı. Öğretirken öğrendi,

kendini geliştirmeye büyük önem verdi.

Nazım yoldaş ulusu kadar yurtlu de merkezi, ulusu kadar silaha ve özgürlüğe tutkulu, ulusu kadar düğümana kını ve cesurdu. Ne için savaştağı bilirdi. Ulu ve halkına sevdalı, onların derinli yüreğine hissedirdi. Bu nitelikleri savas alanında çokuk-yaşlı, kadın-erkek herkesin gönünde tatlı kurandı. Kontregerilinin darbesini öğrendiğinde, hareketine yazağı bir yazağı şöyle diyor: "İlimiz azdım andımız var. Şehitlerimiz yedigim sözüm var. Önderliğimize ve yoldaşlarımıza güvenim var. Siz yoldaşlara de anlayamıyacağınız kadar kinizdir." Halkım, ulusum, devrim düşünenler, onlarla bütünleşmeye, Nazım yoldaşın ne andırı, ne düşün, ne yoldaşlarına güvenini, ne kınını anlayabilirler. Ve ne de şehit düşerken bile silahına sımsıkı sarılıncak... Silah, devrim savaşçı için özgürlüğü, naçır, örgüt, tarih, haktır. Silah gelecektir, kurtuluşur. Namustur. Nazım yoldaş bunun bilincinde olan savaşçılarımdır. 19 Mart 1907 nehit düğüdüne bile, bu nedenle silahına sımsıkı sarılmıştı. O, tek sarmaya silah silahını düğümana teslim etmek için elinden almaya çalışan yoldaşlarına cansız bedenine dalkalca drener, silahını bırakmak istemez.

Sen rahat uyu Nazım yoldaş, silahımıza senin gibi siki sarılacak, Elazığ ve ülkenizin kirlanında özgürlüğün sesi olma yuva devam edeceğ.

Sen rahat uyu Dersim Dağları'nın kartalı, bizlere teslim etmiş bayrağı yere dü-

ğürmeyecek, öğretilerinde savaşacak ve kazanacağız.

Sen rahat uyu ulusumuzun yığıt evladı, Kurt ulusunun özgürlük savaşını sürdüren birliğim sesi asla unutmayacak, unutturmayacak.

KADINLARIMIZ ONUR SAVAŞINA DEVAM EDİYOR!

FERIDE KARACA (Hamiyet): Hayri Koç Müfrezesi savaşçılarımdır. Dersim Çemegezce İpeksi Paşalık köyü doğumtur. Kurt miliyetindendir.

Feride KARACA

Feride yoldaşın devrimci mücadeleye atlığı, Devrimci Sol gerillayla tanışmasıyla başlar. Gerilla özgürlüğü, ulusal ve sosyal kurtuluşur, kadınlarmızın mücadelesinin başlığıdır. Feride yoldaş köylerine gelen Devrimci Sol gerillalarda tım bu umutları bulur. Yıllardır aradığı gerek ailesine kavuşur... Ve yüreğine bir kur düşer Feride Karaca. Onu yakar durur, onu çağırır durur. "Başını kaldır" der, "düzünin sana biçtiği kadın

kimliğini yitir" der, "cesaret" der, "cüret" der... Bu sese kulak yer Dersim'in yığıt köyü. O artık hayalindeki prensi bekleyen, çeyizleye uğrayan, düzünün evine hapsetti kadını basit hayalleriyle değil, özgürlük savaşçı olmanın hayalleriyle yaşar. Devrimci Sol gerillası olmak, bir kadın komutan olmak, ulusal, halk için, cinsiyeti için savaşmak, savaş yönetmek ister. Kurt kızi bunun hayaliyle yatar, bunun hayaliyle kalkar ve bunun atığıyle hazırlanır gerillaya...

Feride yoldaşın hayallerine kavuşması uzun sürmez. Temmuz 1993'te Devrimci Sol gerilladır. Komutan olma hedefine kararlılıkla yürümektedir. Huzurlu, dindirir. Yüzündeki gülüş, yüreğindeki ateş gibi eksilmeden yürür. Onurlu, Şehit yoldaşları Behiye, Selvi ve Eylemlerin sonra Dersim dağlarında kadınlarmızın onur savaşını yürütenlerdir. Düzün kadınlarmıza biçtiği zevallı, garise kimgi silahlıya parçalanayın, kadının özgürlüğünün devrimci mücadelesinden, gerilladan geçtiğini gösterendir. Kurt kadınına, Kurt kızlarına ve tım kadınlarmıza kurtuluş yolunu öğretendir. Savaşın öğretileridir. Ezilen, boyun eğen, tevekkil petiren kadının nasıl uyu bir savaşçı olduğunu gösteren bir öğretmendir. Yıllardır ailem dediklerinin yığınıklığı karşısında kükrayendir. Köyünden yananan göçü duyunca, gülerüzüzi Feride çatık kağırları dikilir kağırların karşısına, "Zor güleride bizi ateş ortasında bırakıp gidiler benim köylüm, benim ailem olma" diye haykırır. "Benim ailem, örgü-

tım, burada bizimle kalı sahiplenen halkımız." diyerek, gerekç dostluğu, sevgiyi, aysığı sahiplenmeyi anlatır.

Feride yoldaş, 19 Mart günü düğüman ik atığıyle yaranlanarak öldürüldü. Yaralı olduğu halde baş saat kahrmanca savaşmış, her zamanki gülerüzüyle son nefesini vermiştir. "Ben rahattım, mutluyum, huzur içindeyim" der gibdir.

Sen rahat uyu Kurt kızi, senin son nefesini verirken yüzünde taşıdığı gülücük hep yüzümüzde olacak.

Sen rahat uyu Feride yoldaş, bizleri sahiplenen halkımız, gerek ailemiz hep bizlerle olacak.

Sen rahat uyu kadınlarmızın onur savaşçı, düzün kendine biçtiği kimgi silahlı yarta bir çok kadın savaşçı ve komutanımız olacak.

TÜM ULUSLARDA TÜRKİYE HALKLAIRI...

Şehit yoldaşlarımız tım uluslarda Türkiye halklarının evladlarıdır. Kürtler, Türkler, Araplar, Lazlar, Çerkezler, Gürcüler... Onlar Türkiye halklarının birliğinin sembolleridir... Onların savaş yoldaşlığı, tım ulusların yoldaşlığı doğudürleim. Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım!

YAŞAMIN KARENİZ, DERSİM DİRENİŞİMİZ!

ŞEHİT DEVRİMCI SOL GERİLLALARI ÖLÜMSÜZÖR!

Yoldaşları Dersim şehitlerini anlatıyor

NAZIM KARACA

Büyük insan, Dersim dağlarının yığıt, korkusuz savaşçı Nazım'ımız şehitlerimiz yanına uydurdu! Kaybımız büyük. Darbeciler onu gövreden almış "Başka bir bölgeye göndericeğiz." diye riskli bir ortamda aylarca kadınları kurtarmak bekletmişlerdir. O duruma kendisini değil, kendisiyle birlikte geldiği yoldaşından bir daha haber almadığı için büyük bir sıkıntı yaşıyor ve onu düşünüyordu. Darbeyi öğreniyorun. Nazım'la görüşerek ona da anlatıyoruz. Ağzından bir tek kelime çıkıyor. "Serafsızlar." Darbecilerin iddialarını okuyor. Her satırında kıyıyor. "Dersim'e gitmiyim" diyor. İstedildi oldu. Bu süreçte yine onunla kirda da karlıyoruz.

Kamufliyi giymiş, silahını kuşanmış. Bana yakışıp eşiyse "Nasıl gerillaya bedim mi?" Gülerim. Birlikte iş yapıpca onu daha bir tenyor ve tenkaka hayranlık duyuyorum. Yeni insan, sosyalist insan köllüne örnek bir insandır. Proleter lara sahip, sınıf kınk bir insandır, yoldaşlarına sıkı sıkıya bağlı, müteaviz, eşiyndi. Nazım'ın literatüründe "ben" kelimesine hiç yer olmadı.

Yeniden kır dönmeye köylüler tarafından bayram havasıyla karşılanmış. "Bize Ayvaz'ımız gelirdiniz" diyerek sevinçlerini dile getiriyorlardı. Siki sıkıya bağlıydılar ona.

Yoldaşlarına olan bağlılığını savaşçıları anlatıyor. Gittiği bir köyde kendine venilen bir tek şekeri yoldaşlarına paylaşması, bir gün ağrı böhrek hastası olmasına rağmen uyu tutumunu savaşçılarına verip kendisinin topira veyta taş üzerinde yatığı, köyde kesilen kurban etini "Yoldaşların yemiyorsa, ben de yemiyorum" diyerek reddetmesi gibi örnekler anlatılırdı.

Onun yanına kendimi hep güvencede hissediyordum. Dikkatli ve disiplinliydi. Bir kez onunla bir bölgeye girmek için yürüyorduk. Bölgeye vardık. Ertesi gün geri döndüğümüzde birden durdu, yere eğildi bir ilağ kapsülü buldu. "Dün buradan geçen bu kapsül yoktu" dedi. Çevreye bir göz attı. "Buradan gece perilla birliği geçmiş olmalı" dedi. Bulduğumuzu yere yakın bir köyde konakladık. Köylülerden o gece TIKKO gerillalarının geçtiğini öğrendik. Dikkatli beni şaşırtıyor.

Savaşçıları onunla sohbet etmek, onun bir şeyler öğrendikten zevk alıyordı. Anlatımı yaktı, fikra b. şeyler zenginleştirilmekte ustadı.

Hipir davranışı gözden kaçırma, her davranışı eğitim aracı olarak kullanmasını bilirdi. Bir gün arazide kavalhı için ateş yakılması, çayın demlenmesi için görev alınıp, ağaçları topları, ateş yakılır, pazardığın takılı olduğu ağacı bir kişi katar ve suyun kaynamasını bekler. O sırada köpek yavru bir ateş parçası yere düşer. Bu gövrede yer alanlar birden düğün ateş parçasına uzanarak yerine koymaya çalışır. Nazım "İle kolektif yaşamın güzelliği ve önemi budur. Ortak yemek, ortak sahiplenmeyi getirir. Ve o emeğe birde değer verir." diyor. Her türden hasızlığı bir şekir, iş düğümana karşı acımasızdı. Nazım'la ölümlü paylaşmakta güzeldi. Dersim dağlarının şahini Nazım yoldaş. Dersim dağların her toprağına, her taşına yaratmış güç ve emeğe sahip çıkacak ve kışkırtılacak koryacağıdır. Biraktığı izlerin takipçisi olacağız. Sen rahat uyu.

MÜRSEL GÖLEMLİ

Mürsel'le tanıştım 1984 yılında oldu. Daha önceleri gıyaben tanışıyor-duk. İkmin de cunta sonrası tutasak düş-

müş ve farklı çevrelerinde bulunuyorduk. "84 yılında hareketin başlatıldığı Onur Orucu eyleminde birliktiydik ve Haydarpaşa Askeri Hastanesinde karışıklık Mürsel eylemi ilk ektpeki ÖK direnişiydi. İle böylesi bir ortamda hastane koğuşunda bir araya gelmiştik. Mürsel'e ilk tanıştığımız güleride edindiğim izlenim sürçte beni yanıltmadı. Sakınlığı, müteaviz ve kararlı tavır ilerli yoldaş da aynınsı oldu. Eylem sırasında yüklenildiği ağır yükün bilimsel hareket ediyor. Düğümana karşı zaaf gösterecek bir tavırna rastlamadım. Hastaneyi yeni gelenlerle yapıtı konuşma ve sohbetlerde aynı tavır her oldu. Hastaneden cezavine gidene arkadaşları günderdiği sıcak, samimi, içten ve kararlılık dolu selam ve mesajları unutulur gibi değildi. Bir nevi iradele savaşçıları sunduğu hastane koğuşunda, gerek faşist başhekimin psikolojisi ve yasaklı politikası, gerekse de özel olarak seçilmiş faşist istemlerin ve askerin fizikl işkeneye karşı karar veren yoldaşların yanındı. O, yalnız kaldığında bile kendisine bağlamak isiklenen serumu tırlatp atmasını bilendenir. O, bu mücadeleye şehit düğümei paktan göze almıştı. Ama. Haydar ve Fatih'nin şehit olmaları onda en küçük bir tereddüt yaratmamış, tam aksine kine bilimsinden sonra düğüdü Hasan'nın şehit olmasını da aynı duyurlarla karıştırdı. Eylem sonrası gerek Şağmalıcık Cezavinde, gerekse de Metris zindanında tım yask ve baskılara rağmen yine en küçük bir gerici adım atmadı. Çalışması da böyledi. Ana dava savunmasını hazırlamasında sen de aktif yazabilen birkaç arkadaştan birin olarak geceli gündüzlü durmadan daktilo yazdı. Yüzünde hiç eksilmeyen

tebessüm, çakacı tavır ve yoldaşlarına destek ve fedakarlığı hiç eksilmedi.

FERİDE KARACA

Feride ne burjuva yaşantısına özendirdi, ne de küçük ezilenleri vardı. Kadınlık "sen neyde yapıyorsun?" dediklerinde o da "Çeyiz silahtır." diyor. Hareketke çok bağlıdır. Biri harekete elverişli mi, çok sinirlendir. Tartışmalarda teorik olarak yetersizdi, ama yine de ısrarla savunurdu. Gerillalar köye uğrayınca çok sevinirdi. Gerilla için yiyecek toplar, kızları bol bol çorap yapırdı. "Gerilla dipanda soğukta yatar. Bir sıkı yataktaki yataktır. Bu yatak beni rahatsız ediyor. Bir gün onların yanına olacağım" derdi.

İnsanlara karşı düğüsal, sevenen olardı. Karan, düğüma karşı da o kadar kimgi. Düğüman operasyonu pıktı mı, köylere uğrar, etmek isterdi. Feride vermezdi. "Bunlar düğümanlarımızdır. Yıllardan beri halk, devrimciler katlediyorlar. Elime silah verilerde hepini öldürüyor" diyor. Şehitlerde hareketin eylemini okuturda da müth sevinir, "Bir gün ben de halk düğümanları cezalandıracağım" diyor.

Feride dağıda pıktından sonra da aynıdır. Bir gün, Feride'nin öldüğü birlik, baş bir birliken aynıdır bir köye inerken yakalıyor. O, dağı köpüllüne dayanamadığında kendisini imke istediğini ve birliğin bıraktığını açıklıyor. Onlar da salıveriyorlar. Dağıdan yine gerice kök izan Feride, birliken aynıdır tım kar önünü kesiyor ve "Sen nasıl nesin" de-yip dipçide giriyor ve salıverilen gen-ce...

İle böyle çoktulu, böyle dolu dolu binyrd Feride. Şimdi o çok sevdiği dağlara parıparak şehit düştü. 2

Düzen ve partileri sorunları çözemez Mücadeleyle kazanılacak!

27 Mart, sıradan bir yerel yönetim seçimi günü olmadı. Bir yandan ekonomik ve siyasi kriz ortamdı, diğer yandan halka karşı açılan kılıf savaşın düzeni ekonomik ve siyasi olarak zorlaması, bu seçimleri ister istemez düzenin ve düzen politikalarının onaylanıp onaylanmadığına işaret eden bir referandum dönüştü. Seçimler, yapılan propagandanın tüm ön hazırlıklarına kadar bu çerçevede gelişti.

Seçim günü, düzenin politikalarını onay istediği bir referandum niteliği taşımasıyla birlikte, oligarşinin yeni bir yönetime oluşturma çabasıydı. Bu yapıyla bir genel seçim niteliği de taşıyordu 27 Mart'taki yerel seçimler.

Çok geniş bir "oy kullan" kampanyasına, her türlü baskı, tehdit ve hiyleye rağmen, resmi açıklamalara göre yüzde 25'i aşan bir katılım oranı gerçekleşti. Geçersiz oy katılım oranı da bu seçimlerde büyük bir patlama yaptı.

de Tümeni ve birçok il-içinden askeri birlikler Kürt köylerine kayırdı.

Tüm bunlarla da yetinilmeli elbette. "Anayasal hak" olarak ilan edilen oy kullanma, seçim sürecinde "hak yok, görev var" anlayışıyla pekişildi ve seçimler birçok yerde asker-polis tehdidi ve zor kullanılarak gerçekleştirildi.

Kürt halkı bu şekilde iradesini kullanamayan bir duruma getirilirken, "seçim günü" Türkiye genelinde her türlü göz boyama ve demagojiyle halkın önüne sürüldü. En çok üzerinde durulan, katılım oranının artırılmasıydı. Burjuva basından devlet erkanına kadar tüm düzen çevresi "oy kullan" temasını ılgıyordu. "Oy kullan, sorumsuzluk", "Şikayet etme, oy kullan" gibi sloganlar ve "demokratik görevi", "anayasal hak" gibi yorumlar burjuva basının gündemini oluşturdu tüm seçim öncesi süreç boyunca.

Seçim süreci içerisinde çok derin bir ekonomik kriz yaşanıyor, ama her şey seçim sonrasına ertelenmiş... Zamlar, halkın canını çok yoldu olarak yakacak olan ekonomik "önlemler" paketi, Terörle Mücadele Yasası'nda yapılacak olan değişiklikler...

Öz pembe bir tablo çizilmeydi. Halk, seçim kampanyaları süresince propaganda garfı ve politikacıların bol keseden vaatleri, demagojileri, yalanları dişi dişi başı geçiyordu. Duvarlar "hizmet ağıyla" aday olanların resim ve sloganlarıyla donatıldı. Her yanı afişler, poşetler, el ilanları sandı. Televizyon kanalları ve radyolar da aynı durumdaydı. Sanki seçim dışında hiçbir şey olmayıyordu. Halka bunlardan başka bir şey yansıtılmadı. Düzen bu seçim oyununda da halkla aynıydı, onun kör ve sağır edercesine ük-yei toz pembe gösteriyordu.

Bir yandan baskı ve terör, diğer yandan göz boyama, yalan, demagoji ve hiyleyle sahnelenen faşizm seçim oyununu...

Düzen Seçimle

Umutunu Bulamadı

Büyük şehirlerde katılım oranının yüksek olmasına karşın, bu düzenin beklendi-

ği düzeyde değildi. Halk, düzen sahiplerinin yoğun propagandasına, göz boyamak için kullandığı taktiklere rağmen, düzen partilerinin umutlu olmadığı ortaya koymuştur. Kaldı ki, baskı tehdit ve zor kullanmaya, para cezasına rağmen hileli olduğu açık olan yüzde 75'e yakın bir katılım oranı sağlandı. Öyle ki, seçim sayısına göre yüzde 25'lik katılım oranı, geçerli oy kullanımına göre bütün partilerin tek tek aldıkları oy oranlarının en yükseğinden de fazladır. Aslında büyük bir tedirginlikle seçimi giren düzen, seçim sonuçlarıyla umutunu bulamamıştır.

Tüm gerçekleri karartma çabasına rağmen, özellikle Kürdistan'da ortalama yüzde 50'lere varan bir katılım oranı gerçekleşti. Bu oran Tunceli'de yüzde 80'lere ulaşırken, Diyarbakır'da yüzde 50'lere, Şırnak'ta yüzde 40'lara yaklaştı. Ayrıca, İzmir'in Gebze ilçesinde halkın yüzde 47'si oy kullandı.

Düzen baskı, terör ve göz boyama politikalarını ıktırırken tehlikeye düşürdüğü işi başarmıştı, ama sonuçları bir tedirginliği azzaltmak bir yana, daha da artırdı. Katılım ve geçersiz oylar dışındaki oyları paylaşan partilerin oluşturduğu yelpaze de düzen için hiç içi açıcı bir tablo oluşturmadı. Yıllardır halka kan kusturan politikalarından sorumlu olan DYP, ANAP ve SHP'nin oy oranları 1989 yerel seçimlerine göre daha da düştü. 1989'a göre yüzde olarak SHP 15 puan yitirirken, bu oran DYP için 4 puanı yansı, ANAP için ise 1 puan olarak gerçekleşti.

Oy oranı artıran ve özellikle büyükşehir ve illerde baskı gösteren parti ise "düzen karşıtı", "adalet temsilcisi" bir imajla halkın karşısına çıkan RP oldu. Düzen partilerine ve düzene karşı olan, düzene tepki duyan birçok kişi bu "düzen karşıtı" imajına aldanarak RP'ye oy verdi. Bu yapıyla gerçekte tüm düzen partileri bloğu ve düzen, halktan destek bulama-

Yerel sorunların çözümü partilerle değil, halkın örgütlü mücadelesiyle gündeme getirildi, direnildi ve kazanıldı...

dı. Siyasi krizin daha da derinleşeceğini, düzenin krizden çıkmak için ortaya koyacağı "çözüm" de zorlanacağı bir tablo ortaya çıktı...

Seçimler sırasında sandıkların çevresinde görülmemiş düzeyde yığılma yapan ve seçimler sonrası "oh be" dercesine "hiçbir olay yaşanmadı" diyen oligarşinin temsilcileri, böylesi bir tedirginliğe girdikden seçimlerde bu tedirginliklerini ortadan kaldıracak, kendilerini teselli edecek bir sonuç elde edemediler. Öyle ki, seçimler sonrasında ertelenmiş olan politikaların şimdi halka nasıl yutulacağına şüpheyle bakılıyor. Oligarşi, krizin dayattığı tedirginliği üstünden atamıyor. Ve aşırıya girmiyor ki, hem ekonomik, hem de siyasi kriz önümüzdeki günlerde daha büyük boyutlara ulaşacaktır...

Halkla Mücadeleyle Kazanıldı, Bundan Sonra da Oy Kullan

Evret, birçok yerde yaratılmış düzen karşıtı imajla geriller yerel yönetimleri kazanmışlardır. Örneğin Ankara'da, İstanbul'da ve Kürt halkının yaşadığı birçok il-içinde RP'nin kazanılması halkın büyük bölümünde, kimi demokrat çevrelerde bir moral bozukluğu yaratmıştır. Fakat aslında bu düşünce kendine güvensiz bir ruh halinden beslenmektedir.

Birincisi: RP, iddia ettiği gibi düzen karşıtı ve adalet temsilcisi bir parti değildir, düzen partisidir. Politikadan da DYP, SHP ve ANAP'ın ortaya koyduğu politikalarından pek farklı olmayacaktır. Femele RP ile diğerleri arasında bir fark yoktur. O nedenle RP kazandı diye hayıflanmanın da anlamı yoktur. Diğerleri kazansaydı da işi olurdu diyecek, bir fark gerçekten yoktur...

İkincisi; önemli olan şu ya da bu partinin yerel yönetimlerde olması değil, nasıl bir mücadele hâli izleneceğidir. Asıl olan da budur. Belediye içgeli ve memurları

Devrimci Sol Güçler

Ankara: Dikmen'in çeşitli mahallelerinde 13, 14 ve 15 Mart günlerinde Devrimci Sol Güçler tarafından yazılam ve afişlemeler yapıldı. Ankara genelinde ise 8-16 Mart tarihleri arasında birçok eylem gerçekleştirildi.

Kayseri'te istasyonu ve dolmuş durakları, Zerdaltepe otobüs durağında 10 Mart günü seçimlere katılımı çağrısı yapan Devrimci Sol Güçleri imzalı kupaşmalar yapıldı. 11 Mart günü Zerdaltepe'deki MTA blokunda ve Kükük Park'ta bildiriler dağıtılan Devrimci Sol Güçler, halkı faşizmin seçim oyununu bozmayacağına çağırdı. Aynı gün Ankara'daki faşist örgütlenmeyi teşhir eden yazılamalar yapıldı. Kayseri'de bu hafta içinde ter istasyonundaki polis kulübesine "Halkız Halkızın Kazanacağı" yazılaması yapıldı. 12 Mart'ta Hasköy Çumapazarı'na ve Dışkapı pazarı'na "Çare Se-

"Faşizmin seçim oyununu bozalım"

çimde Faşizmdir", "Düzen Partilerine Oy Yok" yazılı kupaşmalar yapıldı. Aynı içtenli kupaşmalar ayrıca Aydınlıkeşen Ticaret Lisesi yakınındaki da yapıldı. Aynı akşam Hasköy Çölpazarı, Ali Ersoy ve Yunus Ersoy mahallelerinde seçimlere katılımı çağrısı yapan kupaşmalar dağıtıldı. Hasköy'de semt hali ve hastane açılış törenlerinde de aynı içtenli kupaşmalar dağıtıldı. Feri'den Çelik mahallesinde ise seçimlerin care olmadığını anlatan Devrimci Sol Güçleri imzalı bildiriler dağıtıldı. 15 Mart'ta Keçiören İlçisi'nde seçimlere ilgili afişler yapan Devrimci Sol Güçler, ayrıca her gün Şentepe-İncirli ve Pyangotepe'de kupaşmalar yapıldı.

Adana: Büromuzu arayın bir kişi, 24 Mart günü Sümer Mahallesi'nde yolun kapatılarak molotoflarındın, "Düzen Partilerini Kırk, Devrimci Desteğe" ya-

zılı Devrimci Sol Güçler imzalı pankartlar asıldığını bildirir ve eylemi Devrimci Sol Güçler adına üstlendiklerini belirtti.

Ayrıca büromuzu arayan bir kişi de, 25 Mart günü Şakirpaşa Mahallesi'nde "Düzen Partilerine Oy Yok Devrimci Sol Güçler" yazılı bir pankart astıklarını belirttik. "Yaşasın Devrimci Sol" dedi ve eylemi Devrimci Sol Güçler adına üstlendiklerini söyledi.

Eskişehir: Takkalı Mahallesi'nde 25 Mart günü halkı seçimlere katılmaya çağırarak Devrimci Sol Güçleri imzalı kupaşmalar yapıldı. Ayrıca Osmanpaşa Üniversitesi Top. Fakültesi'nde "Düzen Partilerine Oy Yok", "Faşizmin Seçim Oyununu Bozalım", "Çare Seçim Değil Devrim" yazılı kupaşmaların TODEF imzasıyla yapıldığı görüldü.

Tunceli: Ovacık ilçesinde katliamı artırmak üzere devlet güçleri birçok köyü gözetim altına aldı. Köylere halka, seçimlere katılmaları sağlandı. Köylülerin öldürüleceği tehditlerinde bulunuldu. Yine de Ovacık'ın köylerinden büyük çoğunluğunda köylüler seçimlere katılmadılar.

Hozat merkezine yakın köylere de saldıran devlet güçleri, köylüleri tehdit ederek okullarından istisade ve, halk sandığı başına gitmedi. Ayrıca bir köye askerler tarafından seçim günü iki roket atılarak halk sindirilmek istendi. Roket saldırısının sonucunda ölen ya da yaralanan olmadı. Aynı gün köylereki telefonları arayan devlet güçleri, okullarındaki takdirde köylüleri yaka-yakaladı tehditlerinde bulunuldu.

Diyarbakır: Özellikle kışkırtıcı faaliyetler yaşayan halkın sandıkları zora götürülmesi için devlet güçleri operasyonları düzenledi. Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde başlı Hacı Çerkez, Saktı, Hasandeli, Gundük ve Sermaş köyleri 19 Mart günü askerler tarafından basılarak evler talan edildi, köylülere okullarındaki takdirde evlerinin yıkıldığı tehditlerinde bulunuldu.

Diyarbakır'ın ilçe ve köylerindeki seçim sandıkları genellikle karakollarda ve korucu köylerinde kuruldu. Karakollarda halka belirlenmiş bir partinin ayrı verilecek, bu parti dışında hiçbir okulların katılması, tersi durumda köylülerin yakacağı tehditlerinde bulunuldu. Ayrıca bir köy köyde, köylülerin tamamı yerine köyden iki kişi seçim sandığına götürülerek bütün köy halkı adına okullarında. Böylece hileyle ve zorla katılım yüksek gibi gösterilmek istendi.

Diyarbakır il merkezinde, il genel meclisi oylarına gö-

re, seçmen sayısının yüzde 79'u okulların olarak görünüyor, geçerli okullar ise yüzde 62 olarak geçmekte. Başlır bölgesinde ise katilim oranı rakamları göre yüzde 65 oranında gerçekleşirken, geçerli okullar yüzde 47 oldu. Büyükşehirde bu oranlar sırasıyla yüzde 70 ve yüzde 51, Yengeçirde yüzde 72 ve yüzde 55, Suncunda ise yüzde 73 ve yüzde 50 oldu.

Mardin: Denk ilçesine bağlı Sahbe, Sonan, Keleş ve Derun köyleri 20 Mart günü devlet güçleri tarafından basılarak okulların için baskı uygulandı. Köylülere, "Okullarınızın gizliliği sağlanmadıkça, yapacağınız seçimler yersizdir" diye tehditlerde bulunuldu.

Adana: 27 Mart günü Kürt mahallelerinde tam bir sessizlik yaşandı. Adıoğlu, Gülbahçe, Barbaros, Durrupınar, Yavuzlar, Yenibay, Anadolu, 19 Mayıs, Esikbey ve Mutlu mahallelerinde halkın yüzde 70'i seçimlere katılmadı. Polis, seçim günü Kürt mahallelerinde kahvehaneleri basarak, elleri boyalı olmayan insanların sandıkları seçime zorladı.

Bitlis: Seçimler öncesinde 150'ye yakın kişi gözetim altına alındı. Gözetim alanınlar, yakınlardan sorulduğunda, "bizde yok, kendi köyünde arayan" yanıtı verildi. Okuma yazma bilmeyen, cahil ve rahatça yandırılabilirlik anında sandık görevlileri olarak belirlendi. Köylere halkın para ve erzaklarına "PKKYa veniyor"

gerekeceğiyle el kondu.

Gaziantep: Newroz'a başlayan gözetimler seçime yaklaşıncı 23, 24 ve 25 Mart geceleri yapılan operasyonlarla sürdü. Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Ocaklar, Beydili, Güzevler, Çökürten ve Cindere mahallelerinde yaklaşık 300 kişi gözetim altına alındı. Bunlardan bir bölümü serbest bırakılacak, yenileri gözetim altına alındı. Polis bu baskılarla halkı yıldırmak ve zor altında seçimlere katılmaları tehditlerinde bulunuldu.

Mersin: Kürt mahallelerinde yaşayan halkın yaklaşık 6 bini DEP seçimlerinde çekildiğini açıkladından önce, seçmen sayımlarına yazılmamıştı. DEP çekildikten sonra da DEP'lilere yönelik baskılar sürdü. Tarsus'ta ve Mersin'de DEP yöneticisi birçok kişi gözetim altına alındı. Çoğunlukla Kürt halkının yaşadığı Çay, Çilek, Demirtaş, Yenipazar gibi mahallelerde halkın sandıkları gitme oranı oldukça yüksek oldu. Seçmenlerin yaklaşık yüzde 26'si serbest protesto ettiler.

Kars: Dığor ve Kağızman'da devlet güçlerinin baskısı sonucu köylere yaşayan halk zorla göç ettirildi. Bu göç politikası DEP'nin seçimlere katılmasına karandından oluşuyordu. Seçimlerde ise Dığor'un Kürt halkının yaşadığı köylerdeki halk "güvenliği" sağlayamaz, gerekçeyle merkez olarak belirlenen Türkmenler, Paçazık, Günehan köylerinde sandık başına gitmeye zorlandı.

Halk baskıları seçimlere katılmaya zorlandı. Katliam yüksek göstermek için her türlü hileyle başvuruldu.

hakkın, sandıklarını ve tüm diğer kazanımlarını mücadeleleriyle dayattığı, yasaları bile delip filar olarak etmişlerdir. Halka belirlenmiş okan, örgütüllükleri engelleyen ve de işlevsiz hale getirmeye çalışılan "demokratik etnik kendinden menkul SHP" kazandırmamıştır. Halkın geçekondularını yıkmak isteyen bu partilerde. Geçekonda halk, bu partiler yönetime Hüsni İyler'i seçti vermişti.

Mücadeleyle kazanılan hiçbir hakkın silinilmemesi anlamına gelmez, yasa yitirdiğinden yine kendi örgütlenmelerimiz yoluyla direnilecek, mücadele edilecek, kazanılacağı geçekendi hiçbir güç ortadan kaldırmaz. Çünkü haklarımızı elde etmek için biz emek harcдық, ter döktük, canımızı sıyr ettik, şehit verdik. Bu hakların hiçbirisini düşün ve düşün partileri ya da onların yöneticileri vermediler, biz direndik, mücadele ettik, örgütlenmelerimizle biz dayattık ve kazandık. İşgiler, meşhurlar böyle kazandırlar, geçekonda halkı böyle kazandı ve halkın yeri taleplerinin tümü böyle hayata geçirdi, bundan sonra da böyle kazanılmaya devam edecektir.

Yerel Yönetimlerle İlişkili Ölen Tüm Halkımız..

Düzen karğıtı ve Refat Partisi temsilcisi olduğuna iddia eden Adale Partisi gerek bir düzen partisi. Gerekten İslama inanarak, söyledikleri bir haktan, adanalar, yanayısalar, ülkemizde bu kavramların önünde engel olan, halkı karğıtı ve tümü somürden başka bir şey veremeyen em-

peryalizme ve oligarşiyi karğıt savagamlardır. RP'nin düzen partisi olduğu açık ortadadır. Onun dini duyguların somürmesine izin veremeyin.

Kurdistan'da halkı katliamlarla övgüler düzen, olanı yararmak için elinden gelen her şeyi yapan ve RP'nin orduyun olduğu olduğu yerlerde kazandığını söyleyen Erbakan'ı. Halkımız, Kürt halkı katliamların, seçimlerde iradesi güç sayılırken, seçimlere katılmamış adalete, düzen karğıtlılığı hiçbir işgiler vermez. RP devleti özellikle Kürt illerinde, illerinde, köylerinde desteklediği bir partidir. Düzen ve devletin seçtiği oyunun açık örgütleyicilerinden birisidir Refat Partisi..

Müslümanlık adına, hak, adalete adına her türlü katliam, işkenciler, terör politikaları destekleyen bir partidir RP. Hicri zaman somürüye ve zulme karğıt olamaz. MC döneminde de RP'nin kökenini oluşturuların, uyguladıkları politikalarına nasıl bir "düzen karğıtı" parti oldukları, nasıl bir adalete sahip oldukları somürüye, zulme, halkı karğıt eğitildikleri terörle geçekömleridir. RP, özellikle Amerikan emperyalizmine endekslı Süat Arabistan sermayesiyle ve halkı yalanlarıyla dolandırarak beslenmektedir. Sivas katliamında da aktif rol oynayan, Sünni halkı Alevislere karğıt kışkırtan, halkın dini duygularını somüren, "Müslümanlık karğıtı" yapan bir partidir RP. İstanbul Kağıthane Belediye'sinde işi kıymı yapacak kadar adildir, halkın yanındadır.. Refat Partisi, yoksul halkın yanında değildir ve hiç olmamıştır.

RP de, SHP, ANAP, DYP ve diğerleri gibi bir düzen partisi. O da diğerleri gibi işi ve memur kıymı yapacak, belediyelerde yerleştirilecek kadrolar için işi de, adli olmayan şekilde partizanlık güdücektir. Özetlemeyi dayatarak belediye çalışanlarını işsiz bırakacak, belediye hizmetlerine zarar verecek somürüye ve talana devam edecektir. Yoksul halkın daha yoksullaştırılmasından başka bir şey yapamaz RP. Ve tüm bunları Müslümanlık, adalete, hak adına katliamlara dayatacağıdır.

RP halkın yanında değil, karğıtsındır. Düzen karğıtı değil, düzen yanlısıdır. Adil değil, adaletsizdir. Doğru değil, yalancısıdır. O da diğerleri gibi talancıdır..

Belediye Çalışanları ve Geçekondulara Yaşayan Halkımız!

Yerel yönetimlerde somürüye, işten atılmaya ve evlerimizden bağımız yıkılmasına karğıt komiteler oluşturarak örgütlenelim. Bu örgütlerimiz aracılığıyla güçlü olabiliriz, taleplerimizi gündeme getirebiliriz ve bunlar aracılığıyla verdiğimiz mücadeleye haklarımızı elde edebiliriz, yerel sorunlarımızı kısmen de olsa çözümlerine ancak bu şekilde elde edebiliriz. Şimdiye kadar yaşanan tüm deneyimler bunun gerekçe olduğunu kanıtlamıştır.

İşçiler ve güvencilerli, ekonomik ve sosyal kazanımları ancak bir araya gelecek, birlikte hareket ederek elde edebiliriz. Bu nedenle var olan örgütlenmeler, sandıklarımızın işlevsiz hale getirmesinden engel olalım, onların daha işi çalmasını için birlikte çalışalım. Haklarımızın elimizde alınmasını engel olalım, taleplerimizi bu örgütlerimiz, sandıklarımız aracılığıyla yönetimlere dayatalım.

Memurların iş güvencileri, ekonomik ve sosyal hakları, sandıkları örgütlerini kazansınlar ve geliştirilmeye başlasınlar. Grevli, toplu sözleşmeli sandıkları hakkında ancak mücadele, haklarımızı sahip çıkarak kazanabiliriz. Yerel yönetimlerin geleceği her türlü baskıya karğıt güçlü olmak örgüt olmak, direnmek ve mücadele etmekten geçmektedir. Bunu yaptığımızda, haklarımızı, örgütlerimizle sahip çıkığımızda, hiçbir güç bizim haklarımızı gasp edemeyecektir. Bizim yitendiğimizde

gerekten karğıtlı olacaktır. Bunun için hızla örgütlenelim, var olan örgütlerimiz daha işlevli, direngen ve mücadeleli hale getirelim.

Geçekondulara yaşayan halkımız da evlerinin yıkılması, yol, su, elektrik sorunlarına karşı kendi örgütüllükleri aracılığıyla sahip çıkabilir. Köyümüzden, ilçe mizden, toprakımızdan kendi iradesini kopup gelmek, hayat şartlarını zorlaştırmaya ve zorla zorla göç politikalarıyla bizleri büyük şehirlere varolmaya getiren. Yı bizler her şeyden önce insanız, insanlığı yapmamak bizim hakkımızdır. Eğer bulutun gelmişse, getiren bu düzendir. Sorunlarımızın nedeni kapitalizmin işsizliği, yoksulluğu, açlığı halka dayatan politikalarından somürücülüğü, talancıdır. Bizleri sağlığına da olsa kendi yaptığımızı bu evlerde yaşamaya zorlayan, susuz, elektriksiz yolsuz birakan bu düzendir, bu düzenti yöneticileridir. Elde ettiğimiz tüm haklarımızı, dizimiz, tımağımızda, emek harcarak, ter dökersek, canımızı ortaya koymak nasıl kazandıysak, bugün de komitelerimiz aracılığıyla direneceğiz, kazanacağız. Komiteleri olmayan tüm halkımız da sorunlarını her birlikte tartışıp, çözüm yolları arayıp, hayata geçirmişse sağlığıda bu gücünü oluşturmalıdır. Çünkü bizlere düzen, onların partisi sahip çıkarmaktadır, çıkarmaz. Örgütlerimiz olmadıkça zaman, yerleştiğimiz toprak parçalarını çikartılamayız, gücümüz kalıktayız, haklarımız kolaylıkla gasp edilebilir. Bunun için komiteler kurmalıyız.

Belediyelerin zararlarını zarar gören emel işi taşıyan yerel yönetimlere karğıtlı olmayan tüm halkımız da, sorunlarımızı ancak komiteler aracılığıyla dile getirebilir, belli ölçüde çözümler üretebilir ve somürüde, talancı yerel yönetimlere karğıt güçlü olabilir. Bunun için mahallelerde örgütlenelim, kendi iş güvencilerimiz olan komiteleri kuralım, geliştirelim, yaygınlaştıralım. Haklarımızı ancak örgütlenerek bir araya gelecek gündeme getirebiliriz ve haklarımızı ancak örgütlerimiz aracılığıyla elde edebiliriz. İşyerlerimizde, mahalle mizde örgütlenelim, direnelim, mücadele edelim ve kazanalım. O

Toprağımıza, kimliğimize sahip çıkmak için GÖÇE HAYR!

Bir insanın doğup büyüdüğü, çocukluğunu geçirdiği yaşadığı köyünü terk etmek ne demektir? Halkın mücadelesine uğruna şehit düşenlerin ve atalarının mezarlarını bulunduğu toprakları terk etmesi bir insan nasıl etkiler? Ya da her kaçır toprağı bir evden bile, hayvanlarını otlatığı, toprağına ürün yetiştirip çocuk-çocuğunu doğurduğu, peçimini sağladığı topraklarını terk etmesinin anlamı nedir?

Kökünden sökülmüş çocukları bir ağaç gibi toprağından koparmak ve bir tarafa sevindirmek adıyla, yansın budur ve bunun adı GÖÇ'tür. Bir insanın geçmişi, kültürü, kimliği, geleceğinden koparılması, yer verolarından tek otalı peçimden aralı olup, kimlikleri ve kökleri erimesine katılmasıdır göç.

Halkımıza göçe zorlayıp toprağından koparılan devletin amacı sadece gerillayı destekli bırakmak değil, aynı zamanda geleceğinden, kültüründen, kimliğinden koparıldığı insanları daha kolay asimile etmek, sindirmek ve kendi sömürü sistemini uyal-buval işlemi unsurları haline getirmektir.

Böyle bir dayatma kabul edilemez!

Devlet, kimi zaman gerillaya destek olduğu gerekçesiyle ya da koruculuğu kabul etmediği için, kimi zaman iş seçimlerde "devlet adayı"yı öz vermediği için ya da başka gerekçelerle halkımızın evlerini yakarak, sürekli göçme, işkence ve katliam uygulamalarıyla bizi toprağı ve devlet sınırlarıyla ayırmaya ya da göç etmeye zorlamaktadır. Devlet sınırları yer alıp, halkın mücadelesinde ihanet etmek istemeyenler çareyi göç etmekle bulmaktadır.

Ancak, göç ederek halkın mücadelesini terk etmek, devlet sınırları katırlarak halkın mücadelesinde ihanet etmek bir ve aynı tavrı olmasa bile, aralarında çokları aynı yol değildir. Her iki tavrı da devlete boyun eğme ve teslimiyeti ifade etmektedir. Her iki tavrı da mücadeleden dışarıya düşme anlamına gelmektedir. Göç etmek hiç bir sorunu çözülmediği gibi, devletin baskısından kurtuluş anlamına da gelmemektedir.

Köylerin teslimatı, zorla boşaltılması, TC'nin Kürt ulusal hareketini bastırması yönelik genel saldırısının bir parçasıdır. Ki, bu politika ilk olarak, TC'nin kontrolünü kurmayışçı, CIA uzmanları tarafından Vietnam'da uygulanmıştır. Vietnam halkının gerilla temsildikliği direnci karşısında, ABD ordusu, kurula insanları, merkezi baskıcı köyler kurma, bu köylerin dışındaki halk bölgelerini "serbest ateş alan" ilan ederek, köyü dünya savadığı kullandığından çok daha fazla bombaya ve alana bırakma yoluna gitmiş, taş üstünde taş bırakmamıştır.

Vietnam halkı bu saldırıya, köylerini terk ederek değil, kırlarda yaşamayan yeni yöntemlerini geliştirerek cevap verdi. Tüm halk, gerilla ordusuna daha da yaklaştı. Ve en modern silahlarla sahip ABD ordusuna, Vietnam'da uyuşturmacıyı bir ders verdi ve kovdu.

Vietnam'dan kovulan ABD kontrolörlerinin Türkiye'ye gönderilmesi de aynı biçimde cevap vermek için, bizi kimliğimizden koparmayı, açlığı ve sefaleti getiren göç dayatmasına karşı direnç göstermek, yaşadığımız sürecin önemli görevlerinden biri haline gelmiştir.

Sivil halka göç baskısı sürüyor

Newroz öncesi Diyarbakır'a giden İstanbul Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun oluşturduğu heyet, Kürdistan'da yaşanan halkın göç ettirilmesi, göçe zorlanması olaylarına ilişkin çeşitli görüşmelerde bulundu. Bu arada bazı köylülerle konuşma olanakları da yarattı. Platform temsilcileri gözlemlerini ve köylülerle konuşmalarını şöyle aktardılar:

Ercin'in Kırılar Boşalmış Durumda

Sadece Lice ilçesinde son iki sene içerisinde 65 köyü saldırdı uğramış. Şu anda Lice'de saldırdığı uğramayan bir köy kalmış sadece.

Köylüler korucu olmaları için tehdit ediyor. Kabul etmeyen köylüler, asker ve köy korucuları tarafından dövülüyor, gözaltına alınıyor ya da öldürülüyor. Evleri de yakılıyor.

Göç etmeyen köylülerin bütün haber olanakları kesiliyor. Televizyonları kırılıyor. Arabaları, hayvanları yakıyor. Bu baskılar karşısında insanlar halkın yüzde 90'ı göç etmiş, köylerini terk etmiş durumda. Şu an köyde askeri var olan 200 haneden 10 hane kalmış yalnızca. Üç-dört gün önce askeri korucuları beraber büyük bir operasyon sırasında sağlan kalan köyü de yakmışlar. Alman TV'si köye geldiğinde evlerini mermilerle (damlanı) daha duman varmış. Komşu köy olan Zengin'de asker ve korucuların operasyonları sırasında 16 yaşındaki bir çocuk panik halinde kaçarken, askerler tarafından öldürülmüş. Öldürülen çocuğun anne ve babasıyla röportaj yapmak isteyen Alman TV çalışanları, 25 korucu tarafından köyün başsindisi ve tehditlerle köyden kaldırıldıklarını söylüyorlar. Kendilerine verilen basın kartlarını göstermeleri pek bir şey değillermiş. Askerler gözetiminde askeri Alınları arabaları birindirmiş. Beş-altı kilometre sonra başka bir arabaya bindirek araba değirmenleri ve arabada bulunan sivil polisler tarafından gözleri bağlanmış.

Yaklaşık bir saat kadar dört yıllardır dolandıktan sonra orada yeni yapılan bir jandarma karakolu götürülmüş. Ve video kasetlerine, aldıkları notlara, filmlere ile konulmuş. Sonra sorgulanmış. Sorguyu yöneten komutan onların Türk düşmanı olduğunu söyleyerek tehdit etmiş. Aslısız bir tutanak hazırlanmış, imzalamaları istenmiş. Göç askeri Diyarbakır'a geri götürülmüş ve Jandarma Komutanlığı'na teslim edilmişler. Komutanlıkta bulunan sarhoş bir kişi onlara köylüler yazmış. Ordanın alımı, Emniyet Müdürlüğü'ne götürülmüşler. Orada da yarım saat bekletildikten sonra Alın Komutanlığı'na götürülmüş, saat 24 saatlarında bırakılmışlar. Yanlarında bulunan çekim kameraları da ile konulmuş.

Diyarbakır'da kaldığımız süre içinde derdest heyetleri birleşti Kulp, Hani ve Lice'ye giderken gördüğümüz olaylardan biri de, sık sık yapılan yol aramaları oldu. Ana yol üzerinde panzer

Onyıllardır yaşanan göç bir kader değil, devletin dayattığı amaçlı bir uygulamadır; açığın, işsizliğin ve sefaletin daha da artmasının nedenidir.

ve tanklar tarafından kontrol noktaları oluşturulmuş. Özellikle gehiren mal alan köylülerin pantaları tek tek açılıyor ve neyi, niçin aldıkları tek tek soruluyor. Gereksiz fazlasına ile konuluyor.

Havada dolaşan helikopterleri sık sık görebiliriz. Ara sıra görülen uçaklara taktik taramalarıdır. Devlet yöneticileri her ne kadar "savaş" demeseler de, biz bu kadar çok askeri yığınca bir tek savaş filmlerinde gördüğümüzü hatırlıyoruz. Sıkıyönem zamanında bile bu kadar çok tank, panzer, helikopter ve askeri sokaklara ve yol boylarına yığılmamışlardı.

"Gittim Yerdeki İnsanlar Beni Anlamaz"

Diyarbakır'da ve yaşadığımız köylerde konuşabildiğimiz kimi köylüler bir sormadan birçok şey anlatıyor. Sanki anlatmak için bekleyen, yaşadıklarının duyulmasını isteyen bir yaklaşımları oldu. Kimisi de konuşmak istemedi, uzak durdu. Konuşmalarımızın bir kısmı göç üzerinedir:

"Göçler hızlanıyor. Mezarlardan geçireceği doğru bizi göç yaşıyoruz. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?" şeklindeki soruza cevapla birleşik değişik konulara da giriyor.

"Kimseler katırmıyor, kalamıyor, kalmadı. Böyle giderse ki sene sonra büyük patlama olacak şehirlerde de. Ben buradan göç edersen ben nereye kim bakacağım? Almazlar ki. Zaten bizi bir göç var. Zaten gittim gittiği insanlar beni anlamaz. Benim derdimi hiç kimse anlamaz, halledemez."

"Aşında halkı göç etmemesi lazım. Şimdi köye gelip seni korucu yapmaya çalışıyorlar. Senin kendini vermeni istiyorlar. Kendi insanını öldürüyor istiyorlar yani. Korucu olmak istemeyen işe büyük baskı altında. Onları vatandaşın saymıyorlar."

"İşkence, köy yakma, köy boşaltma ANAP döneminde başladı. Derilerinin de ANAP'tan farkı yok, hepsi bir."

"Biz hakarete, baskıya, devlete karşıyız. Çocuğumuz askere alıyorlar, sonra köye görevi gönderip çocuğumuz bizi vuruyorlar."
"Oğullarımız askere gitmesini istemiyoruz. Ama karşıya çıkıyor. Diyarbakır'a geliyor, yakılıyorlar. Askere gönderiyorlar. Zaten tek care var, ya dağa çıkacak, ya da asker olup gelip ben vuracağım. Zaten gençlerin yüzde 80'i dağa çıktı."

"TC Aleyhine Konuşmak Yasak"

Bir başka köylü ile konuşurken dikte yazmamız için notta, belki okumayız bile olmayan bu köylülerin her sözleriyle politika yapıyor olmaları. Kendi yapılarını üzerine konuşur, politik yorumlar yapıyor, sonuç çıkarıyorlar. Bir yanda gerilla mücadelesi, diğer yanda devletin uygulamaları, onları bu konularda duyulmaya, konuşmaya sevk ediyor, güncel sohbetlerinin konusunu bunlar oluyor anlaşıyor. Bir köylü konuşur ya, her ne kadar, Batı'da yaşanan başka bir köylüye göre, kendi geçmişi daha yakın dönemleştirebiliyor gibi gösteriyorlar.

"Ben Türkiye'nin geçimlerini. Çadılar da yapıyor. Urfa yolu üzerinde Hivani'ye 10 kilometre kala yol üzerinde çadırımız var."

"Bosna-Hersek'te insan hakları ihlalleri oluyor diye, maddahale ediyorlar. Buradan insanlar öldürüyor, kimse müdahale etmiyor. Burada göçü savaş var. Yaşanan vahşeti bizim gözümüzde kimse bilmiyor. Başvuracağımız hiçbir yer de yok."

"Biz Türklerle birlikte savattık. Kurtuluş savaşında bu ülkeyi beraber kazandık. Ama devlet bize bakmadı. Devlet baskımız var, petrolün var, toprağımız var diyor. Ama bunlar bizim yararımıza kullanyorlar. Devlet bize bakmadı. Köy, işsizlik var, kendi dilimiz konuşmuyorlar."

"İnsanları korucu olmaları için tehdit ediyorlar, onlar da baskılara dayanamayıp, şehirlere göç ediyorlar. Asker ve korucular köylere baskı, geride kalanlara saldırıyorlar. Zaten köyün gençleri daha çok çıkmıştı. Bunu fırsat bilip, geliyorlar."

Konuşmaya devam ettirmeye oturan diğer köylülerin çekimlerini istiyorlar. İçlerinden bazılarının çok kısa süre önce göç ettikleri Diyarbakır'a geldiklerini öğrenmiştik. Öncelikle onların yaşadıklarını soruyoruz. Ancak onlar suyuyor. Hallerindeki tedbirlik belli oluyor. Her şeyin bilmesini istiyorlar ama, bir gittikten sonra baskı göreceğini düşünceleri onları tehdit ediyor. Bizimle konuşan Benlani bu konuya da açıkça geçiyor.

"Burada demokrasi yoktur."

"Gazetecilerle konuştuğum zaman, bunu görürseniz beni tehdit ediyor" Bak TC'nin aleyhine konuşmuşuz" deyip, tehdit ediyorlar. TC sanki Allah olmuştuk.

Bu gün oligarşinin ekonomik, sosyal, siyasal tüm politikaları çözümsüz kalmıştır ve iç çelişkileri her geçen gün biraz daha derinleşmektedir. Heran tüm burjuva partileri kendi içinde adeta bir iç savaş yaşamaktadır.

Ordu ile hükümet, hükümetteki partiler ve muhalefet partileri ile hükümet arasındaki çelişkiler daha safıyaya varmasına rağmen, tüm bunlar anarşi ve terör demagojisiyle özellikle devrimci ve yurtsaver hareketlere karşı birleşme ve "mili mutabakat"la varabilmektedirler. Ancak bu "mutabakat" iç çelişkiler nedeniyle istikrarlı bir durum kazanamamakta ve mücadelelerin gelişimiyle mutabakat değil çatışma boyutu derinleşmektedir.

Türkiye'de bir krizin yaşandığı ve bu krizin süratle derinleştiği kanıtlanmak için çok özel bir başka gerekimiyor. İşsizlik, enflasyon, iç ticaret açılması, büyüme hızındaki sürekli düşüş, devasa boyutlardaki savaş harcamaları, kıscakası ülke ekonomisine ilişkin her rakam krizin tek başına kanıtı olabilecek durumda.

Dolar, Düzünün Krizini Bir Kez Daha Gözler Önüne Sertir

Yabancı ekonomik krizin bir kez daha su yüzüne çıkması, 18 Ocak'ta doların TL karşısında birkaç saat içinde 630 lira birden değer kazanarak 17 bin liraya aşmasıyla başladı. Devam eden günlerde ise, TL karşısında hızla değer kazandı. Çiller'in panik içinde telafianacak bir şey olmadığını söylemesi, ya da Demirel'in "sükunete" daveti hiçbir iş yaramadı. "Anlık"tır, "psikolojiktir", "çiftçi gibi iner" lafları içi boş bir çuvaldan farkıdır. İç ve dış borç toplamını 1 katrilyon 500 trilyonu geçtiği TC ekonomisinin içinde bulunduğu kriz, dolara pes etmekten başka çare bulamayınca, "gizli" ya da "açık" devalüasyonun birbiri kovaladı: "Dövizle yatırım yapmanın eli yarıyacak" diyen iktidar, ABD para biriminin başını alıp gitmesini sadece seyretti. "Dövizimiz bol, korkulacak bir şey yok" lafları ise kimsel kaskı asmadı. Özellikle büyük şehirlerin en ucra köşelerinde evlerin kiraları bile dövizle belirleniyor, harçlıklarını dövizle ya-

4 kişilik bir ailenin aylık masrafı

Gıda

% 42.57

Konut

% 23.14

Giyecek

% 18.86

Temizlik, ısınma,
okul

% 7

Diğer

% 8.31

Ekonomik kriz içinden çıkmaz hale geldi Düzünün hiç bir

Türkiye'de yabancı ekonomik, sosyal ve politik krizin ulaştığı bugün, bugün her bakımdan düzeni tıkmış durumdadır. Ekonomiklerin çarkları durmuş, burjuva siyasi sistem kilitlenmiş halde. Emekçi kitlelerin kendilerine dayatılan koşulları reddettiği bir ortamda, sosyal huzursuzluk da giderek gelişiyor.

Oligarşinin hareketi geçirdiği sayısız propaganda kaynakları, partilerin bütün olanaklarını seferber ederek yarattıkları vaat bombardımanları halkın büyük çoğunluğunun bir partinin etrafında toplanmasına ve düzen için demokrasik oyununda gerekli olan "yeni" bir politik alternatifin yaratılmasına yetecek ortamı oluşturmuyor. İşte bu yüzden yerel seçimlerde de olduğu gibi, bütün burjuva partiler geçiş dönemlerinde farklı olarak, tek başlarına iktidar olma sözcüğüne çok, bininci parti olma ya da bu veya bu partile koalisyonu telaffuz ediyorlar. Politik kriz, ekonomik krizle birlikte hızla derinleşmesinin ve buna geçilemez olma çözümleri üretilemesinin altında, kitlelerin düzünden, düzen partilerinden ve parlamentodan beklenilenin tükenmekle olduğu yatıyor. Yerel seçimlerden önce "kararsızlar" diye nitelendirilen sayının çoğu da bunun bir göstergesidir.

Bugün iktidar emekçi halka karşı tam bir ihanet içindedir. Emekçi halkın (üzere) bir karabasan gibi çökenler, halkın demokratik ve politik taleplerine karşı derveye sokulmuş iktidat, ekonomik teferrüde birlikte uyuşuyorlar. Zamlar devalüasyonları, devalüasyonları zaman kavilıyor; yenilen sırada bekliyor.

Uyuşmanın ekonomik politikalar, "istikrar tedbirleri", "istikrar planları" bir iftihar ediliyor, "istikrar planları" bir iftihar ediliyor, ekonomik krizin bütün yükü halkın sarfına bindiriliyor. Yabancı kriz, halkın halına adeta nefes alamaz duruma getirmiştir.

tran öğrenciler ya da maaslarını alırlama döviz bütfelelerine konan maslaflı ve ücretlerin ekonomik dergilerinin değimez konusu haline gelirken, dövizle yatırım yapanlar da ihya olmaaya devam etti.

Daha bankanın kolubuna oturur oturmaz, ayağının tozuyla "Faizle döviz düşecek, enflasyon önlenicek" diyen Çiller, ne vaat ettiklerini yaptı ne de söylediklerinden herhangi bir gerçekleşti. Önce Merkez Bankası'nın serbest döviz piyasasına müdahale eden başka çaresinin kalmadığını açıkladı... Ne care ki, eldeki kaynaklar tükenmiş, hazine tamtamlar hale gelmişti. Burjuva köşe yazarları bile bu durumu ABD'deki Kara Cuma'ya benzetmekten kendilerini alamadılar. Böylece 1944'ten bu yana geçen elli yıla Amerikan doları 1.80 TL'den yaklaşık 23 bin TL'ye yükselmiş oldu. Çiller'in "Kimsenin ürkeceği, korkacağı bir durum yok. Hepimiz işbaşındayız. Doları yerine oturtacağız" deyileri işe, mezarlıktan geçenler korkusunu bastırmak için alkış çalanlara benzedi. Sonuçta dolar krizi karşısında iktidarı yansıttı her iş, atıştı her adımı, "İpe dolar sermenin" ötesine geçemedi. Böylece yaklaşık 1 trilyonu dövizle ödenicek olan borca, sırf doların değer kazanmasından dolayı, Ocak ayından bu yana yaklaşık 180 trilyon lira daha eklendi.

Doların ve buna bağlı olarak yabancı para birimlerinin TL karşısında değer kazanmasının sonucunda, yükü emekçi halkın omuzlarına bindi.

Bir ülke parasının yabancı paralar karşısında değer kaybetmesi demek olan devalüasyon, bizim gibi yeni sömürge ülkeler için tam bir kasırdıydı. Çünkü yeni sömürge ülkelerde gerçekleştirilen devalüasyonlar, enflasyon ora-

nının yükselmesinden, yani yavaşın daha da pahallılaşmasından başka hiçbir işe yaramaz. Artan hayat pahalılığının ortaya çıkardığı sonuç ise, emekçi halkın alım gücünün düşmesidir. Emperyalist ülkeler, enflasyon oranının sürekli yükseldiği bizim gibi yeni sömürge ülkeler karşısında kendi paralarının değerini korumak için devalüasyon silahını gündemde tutarlar. Bu durum ise emperyalist ülkelerle yeni sömürge ülkeleri arasında sömüren ve sömürülen ilişkilerinden başka bir şey değildir. Yeni sömürge ülkelerin her geçen gün biraz daha fazla eriyen parası emperyalizm için bulunmaz nimettir. Devalüasyon olduğunda, yani bir ülkedeki paranın değeri yabancı paralar karşısında düştüğünde ise, olan emekçi halka olur. Çünkü emekçi halkın satın alabileceği her şeyin fiyatı da pahallılaşır. Devalüasyonun ihracatı ve ülkenin döviz kazancını artırdığı, döviz alımlarını kaptığı ise kocaman bir yalandan öteye geçmez. Çünkü devalüasyon enflasyonu, enflasyon da devalüasyonu yolar. İki ayrı dalan kalan yoksa halka ise her gün biraz daha pahallılaşan yaşamdan başka bir şey kalmaz. Tabii devalüasyonun marifetleri sadece bu kadarla sınırlı değildir. Döviz girdisinin azalmasından, dış borçların artmasından kadur bir dizi sonuç yeni devalüasyonun vebalidir. İşte bu vebal sonucunda "Bir Türk Dünyaya Bedel" diyenler 25 bin TL Türk lirasını sadece bir Amerikan dolarına bedel hale getirirler... Dahası günlük yaşamda Türk lirası paçavraya dönerek bankalarda açılan tasarrufların değerinden cinsinden mevduatları TL karşısında cinsinden mevduatları ki katna çıkmıştır.

Türk lirasının uluslararası para olma özelliğinin ortadan kalkması emperyalizm için gerekli koşullardan ebeette bağımsız değildir. Emperyalizm ülkeyi çok yönlü uygu-

lamaları ve ilişkileri kendine sıkı sıkıya bağlamak ve teslim almaktadır. Zaten yabancı para krizinin ortaya çıkmasına yol açan nedenlerin başında da emperyalizmin borçlandırma politikası yer almaktadır. Ainalda kriz sadece doların değerinin yükselmesinden ibaret değildir. Krizin temel nedeni, sömürücü ve işbirlikçi düzünün kendisidir.

Ekonomik İflas Tablosu

İç ve Dış Borç- Borçlanma politikası yeni sömürgeci ilişkilerin ülkeye girine paralel olarak geliştirilerek getirilen uygulamalarıyla birlikte 24 Ocak "istikrar tedbirleri" ile doruğa çıkmıştır. O tarihte 13 milyar dolar olan dış borçlar bugün 70 milyar dolara çıkmış ve bu durum yabancı ekonomik bunalımların ve krizin temelinde oturmaktadır. Çarpık kapitalist gelişimin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan üretimle tüketim arasındaki denge azalması, tüketimle döviz bir gelişim kaydetmesi için aradaki farkı kapatmak ancak iç ve dış borçlanmayla sağlanabilmektedir. Çünkü devletin geliri ve gider arasında ki fark bugün ardına kadar açılmış durumdadır. 70 milyar dolarlık dış borçlar birlikte 350 trilyonu bulan iç borçlanmaya yabancı dengeşizliği ortadan kaldırmadığı gibi, gerek daha da büyümesine ve içinde kırılmaya bir boyuta gelmesine yol açmıştır. Biliyoruz ki 24 Ocak uygulamalarının özünde "dış açık serbest piyasa ekonomisi" adı altında ülke kaynaklarının emperyalist tekelare ve işbirlikçi tekelci burjuvazinin yağma ve talanına daha fazla açılması emektir yatar. Bu sonuca olarak da emekçi halkı ezilerek yoksulluğuna pahasına oligarşinin karnaları artarken dış borç ve borç faizleri ulusal gelirdeki aslan payını alır. Uluslararası literatürde "ihracata yönelik sanayiye" denilen bu uygulama aslında

yeni sömürge ülkelerle uluslararası emperyalist kuruluşlara dayatılan bir ekonomik modelden başka bir şey değildir. Bundan da amaçlanan geri bırakılmışlık elise halklarını elindekinin avucundaki emperyalist tekelilere aktarması sağlamaktır. Bu aşktan işbirlikli burjuvazi de yaptığı için karşılığını fazlasıyla alır... Böylece emperyalizmin verdiği kredilerin ve faizlerin "huzur" ve "istisna" içinde geri dönmeye amaçlanır. Bugün ülke ekonomide yaratılan kaynakların yaklaşık üçte ikisini emperyalist tekelilerin kasasına girmesi de bunun önemli bir göstergesidir. Yani dolar emredince gelirdiğin emperyalist sınıfların aleyhine bozulması, TL'nin gücü de bu aşkı devalüasyonlardan başını kaldırmaz hale gelmesi, "uzuz emek cenneti'nin" hep ruvasta kalması, dolar tahvillerinin emperyalist el-pençe derinliklerin doğal bir sonucudur.

Bütün bunlara karşılık işbirlikli sınıfların ve iktidarı bu aşkı gidermek için kullandıkları "çözüm" özünde yüksek faize dayanan iç ve dış borçlanmadır. Şık sık elde getirilen "döviz borçları" esasla borçlanma yoluyla edimlenir. O yüzden de borç kamçıyı yaklaşıp eli yoldu emperyalist halon sırtında çaklayıp durmaktadır.

se" derkenki korkudan illeğin gözlerini çizilebilir. Çiller'in başbakan seçildiği gün IMF, Dünya Bankası, Çankaya'ya bütçeye koymayız" dediler ama biz koyduk." diyeindeki kofluk bugün bir kez daha ortaya çıktı.

Bugün iktidarı döviz krizi olarak ifade ettiği şey aslında ekonominin çöküşünden başka bir şey değildir. Bunun altında yatan diğer önemli bir neden de 24 Ocak Kararları'yla birlikte devreye sokulan serbest kur politikasıdır. Serbest kur politikası özünde dövizin fiyatının günlük olarak ayarlanabilmesidir. Bu durum emperyalistlerin gelirlerinin özünde olarak büyütülmesini sağlayan ve bağımlılık ilişkilerini pekiştiren bir uygulamadır. Bu uygulama dövizin kontrolünü tamamiyle işbirlikli sermayeye ve uluslararası emperyalist kuruluşlara devrederek onların elindeki gücü de oynatmasını da beraberinde getirmiştir.

Halkın sırtında çok kamburunu katrilyonlara ifade edilmesi işte bu yüzden. Çök dediği 24 Ocak 1983'te 385 dolar civarında olan kişi başına düşen döviz, günümüzde 1200 dolara kadar çıktı. Yine devletin iç borçlanması da altında her bir kişinin sırtına 7 milyon yaka borç yüklediği göz önüne alınırsa birakalım yakağın çalınan insanları daha

ilirdiği devlet politikalarıyla da çekilmez hale geliyor. "Herkes insanca bir yaşam" vadinde ne anladıkları yüzde 100'lere üstüne çıkan enflasyon oranından belli... Gerçek enflasyon oranları ise artık hesaplanamıyor bile. Sonuna kadar açılan para mülşu enflasyon üzerine körükte işleme devam ediyor. Burjuva basın bile "Piyaasada zamlar terör beklenisi" başlıklarla atmakta kendini alamıyor. Aratırırma Enstitüsü'nün yaptığı bir anketin sonucuna göre Ocak 1994 fiyatları baz alındığında dört kişilik bir ailenin aylık aşgari giderinin aşgari ücretin dört buçuk katına ulaştığı açıkladı. Artık aylık enflasyon oranları bile yüzde 25'in üzerinde isteyecektir.

Enflasyon oranları artıkça halk hem gelir kaybının büyümesine engel olamıyor, hem de enflasyonun "yedğin" karşılacak yeni parasal gelire ulaşabilmesini pek de öyle mümkün olmadığını görüyor. Bu durum özünde bilinci bir tercihidir. Çünkü kültürel toplumlar zenginliğin temsili olarak paranın egemen sınıflar elinde istifi aracı olarak iş görmesinden enflasyon önemi bir araçtır. Olgarışının "eğit firsatları" ile ilgili tati sözleri, gerçeğin bu yüzünü gözlemliyor. Son derece eşitsiz olan toplumsal yapı, giderek derinleşip keskinleşen sınıflar çelişkileri ve

zamanda enflasyon ve devalüasyon oranlarının da yukarı çekilmesi anlamına gelir. Çiller daha bakanlık koltuğunda otururken "Ekonomiyi yoluna girmek için faiz oranlarının düşük olması gerekir," demişti. Diğer söyledikleri gibi bunun da gerçekleşme şansı yoktu, olmadı. Çiller şimdi de bu söylediklerini unutar "Faizler yükselirken bile biz kredi maliyetlerini aşgaya kecekçeyiz," diyor. Yalan söyliye. Faiz oranlarının yükselmesi demek kred faizlerinin de yükselmesi demektir. Çünkü bankalar pahalı maliyetle topladıkları parayı hiçbir zaman ucuz maliyetle satmazlar. Kaldı ki enflasyon düşmüden, mevduat faiz oranlarını azaltmadan kredi maliyetlerini azaltacağını söylemek "Benim politikam flast etti," demektir. Faizlerin yükselmesi finansın önlenemeyişi iktidar için tam bir kısırdöngüdür. Halk aşginden ise sefaletine kucağına biraz daha fazla tilmekten ibarettir. İktidarı çarpık ve bağımlı ekonominin neden olduğu bu kırmazda faizleri geriletme şansı yoktur. Faizlerin aşgı çekilmesi için ya para barması göze alacak ya da yüksek faizle para toplama yoluyla çalısacaktır. Bundan başka yolu ve yöntem yoktur. Bunun da çözüm olmaması bir yana, kisa vadede zaten bunu yapabilecek yani faizleri aşgaya indiren

Uzun yokuş yukarı

Gelinen aşgama borç ve faiz ödemeleri için bütçenin yarısını vermek zorunda olan Türkiye'nin, borcu bozulan ödemek de zorlanması uluslararası emperyalist finans kuruluşlarını harekete geçirmiş ve Türkiye'nin kredi notunu düşürmelerine yol açmıştır. Nitekim bu kuruluşlardan bir olan Moody's bunu aşgı söylemekten geri kalmıyor. Moody's kredi notunun düşmesini, kamu finansmanındaki kötüleşmeye, yüksek enflasyona, yükselen bütçe açığına ve her şeyden önemlisi de bunun gelecek yıllarda da süreceği inancına bağluyor. Ekonomik durumumuz "caci kazanı"na benzemeleri işte bu yüzden. İki aşkayeti her zamanı gibi ücretlerden yana oldu. Emekçi halk gibi olan bu konuda "detti"ydü. Ama onlar tersine Türkiye'de ücretlerin yükseliş, ücret artış eğiliminin ise çok tehlikeli olduğunu söylüyorlardı... Enflasyonun değışim seyrini ise ekonomisi açısından tam bir felaketli. Dolan Türk lirasını piyaasadan kovması ve Türk lirasının aşkire tarafından kasele alınması aşkire ettikleri bir başka noktayı. Onları kaygılandırarak tek şey verdiken ve vermek zorunda kalacakları borçların enesleniyşü. Bu yüzden de bizim gibi yeni-sömürge ülkelere "önerdikleri" hiç değışmiyordu. Bütün bunlara rağmen emperyalist devlet kuruluşlarının kulak çekmesini "giriş" göstermeye çalışarak, borca ihtiyacımızın olmadığını söyleyip, demoları dengesinin iletile olduğunu övünerek anlatmaya çalışkan Çiller'in sözlerinin, Demirel'in "Devlet parasız kalacak" deyişinin hiçbir önemi yok. Bakmayın siz onları "Ekonomizm ABD ve İngiliz ekonomilerinden yeri durumsa", "OECD'nden kaçan para Türkiye'ye geliyor" demelerine. Onların bu havası ne etkelerinin tuturmasını önleyebilir, ne de "Bize borcunuzu ödeyin" deyişlerini-

ana karnındaki beklere bile yaklaşıp 34.5 milyon liralık borç futurusı çıkıştırmış. Yani işbirlikli düzen, kendi sefası için dünyaya gözlerini açmaya çalışkan çöküklenimize bile cefa çekilmektedir.

Enflasyonun Tırmanışı Hat Safhada
Bugünkü hükümetin ayakta kalması iktidar taslarını döyeyen vaatleri belli de en önemlisi halkı canından bezdiren enflasyona "yüzde onlara kecekçeyiz" vaatçisi. Hükümetin iş günlerinde yüzde 66.5 civarında olan enflasyon oranı şimdilerde yüzde 100'lere üzerinde seyrediyor. Meydanlardaki "Yüz göze enflasyon indiriz, baş göze düze çıkaz" vaatleri şimdilerde "Elimizde sikiş değnek yok ya" açığına dönüştü. Bugün enflasyon ve onun neden olduğu yaşam pahalılığı bir yandan işbirlikli tekelci burjuvaziye kaynak yaratmaya devam ederken, diğer yandan da emekçi halkı her geçen gün biraz daha yoksulluştırıyor. Bir başka deyişle iktidar izlediği ekonomik politika ve gerçekleştirildiği zamlarla yüzde 100'lere üzerine çıkan enflasyon oranlarıyla halkı, adı konarmış biçimde vergilendiriyor. Yereleşmişler herman arından yeni zamlar ve "istisna" tedbirlerini ögürmek üzere toplantı üstüne toplantı yapan iktidarı önümüzdeki günlerde halkı karşı estirdiği ekonomik terörü boyutlandıracağı da daha şimdiden belli.

Halk onları umurunda bile değil. Onların karınları çok sırtları pek olubundan her zaman mideleri tika basa, kasalarını aşgına kadar doldurmanın bir yolu bulabiliyorlar. Yükselen enflasyon oranları aşgırlarken bile "zam değil fiyat ayarlaması yaptık" diyerek halkı alay ediyorlar. İktidar emekçiler açısından yaşamı sadece yaptığı zamlarla değil, be-

uzlaşmazlıklar buna izin vermiyor. Düzenin iş çelişkileri onun en keskin, sürrekli kötülüğün ekonomik ve toplumsal düzensizliklerini artırıyor. Bu durum ve enflasyon oranlarının her geçen gün biraz daha yükselmesi, emredinden başka satacak hiçbir şey olmayan geniş halk kitlelerini yakından ilgilendiriyor. Bugün işçiler memurlar ücret peşazı yapamaz durumdalar. Diğer tarm ücretleri ise taban fiyat uygulamalarıyla enflasyondan düşük tutulması ve ürün desteklerine almalarından vazgeçmeleri üzerine enflasyona yenik düşmekte bir türlü kendilerini kurtaramıyor. Bu ise tarm emekçilerine "neyin var neyin yoksa sat ve dilen" demekten başka bir anlama gelmiyor. Ensalvar ve küçük üreticiler de bundan nasibini alıyor. Kapanan işyerlerinin sayısı her gün daha da artarken satılan malın yerine yenisi koyabilmeleri imkansız hale geliyor.

Bugün iktidarı enflasyon karşısında ki başarısızlığını artı her kimsa tutarmıyor. Solunum yoluyla tikanmış bir ekonomiden artı beklenecek hiçbir şey kalmadı.

Yüksek Enflasyona Yüksek Faiz:
Bugün faiz oranları mevduatta yüzde 100'lere yaklaşıpın hazine borçlanmasında yüzde 700'lere, yüzde 1000'lere çıktı... Faiz oranlarının bu kadar yükselmesi elbette rastgele değildi. Batan ve kendini tüketen bir ekonominin yapının sonucudur. İktidar devalüasyonu önleyilemez için faiz oranlarını şimdiki kadar görölümüş boyutta yükseltti. Merkez Bankası ve hazine bir gecede yüzde 100'lere aşgan oranlarda faiz verdi. Ancak bu da döviz rezervinin daha hızlı erimesinden başka işe yaramadı. Çünkü ekonominin ilet-tutar yarı kalmamıştı. Faiz oranlarının yukarı çekilmesi aynı

rebilecek gücü de yaktı. Bunu yapmaya kalkışa, bu kez enflasyon yükselcek ve sonuçta dolaylı olarak faizleri de yükseltecekti. Yapmasa da değışim bir şey olmayacaktı. Çünkü yamalı bohyaya dönme ekonomide iktidarıların yapabileceklerini hiçbir şeyleri yoktur.

Ölkemizde ne zaman faiz oranları yükselse, burjuva iktisatçılar "Yükselen faiz oranlarıyla yatırım, üretimnin yapılmasaydı" sözleriyle. Bunların sosyal demokrat görünümlü olanları ise, binbir dereden su getirecek, yüksek faiz oranlarını işsiz sayısını çökelttiğini, hayatı pahalılaştıracığını vs. uzun uzadıya anlatarak derhal faizlerin aşgı çekilmesini isteri. Tabii bunu yaparken de, bol bol halkın çıkarlarından dem vururlar. Bütün bunların birleştiği ortak nokta ise, özünde burjuvazinin çıkarlarını savunmak başka bir şey değildir. O yüzden onların arasındaki didişmenin halikatan yana olan bir yanı yoktur. Böyle yaparken, bir yandan ücreti emeğin üretim sürecinde sömürülmesi hakkı ve ebedi olarak gösteriliyor. Öte yandan da kapitalistin işletme karnını artması için kredi faizlerinin düşürülmesi gerekliği teorik olarak temeldir. Faizle para veren kapitalistlerin faiz oranını artırma işte işi bunu kollayan kapitalistler faiz oranlarını düşürme işte, çığı zıtlığından ibarettir. Yani halkın çığı değışir söz konusu oldu. Diğinden tırmağında atarbilken küçük tasarruf sahipleri, faiz oranlarının yükselmesiyle bir an için ellerindeki parayı artıracaklarını zannederler. Ancak düzen burada da kasıklı verip kapayıcı alır.

Bütçe Araspeği Gibi Devalüasyon
Bir ülkenin temel ekonomik planının çıkarılmasından başka bir şey değildir. Elde edilen ulusal gelir bir plan doğrultusunda paylaşılmışır değildir. Devlet planını

Diş borçta nereden nereye?

Türkiye'nin iç ve dış borçları yıllar itibarıyla şu golleri gösterdi

Yıllar	Toplam borç (Milyar TL)	Kiş başına borç
1970	50.9	1.443
1975	112.0	2.811
1980	1.762	39.702
1983	7.319	153.133
1985	20.175	401.097
1987	51.646	978.145
1989	136.129	2.475.072
1990	176.300	3.148.214
1991	304.364	5.435.000
1992	646.756	11.346.596
1993	1.275.000	21.982.000
1994	2.000.000	34.482.758

programını kendi bütçesinin çapını gözönüne alarak yapmış zorundadır. Bir toplumda kişilerin olduğu bir devletin de gelir ve giderlerden oluşan bir bütçesi vardır. Ülkemizde de her yıl yapılan ve "iki yakası bir türlü bir araya getilemeyen" bütçelerde bu gelir ve giderler arasında fark belirsizliği bir öneme sahiptir.

Kapitalist toplumlarda bu gelirlerin başlıca kaynağını halattan doğudana doğrudan alınan vergiler olmaktadır. Bu da ulusal gelirin iki dağılımından itibaren emekçilerin aldıkları ücretler üzerinden devlete vergi ödedikleri anlamına gelir. Yani devlet emekçilere doğrudan ulusal gelir payını daha baştan peşin olarak cebine indirmiş olur.

Emperyalist ülkeler bilinen klasik nedenlerle böyle ayarlamalarında yine sömürge ülkelerden daha avantajlı durumdadır. Bizim gibi ülkeler ise ekonomik ve siyasal krizlere sürüklediği nedeniyle bu "avantajı" tadına hırsız zaman varamazlar. Bizim gibi ülkelerde böyle tasarlanırlar hedeflerin ne gerçekleştirilebilirliği şansı vardır ne de gerçekleştirilmez. Bu yüzden de ülkemizdeki bütçelerde ne geri alınan rakamlar doğrudur ne de öne konan hedefler... Dillerde dolanan rakamların çoğu hayaldir. Örneğin "Bütçe planlamasında memuru enflasyona azımdırmak" denir. Ancak memurları %30'tan alında zam öngörülürken yine aynı bütçede enflasyon %70 olacağı varsayılır. Tpkı 1993 yılı bütçesinde olduğu gibi... Ülkemizde devlet işleri bir anlamda "Bugünü kurtarsınan ne ala" mantığına dayanır.

Çok ayında böyle açığın 130 trilyon lira civarında olduğu açıkladı. Tabii son dolar kriziyle birlikte bu rakamın daha da yukarıları çıktığı aşığı. Yine devlet bütçesi Ocak ay rakamlarına bir gün de yaklaşık 120 milyar lira civarında açık vermektedir. Bunun emekçiler açısından anlamı ise, bu oranda kaynağına emekçilerden dolayı ya da dolayus yollarından alınacağı, ya da emperyalist iktidarlara borçlanarak sağlanacağıdır. Her iki durumda da zararı çıkan halk olacaktır. Çünkü diğ borcun yükü de sonuçta halkın omuzlanırdır.

Kriz ve Kılıç Savag-Ekonominin çivisinin çıkmasını Kürdistan'da yürütülen savagın da önemi bir payı var. 150 bin asker, polis, binlerce polis, jandarmam ve korucunun katıldığı savagın ekonomiyi getirdiği şu nedenden, artan kamu

açıkları faizlerin yükselmesi ve buna paralel olarak günlük devalüasyonların yapılmasını gerektirmektedir. 1994 yılında devletin 800 trilyonu aşan harcama yapacağı ve bunun da yüzde 55'inin savaga ayırıldığı hükümet tarafından ilanı edilmiştir. Yatırımlara ayrılan payın yüzde 10'unda olduğu düşünüldü, bu kararın sonuçları daha fazla ışıktır, daha fazla pahalılık, kan ve gözyaşı demek olduğu anlaşılmaktadır.

Düvdeni açığın yayagıdır bugünkü sürüle hükümetin, tane 500 milyar dolardan 4 tane Awac açığı alımını gündeme getirmesi, kılıç savag ordusunu Cobra'lar, Skorsky'lerle donatılması ve diğer silahlanmaya yönelik adımları bir bölde düşündüğünde, diğ ticaret açığının daha da büyüyeceğini söyleyebiliriz.

Toplumsal muhalefeti bastırmaya bu kadar kaynak ayıran emgemenler, artan kamu açıklarını hem dışardan, hem de içinden borçlanarak zorundadırlar. Devletin vergi ve döviz gelirlerinin açığı kapatamaz oranda artması, borcun borca ödenmesine yol açtığı için, borcun çığı büyümesi kaçınılmaz olacaktır.

İşsizlik Çık Gibi Büyüyor-Bakmayın siz onları "herkeske iş ve as" dediyne. Birakınlar herkeske iş ve as, onları emekçi halka zımnı koltakmaya bile niyetleri yok. Büyüdüklerini yapmaya niyetleri, ne ekonomik ve siyasal açıdan var. Onların çıkarları işsiz sayısının azaltılması değil, işsiz ordusunu varlığını işçi sınıfının hak ve özgürlük mücadelesinin önünde bir tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar. Herkeske iş, herkeske yetecek kadar as kapitalist düzünün işine geçmez. Şubat ayında DIE toplam işsiz sayısının 6 milyona yaklaştığını açıkladı. Tabii bu rakam sadece DIE'nin belirleyebildiği. Gerçek rakamı çok daha büyük olduğu aşığı. Türkiye'yi işsiz işçisi cenneti haline getiren, halka her türlü sömürü reva göre, onları ahlaki çöküş ve degerasyon için iten devlet ve düzen, işsizliğin gerçek sorumlusudur. Ülkemizdeki ortalama olarak her yıl 500 bin kişiye yeni iş zahası açılmak zorundadır, bu rakamın yalnızca 80-90 bin civarında kalması, kıldıkları işsizlik ve işsizden sonuna gerekte nasıl yaklaşıldığına orayla koyulur. İki rakam arasında fark ise, bir sonraki yıllara devrolarak katlanıp büyüyor ve korkutucu boyutlara ulaşıyor. Ülkemizdeki işsizliğin vardığı bu boyutun yanı sıra, işten atılmal da tüm hızıyla sürüyor. Dolar krizinin hemen ardından başta otomotiv, inşaat, seramik, istima, gübre, beyaz ve elektronik eşya sektörlerinde zorunlu zın gündeme gelirken, kimi yerlerde buna bile gerek duyulmaksızın işten atılmal yoğunlaştı. Özellikle otomotiv sektöründeki ücretli zincir, sürü bitiminde ücretsiz zincir döngüsünü... Sadece inşaat sektöründe girdimlik 15 bin işçinin işten atıldığı açıkladı. Çiller 22 Martta yaptığı bir konuşmada, halkın parasının işçiyne ve memura gittiğini, özletirmeye daha fazla işçiyne ya da memurun işinden olmasının herkes için çin daha hayırlı olacaktır" söyleyerek, işsiz ordusunu büyütme kararı olduğunu açık aşığı söyledi.

Vergi Reformu Dedikleri Bir Soygun İleret-Reform işte emekçideki adaletsizlik, kapitalizmin adaletsizliğine en

somut örnektir. Ülkemizde devlet, elinde bütün olanakları ve kitle iletişim araçlarını kullanarak, emekçi halka "Vergilendirilmiz kazancın ne kadar kutsal olduğunu" anlatır. Toplanan vergilerin halka "elektrik, yol, su vb. olarak geri döndüğü" söyler. Taha Dıyanet İşleri Başkanları bile vergi vermenin çok önemli bir ibadet olduğundan dem vurur. Tabii bütün bu söylemlerin tek amacı, halkın elindeki avucundakını yalayıp yutmaktır. Ekonomik halka dönük yüzde "vergi ibadet" diğiyne emgen sınıfı işine vergi, koca bir "aptallık"tır. Onlar için en kutsal ibadet vergi lacırmamın incelikle bir emektir. Zaten devletin de onlardan ne vergi almak gibi bir niyeti vardır, ne de bunu başabilir. Kazıyla verdikleri de yine kendilerine geri döner. Devletin bütün bu düzende ancak yoksul halkı var. Yaptıran bir araştırmaya göre, ücretli kesimin alınan vergi oranı 1987'de yüzde 35 iken, bu oranın 1992 yılı sonunda yüzde 60'a yükseldiği görülmüştür. Buna karşılık Türkiye'de toplam kaynakların yarısını on milyon civarında insan kullanırken, geriye kalan yarısını ise ellimilyon kişi nüfus kullanmak zorunda kalır. 1980'den sonra mılı gelirden emgen sınıflar yüzde 70 pay alırken, ücretlilerin payı yüzde 15'erde kaldı. Buna karşılık ücretlilerin ödediği vergi oranı yüzde 70 oldu, olguları çingendi sınıfları vergi oranı yüzde 70'lik gelir paylarına rağmen, yüzde 29.2 olarak kaldı (Basından). Sadece bu rakamlar bile devletin elinin halkın cebinden çekimlediği, verginin halkın emekçilerin yaptığı için göstermeye yetiyor.

Toplanan vergiler ve borçlarına yoluyla "telefonu çok kalmadıdır", "on binlerce kilometre yolun yapıldığını", "altıyapı yatırımlarının hızla artırdığını" söyleyenler, halkı kandırmak başka bir şey yapmadılar. 1993 yılı ortalamlarında rakamları yatırımlar yüzde 18 düzeyinde kalırken, tüketim ise yüzde 8.6'ya yükseldi. Yani hükümetin söylediklerini aksine, yatırımlar canlanmadı, tüketim pompalandı. Tüketim ve yatırım arasında böyle bir farktan çıkarılacak en yalın sonuç ise, yaşımanın da aynı oranda pahalılaştığıdır.

Özellikleri ve Seçim Sonrası

Türkiye'de devalüasyonu gerektiren böyle açıkları, hepa kamu harcamalarının fazla olduğu gösteriyor. Bu yaklaşımla neredeyse son yıllarda kıldıkları beynine kazınmaya çalışıyor. Ebbette gelirle gider arasında dem kuruluması, bu türden sonuçlara yol açar; ama işbirlikçi burjuvazinin sözcüklerinin amacı farklı. Onlar devalüasyonların gerçek nedenlerini gizlemenin yanında, özletirmem programını alıyapısını oluşturmaya amacılıyor. "Kamu açıkları" söylemi, devlet harcamalarının savurganlılığına ifade etmek için değil, birtakım KİT'lere aktarılan kaynakların kesilmesini sağlama için kullanılmaktadır. Kaynakları kesilim KİT'lere zor duruma sokarak, çalışanları kapı dışarı eden senaryolar oluşturmaktadır. Bugüne kadar gösterdikleri çaba onları tatmin etmemekte, büyük ölçekli bir özletirmeyi gündeme getirmek istemektedir. Satılan KİT'lere elde edilecek kaynağı geçecek yılın diğ borç ödemeleri olacağı ise açıkça ifade ediliyor.

Ekonominin "altıkar"ı kavramına temelinde bulunan reçete, seçimi sonrası süreci damgasını vuracaktır. "Acı ilaç"larla dolu olan bu reçete esas olarak

emekçilere göre hazırlanmıştır ve emekçilerin bu ilaçları içmeye zorlanacağı aşığı. Fazlının emekçilere kesilmesi daha fazla yoksulluğa demektir. Bu yoksulluğa sadece hayat şartları yoluyla gerçekleştirilmeye, milyonlar emekçinin yararıyla değil, açtım gibi sosyal harcamalarda kısıntıya girmede, kamu kuruluşlarındaki işten çıkarmalarda, KİT'lere özletirmesinde, yeni vergilerde kendini göstermektedir. Ancak bu "önlem"lerin hiçbir halini çıkarması olamaları bir yana, krizin aşılması hizmet

etmeye çalışıyor. İç ve diğ borçları kapatmak için KİT'leri vergi ve uluslararası ölçülerde pazarlama, özümüzdeki döneme damgasını vuran temel bir politika olarak şekillenmektedir. Sanayi kuruluşlarının özletirmenin ötesinde, tarım kesimini çine alan bir program hedeflenmektedir. TMO, çeker fabrikaları, Antbirlik, Çukobirlik, Kozabilirlik, Tarıg, vb. birtakım kuruluşlar de "zarar eden KİT'ler olarak satışa sunulacaktır. Zaten hükümet özletirme programını bugün, Tofaş hisselerini yurtiçi ve diğında satışa sunulmasıyla gündeme getirmiş durumdur. Bu uygulamaya ilk kez bir şirket, hisse senetlerinin satışı yoluyla uluslararası sermayeye satış yoluyla olacaktır.

Bu durum elbette terör-baskı yasalarının, uygulamalarının daha da boyutlanmasını demektir. DPT eski müdiresatların Yıdırım Aktürk'ün, mevcut buraların "polisine rejim"te" geçişle alakalı olarak, "Personel azaltılacak, fabrika kapatılacak, özletirmeye olacak, satılabilirler satılacak, ücret artırıları yenden gözden geçirilecek, işten çıkartılacak işçilere ve memurlara cindam tazminatı ödenmeyecek" şeklinde özletirdiği görüşleri, emgenlerin krizden çıkış programıdır. Baskı ve terör önlemleri bu programı hayata geçirmek olanaksızdır gerekçen de.

Bugün içinde bulunulan krizden çıkış için sermayenin "özölümü" bellidir. Bu çözüme emekçi halkın örgütlenmelerinin, haklarının, ücretlerinin geç edilmesi yoluyla mümkün, iş ve diğ borç ödemeleri yapmak, bunun için her türlü baskıyı organize etmek.

Emgenlerin terörü sadece siyasal boyutta gerçekleştiriyor. Yani zanneden emekçi halklara karşı ekonomik bir terör de uygulanıyor. Yani, bugünün kıldıkları n, emekçi halka karşı tam bir ihanet için dediler. Uyguladıkları ekonomik politikalar ücretleri en düşük düzeyde tutarak oligarşiyne en yüksek kıldırı sağlamların başka bir anlam taşımıyor. Onların politikası, aln terimin, onları savag halkın geç edilmemesi. Emperyalistlere ulkızın yaralı, verüsti zenginleştirilme ve işsizliğin diğ dedimide, ya bana borçlanarak diğ deflere" diyerek kadar emperyalizmin çıkarlarını gözetilenler ülke topraklarında, bu ülkenin emekçilerinin aln terinden başka satacağı bir şey yoktur.

Ebbette emgenlerin enflasyonu, vergilerde, devalüasyonu, devasa boyutlara varan böyle açıkları, zamlarla emekçi halkın elinde avucunda ne var ne yok hepsini bir çırpıda silip süpürmek istemeli, emperyalizmin politikalarının bağışsiz değişidir. Ülkede uygulanan ekonomik terör politikasında esas güç IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlardır. Sırası kıdın elinde bulunduranlar, borçlanarak kamu rüyüsü, politika batırma ve gelecekle ilgili cöküştü tekliflere ve finans merkezlerine bağlamışlardır. Bunun için cumhuriyet tarihinde görülmeye

dık tarzda emperyalizme ve politikalarına teslimiyet söz konusudur.

Görvemiz, emperyalizmin ve işbirçilerinin programını bozmak, imha amaçlı saldırılarını boşa çıkartarak emperyalizmin örgütlenmesini sağlamak. Bunu sağlamanın yolu KİT'ten özelleştirmesine, işçilerin çikarmaları, terörle mücadele yasa-sına vb. karşı direnmek, tavır almaktır.

Kapitalist Düzenle Kızın Tanınması

Emperyalizm dönemiyle birlikte, kapitalist sistem için değişim bir kader haline gelen kır, giderek, kapitalist ve sömürge ülkelerin itikad, politik, ideolojik yapılarının kırzı haline döndü. Tabii bunun da dünya genelinde her ülke yansıması farklı farklı oldu. Çünkü aş gözü emperyalizmin itirazı, günümüzde ancak yeni sömürge ülkeleri üzerinde he-gemonyasıyla tatmin olabilir. Dünya Bankası, IMF ve benzeri emperyalist kuruluşlar da emperyalizm için en yatarlı olanı bulup buluyorlar ve bunu uygulaması istiyorlar. Emperyalizme girdiği işbirçiliği "göğüsünü germe"ye bir tu-tan işbirçiliği iddiaları ise "Hay hay, emir-zin olur efendim" demenin ötesine geç-medikleride de, kırzı kraliçisi sürdürme-yeye devam ediyorlar.

Bugün zamlarda, dövizin sürekli biçim-le değişer kazanmasıyla, enflasyonla, iç ve dış borçlanmaları, tarım sektörünün her geçen gün biraz daha gerilemesiyle, küçük üreticilerin bir ortadan kaybolup emperyalize geçimiyeye çalışmaları köküne kökür suyu ekimlesini kendini gösteren kırzın perden arkasında yatan asıl neden-ler işte bunlardır. İddiaların bu gerçeği zaman zaman anlaşılmadık, soyut ka-rarlarla açıklanmaya kalkmaları ya da kırzın gerçek adresini görmeyeye yönelik günlük politik ve deyişleri ise yalan ve demagojin baskak bir şey değildir.

Bugün ülkemizde giderek derinleşen ekonomik, sosyal, siyasal kırzı halk kitle-lerini derinden etkilerken, diğer yandan oligarşinin alternatifleri ve çözümistlik bulundaki çırpın durumunu da beraberinde getiriyor. Ülkemizin emperyalizme bakiğinin sonu değil halkın kırzı ne-aklığı, en son 12 Eylül faşizmiyle hafif-letimiyeye, halkın tepkileri nötrale edil-meye çalışılıyor, bunun için yeni bir "ça-ne" olarak aş faşizm kurumlaştırılmış, ancak 14 yıl sonra dönüp dölaşıp aynı noktaya gelimiştir.

Oligarşi giderek derinleşmesini engel-lemeyi kendin yükünü olanca aşırtıya, bu-ya halkın sırtına bindirirken, buna bağlı olarak pekilenen aşırı itirazsızlığın so-nuçlarını ise artık gördün azut tutamaz hale gelmiştir. Ülkemizin yeni sömürge oluju ekonomik kırzı hem sürekli olmak-ta, hem de ekonomik kırzı düzen sınırları içinde hangi ekonomik politika uygulanır-sa uygulansın, çözümistliği kendi için-de taşımaktadır.

Ülkemizde "Reformlar"ın, "Demokratikleşme"nin Hiçbir Şansı Yoktur

Koalisyon hükümetinin ilk iddialar gün-lelerinde, demokratikçilik oyununun bir ge-nelide karar "reformlar" gündemeydi. TÜ-SİAD da koalisyon hükümetinin işbaşına geçişinde aşırı öncesinde "demokratikleş-me"nin, "liberalizmi", "reformlar"ın part oldu. Bu aşırı aşırı söylem ve "ülkenin be-lirgin bir ana stratejisi olarak gerçekleştir-i" fide etmiştir. Zaten şu andaki iddialar-partiler de, bu yönde meşajlarıyla kan-didenler iddialar kapısını aşmayabilir-lerdi. Tekeli burjuvazinin hükümetten

izlemesini istediği ekonomik politika öz olarak buydu. TUSİAD Başkanı Halis Ko-mil'in 27 Mart yer seçimlerinden sonra uygulaması konulmasını istediği itirazlar programında da esas olarak bu hedef vardı. Bu "istatistik programı"nda her za-manki gibi ücretlerin dondurulması, alın gücünün düşürülmesi, sosyal nitelikteki harcamaların kısıtlanması, özelleştirme-nin hızlandırılması, işçi atmadaki kolaylık sağlanması, sıkı para politikasının uygulanması vardı. Ancak bunlar yapıldıkten, demokratikçilik oyununun da sürmesi ve "reformlar"ın yapılması isteniyordu.

Bugün iddiaları ve arkasındaki güçleri "demokrasi", "reform" a yönelik söylem-leri bağında, halkın muhalefeti, mücadelesi ve ekonomik-siyasal kırzın içinde çık-larlaması vardır. Bu noktalarda bir aşırı uygulamaların temel nedeni ise, yeni sömürge olmanın doğrudan kaynaklan-mam ekonomik ve siyasal güçsüzlüğüdür. Demokratikçilik oyununun iflas etmesi, do-layısıyla emperyalizmin ve işbirçiliğin tekel-lerin isteklerini "haykırma" ile yerine getiril-memesi bundan dolayıdır. Ülkenin sosyal-ekonomik koşullarından ötürü, demokratik-çilik oyununun peşinliğine zorunlu-la-yan yutecek gücün olmaması durumuna kaynağıdır.

Bugün ülkemizin yaklaşık 120 milyar dolara muhtaç durumdadır. Elli küsur yıl-dır dönüp dölaşıp gelinen nokta yine dü-zenin iflasıdır. İşte yine "acı"laç", "istatistik programları", IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşların direktifleri tatır-ılıyor, uygulamasına çalışılıyor. Ancak te-mel olmayan bir ekonomik yapıya yeni programların işle edilemeyeceği gözden kaçırılıyor. Üstelik, yıllardır yaşanan kırzı-gölmesine rağmen, sonuçta bu politikalar da aynı yapıyı kalsakça, yıkılıp dö-küleceği şırdığı. Aslında batan, iflas eden, kendini tutmayan, yaratı ve yerüstü kaynaklarımız, tüm zenginliklerimiz gasp eden, halkı kırzı yıllardır sürdüren kırzı savaşa koşuk dolaş paralar arayan, enflasyon iletilen ve bunların kaçınılmaz sonucu olan kırzın yakasını bir türlü kurutamayan yeni sömürge ekonomiside, çarpık kapitalizmin ve işbirçilik-ten baskak bir şey değildir.

Oligarşi Servetlerini ve Kaynaklarını Tüküten Kendi de Tüküyor

Bugün düzünün giderek derinleşen kırzı, çoktan tükennin olan "çare"leri, her geçen gün biraz daha batıyor oluyor, aynı zamanda iddiaları da bu muhalefetiği burjuva partilerin de açmazlarıdır. Bugün iddiaları burjuva partilerin ya da diğer düzen partilerinin mevcut kırzı aşması, ü-küde emeren sınıfların "istatistik"ın sağla-ması mümkün değildir. Çünkü oligarşi ne halkın temel taleplerini karşılayacak ekono-mik güce, ne de halkın demokratik, siy-asal, sosyal taleplerini yerine getirecek siyasal güce sahiptir. Bunlar olmasınca da, halkın çıkarları açısından değien hiç-bir şey olmayacaktır. Yoksulluk, işçiler, hayat pahalılığı, enflasyon, insan hakları ihlalleri, katliamlar, infazlar, sömür ve zulüm eskisi gibi sürüp gidecek ve halkın "kadene"nı boyun eğmesi istenmeye de-vam edilecektir. Her bakımdan tükennin olu du düzene işleriz katabiliriz, burju-va partilerin atıldan kalkmasıyla bir iş-tir. Ve bu sistem içinde kalındıkça da ti-kanıklıklara çözüm bulabilmek, olma-yacak duya amın demektir. "91 Ekim genel seçimlerinde" denilen "Çare Seçim De-ğildir" demektir. Geleneksel bu haklı çıkardır. En son 27 Mart yer seçimleri-nde de ynamak istedikleri oyun da tutma-ya-

TUSİAD seferberlik ilanı istedi

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TUSİAD), tarafından hazırlan raporda, Türkiye ekonomisinin itirazlara kavuşturulması için derhal seferberlik ilan edilmesi istendi. 1993 yılında enflasyon hedefinin tutturulmadığını dikkat çekilen TUSİAD raporunda, bu yıl enflasyonun geçen yıldaki düzeyinden daha yüksek düzeyde seyrettiği bildirildi. Aynı raporda şunlar da söyleniyordu: "Büyük kamu açıkları ve iç dış borçlarla ve para basarak kapama ya çölyemye. Tüketime kaçınılmaz olarak büyümenin devam ettirilmesi mümkün değildir. Bu politikaların gelecek felaketlere açar olacaktır." "Bu yapılarımız politikası reflektive kalıplardan arınması atmay ve bizi her hal-ın önüne, Eğer böyle yaparsanız ülkenin geleceğine hiçbir önlem kalka-bilecektir."

caktır. Şimdiden bunun telaşına kapıla-rın, paniklemeleri bu yüzden. Çarenin seçimde değit, devrimde olduğu gö-rülecektir. Geçici bir süre için düzünün nefes alması sağlanırsa bile, aşırı ülkede aç-mazların büyüyeceği ve buna bağlı ola-rak toplumsal muhalefin gücü ve ivme kazanacağı bir döneme açılacaktır. Bu-gün oligarşinin ve düzünün bütün çareleri tükennmiştir. Kurtuluş yolu yoktur. Oy al-makı halkı desteği sağlamak farklı şey-lerdir. Halk bugün sandık başına gitse de, burjuva partilerinin bir şey beklem-e-leri açıkça göstermektedir. İddiaların cuntalar, cuntaların iddiaları kovaladı-ğı ellü küsur yıldır emeren sınıfların varlığı-na varlık katılırken, emekçi halk hep kay-beden olmanın kurtulamazıdır. Halkın gelenin gidenen farkı olmayacağı dü-ğünmesi de bu yüzden. Düzenin yaka-dığı kırzı artık vitrin bile süsleyemeyecek durumdadır.

Ülkemizde iddiaların göstermek ve gö-zü boyamaya yönelik uygulamalar dü-ğün, aş baskı ve gözdüğü politikasıyla sömürüyü devam ettirmek zorunda ola-dıkları açıktır. Eğer bu böyle olmasaydı, burjuva halkı ne işsizlik boğuşur, ne de zamlardan, enflasyondan, pahalılardan, yoksulluktan ve safaletten fazlasıyla nasi-bini alırdı. İzbe geçeklerde, bir göz olarda yapılmaz olarak da kalırdı. Şimdiki kadar çoktan her aile bir araba ve ev sahibi olur, gelecek korkusu ol-mayan bir iş kazanır ve insanca yaşamak için gerekli olan her şeyi elde ederdi. Ne memur sınıfında pekine koşar, ne emekçiler masrafları almak için geçeden kuyruklara girer, ne aş insanlar işportacı-lık yapmak için sokakları ve caddeleri doldurur, kamını doyurmak için çöplük karıştırır, ne de geçim derinden bir türlü kurutamayan emekçiler hastanelerde hastalarını rehin bırakmak zorunda kalı-rdılar. Siyasi gübeler, karakollar, işçene-keri mekazi olmaksızın çik, işçeneler, bas-kılar, örgütlenme yasaları yok olur gider, yollar özgür bir işçiyi açıldır. Ne kosko-ca bir halkın seçme ve seçilme hakkı elinden alınırdı, kendi kaderini tayin hak-kı gasp edilirdi, ne de haklarını isteyen halklara zulüm, zorbalık ve katliam götürülürdü. Ne köylüler 1000 lira ya buğday şartta 2000 lira tohumluk almak zorunda ka-lır, ne de öğrenciler akademik-demokratik talepleri için bile can bedeli bu mücade-le-yi göze almak zorunda kalırdı.

Evet, her şey sandıkları atılan oyarla ve demokratikçilik oyunuyla çözülsüy-dü, ülkemiz şimdiki kadar burjuva politikacı-ların dilediği düzünü sürdürebilirdi. "gök ak-günleri" ya da "büyük Türkiye"ye çoktan

varmıştı...

Boyle gelip böyle gitmeye çalışan bu düzün, emekçilerin ve halkları ezilen, alın terine değit vermeye üzerine kurulu-muştu. Böyle bir düzünde ise, ancak bir aşu-tekeli sermayedaren çıkarları korunabilir. Hak ve özgürlükler, her ülkede olduğu gibi ülkemizde de mücadeleye kazanı-mıştır. Ancak mücadeleye kazanılardan kalıcı olmu ve halkın gücüne korunabi-lerdir. Özgürlüklerimizi ve haklarımızı ka-zanamak, sürükelleştirmek ve geleceğe ta-gamak istorsak, bunun yolunu düzene, oligarşiyi ve emperyalizme karşı muhafe-de edilecek aramalıyız. Bugün zulüm, sömür ve zorbalık düzününin alternatifidir. Halkın örgütlenerek vereceği mücadele, düzünün çözümlüştüklerini tek alternati-vidir. Sorunlarımızın çözümü kendileri-mleride, kendimiz özgümlük ve bu güçle vereceğimiz mücadeledir. Mücadele-ye yana olmak ise, haklı olanları yeni devrimlerden yana, olam demektir.

Çünkü mücadeleyi en zor koşullar altında omuzlayıp götürülenler, halkın sorunlarını aşık çikanlar, halkın iddiaları ve halkın yönetimi için mücadele edenler onlardır.

Artık yeter diyebilelimiz. Defalarca denilen sonra kurtuluşumuzun kandi iddialar-mı kurmakta geçmekte olduğuna aşık bir biçimde doğru. Halkı kandırarak id-dialar olanları, yeni halkı kandırarak iddiaların sürdürmeye çalışıyorlar. Burjuva politikalarının yalandan ve hileyle bizi daha fazla aldatmasına izin veremeyelim. Burjuva partilerine verdiğimiz her oyun bize kurşun, cop, katliam, sömür vb. olarak geri döndüğünü görüldü.

Artık bir bir avuç aslak ve sömürücü-ye daha fazla "sabır" gösteremeyim.

Bugün hak ve özgürlüklerin kazanıl-ması için, emperyalizmin güdümünde ol-mayan tam bağımız bir Türkiye için, baskın, sömürün, zulüm, zorbalığın ortadan kaldırılması için, servetimizden bir avuç aslak tarafında yağmalanma-nın önüne geçilmesi için, bidden alınan parayı yine bizlere kırzı kırzı bir savaş yürütülmesi ortadan kaldırarak için, Kurt halkının kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için, ayırmaları, ayrıcalıkları, adletsizliklere son vermek için birleşme-lik, örgütlenmek ve mücadele etmeliyiz. Baskı ve zulme karşı olan, emperyalist hegemonyayı reddeden, emerin karşılı-ğını almak ve insanca yaşamak isteyen herkes buna omuz vermelidir. Bugün bu-nun her zamankinden çok zemi vardır. Sorunlarımızın çözümü kendilerimizde-ridir. Halkın işbaşında olduğu halkın itida-rında, halkın yönetimidir. (2)

İdeolojik seviyemizi yükseltmeliyiz

Stalin'hen herkesten bildiği bir deyiş vardır: "Yolu devrimci teoriyle aydınlatılmaz pratik, karanlıkta el yordamıyla yürür."

Kuşkusuz yeni bir sürecin başında işek, hiç hayata geçirilmemiş bir şeyi hayata geçirmekle karşı karşıyaysak, yanmamızı yayayacaksa belli bir süre kendi özgüllüğümüz açısından "el yordamıyla" yürümek durumunda da kalabiliriz.

Ancak bugün yaşadığımız süreç bu 'tekelde bir süreç değildir. Yakın ve uzak hedeflerimiz, bu hedeflere hangi yollarla ulaşılabileceğinin teorik anlamda netleştirilmiş, pratik anlamda da sinanmış olduğu bir süreç yapıyoruz. İşte bu noktada, Marksizm-Leninizm yüzüyle birmikeme çıkarak, devrimci hareketin Mahir'lerden miras aldığı ve politik üretkenlikle zenginleştirilmiş ideolojik-teorik birikime karşın, bugün hala el yordamıyla yürümeye çalışıldığını bir mantığı yoktur. Bunca birikime, on yılların mücadeleleriyle yaratılmış ideolojik, teorik hazinemizi zenginliğine karşın hala el yordamıyla yürümek zorunda kalabiliyoruz eğer, bunun bir tek açıklaması vardır: İdeolojik politik yetersizlik. Yetersizliğin temelinde ise kuşkusuz, kendimizi bu açıdan geliştirememiz yatıyor. Ancak unutmamalıdır ki, teori ve pratiğimizdeki bunca birikime karşın el yordamıyla yürümekte ısrar etmek, her şeyden önce bu hazinemizi, yaratılan teorik, pratik değerlere ve bunları yararlanılabilir hale getirmeye çalışarak, büyük yarıtlarıdır.

Kıncı olarak, bilyoruz ki, herkesten kendine deneyim yapamaması gerekmiyor. Bu, mücadelelerin süreksizliğine, devrimci örgütlenmenin aksatılmasına, yitirilirdir süren sınıflar mücadelesinin mantığına terstir. Yaşamış deneyimler ve bunların teorik olarak ifadesiyle birleşen, bugün karşı karşıya gelebilecek pek çok sorunun yanıtlarını da içermektedir. Keza; geçmişte olmayan bir olayla, sonuna karıştırdığımızda bunu gözlemleyebilmek de yine bu geçmişin tecrübesine ve teorik birikimine sahip olmakla mümkündür.

Zaman zaman elde edilen okumama, araştırma, inceleme eksikliği, ısradın bir 'alışkanlık', bir programlaşmamaya sonucu olmanın çok ötesinde ciddi nedenleri ve ciddi sonuçları olan bir ektir. Bu sonuçların ağır fataliteleri karşı karşıya kalmak istemiyorsak, mücadelemin ve örgütlenmemizin bugünkü sorunları doğru teşhisler yaparak, çözümünü üretilebilmek istiyorsak, devrimci hareketi safından ideolojik seviyeyi hızla yükseltmek zorundayız.

Burjuvazi Karşı Mücadelemizi Çok Yönlü Sürdürülebilmek İçin...

"Devim mücadelesi" epeyde bir den yitirildiği der ustalar, ekonomik-demokratik mücadele, politik mücadele, ideolojik mücadele. Üçü de olmazsa olmazdır. Burjuvazinin kilitleri düzen içinde tutulmasını bir yan bakırsa, teorisiye, diğer yanı da kilitlere yönelik ideolojik bombardımandır. Bu nedenle der ki, devim için yola çıkarken, kilitleri devrimci-letirmek diye bir hedefleri olanlar bu cephede de savagmacı, egemen sınıfların

rin bombardımanına, karşı bir saldırıyla yanıt vermek zorundadır. Özcesi ideolojik bir saldırı. Ve kimsenin devrim mücadelesini, yitirilirdir bu yana süregelen sınıflar savagında burjuvazinin de, emekçilerin de kullandığı, kullandık zorunda olduğu bu sınıfların mahrum etmeye hakkı yoktur.

Buğün açtık ki bu silahı yeterince ve gerekçesine kullandığımız söylemiz:

Kitleler, düzene karşı duydukları derin hoşnutsuzluğu karşın hala burjuva dünya görüşünün yarattığı şartlandırmaların etkisi altındadır. Yeni hoşnutsuzluk tek başına yığınların düzen sınırları dışına çıkmasını yeter bir neden değildir. Bu çözümlerimizin yolu ise, pratikteki mücadeleye, baskı ve terör çemberini kırarak, ideolojik cepheye mücadelede de burjuvazinin ideolojik kuşatmasını yarmakla geçmektedir.

Bu anlamda der ki, düzenin yozlaşmalarına, yolsuzluklarına, kurumlardaki çürümeye karşı devrimcilerin ideolojisi sunduğu alternatif olarak sosyalizmin somut propagandasını yapmak, oligarşinin her bir kişiye devrimci devreye soktuğu ideolojik manevralarına anında yanıt vermek oligarşinin ideolojik saldırılarına karşısında halkın ve devrimcilerin derinleşen ideolojik ve psikolojik bir banket örebilmek, mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Hele ki içinde yaşadığımız süreçte bu ertelenemez bir görüldür. Asla kinci değildir. Oysa ki bugün kimi yerlerde görülen bunun sık sık gülen de koşturmacılarla deniyle ve bütlen de doğrudan ideolojik yetersizliğin bir ürünü olarak ihmal edilebilir. O halde her şeyden önce sınıflar savagının bu cephesinde de mücadelemizi boyutlandırabilmek için kendi ideolojik cephelemizi zenginleştirmek durumundayız.

Sosyalizme İnanımızı Sağlam Temellere Oturtabilmek İçin...

Devrimciler bir inanç sorunudur. Devrimciğin alabildiği ağır bedeller ödemiş sürdürülebilir, düzenin tüm kurumlarıyla, teorile devrimcileri kuşatmaya çalıştığı bir ülkede devrimciler tüm bunları gözlemleyebilmek için inançlarını sağlam temellere oturtmak zorundadır. Kuşkusuz kastettiğimiz sosyalizmin, Marksizm-Leninizmin kur bilgisi sahip olmak değildir. Ortada, sosyalizmin, Marksizm-Leninizmin teorisi yapı, devrim için, mücadele için en küçük bir bedel ödemeyi dahi göze almayan sayısız sözde "devrimci", selbise meseleyi böyle koymak mümkün değildir. Kastettiğimiz, "niteliklerden" yararlanmayı reddettiğimiz düzen ve uğrunda bedeller ödemiş gelecek bilgisine, bilincine sahip olmak, yaşadığımız her şeyi gözlemleyebilmek, mücadelede devrimci yapımızda bilmezliklere, muğlaklıklara yer vermemektir. Bilimliliğin ve belirsizliğin, çözülmemeli süreci bir karşıtlaşma uzanacağı ve bunun da devrimci, sosyalizme inancı körüp tüketeceği açıktır.

Dünyada, ülkemizde her gün siyasal gelişmeleri etkileyen, mücadeleye yeni biçimler verilmesini gerektiren gelişmeler oluyor. Tüm bunları gözlemlemek, sunu-

lan çözümlemeleri kavrayabilmek ve bunları yığınlarla aktarabilmek de bir ideolojik, teorik birikim gerektirir.

İnançımıza, bilincimize, saldırılar karşısında her gün yeni bir tuğla eklemek zorundayız. Bu ideolojik bazen sosyalist bir ülkede gerçekleşir, bazen bir gözaltında işçilerin biçiminde olabilir karşımıza. Ya da bazen devrimci hareket yapıldığı bir darbe, bir olumsuzluk olur bu saldırının içimi. İşte tüm bunlara karşı inançımızın temel olan ideolojik temel üzerine yeni şeyler koymadığımızda, tereddütler, sarımsallar da kaçınılmaz olur.

Politikayı Doğru Bir Biçimde Hayata Geçirebilmek, Hedeflerimizi Yakınlatılabilmek İçin...

"Eğer doğru bir teoriye sahipsek, ama onun gerçekleştirilmesi yapsayork ve onu rafa kaldırsak, pratikte uygulamayorsak, o teori ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir anlam taşımaz." Herhang bir fikir, bir birimdeki mevcut durumu sorgularken, Mao'nun aktardığımız sözleri parantezinde kendimize önelecek şu soruyu sormalız: Devrimci hareketin politikalarını kendi alanımıza ne kadar taşıyabiliriz, öngördüğü kitle çizgisini ne kadar hayata geçirebiliriz?

Bulundumuzda alandaki gelişmeyi, devrimci hareketin politikası, sloganlarının mekanik bir biçimde yitirilep durduğumuz bir kasırla haspettiğimizde o alanda somut bir gelişme kaydedemeyeceğiz açık. Sunulan politikanın kendi alanına uyarlayarak, kendi somutluğunda zenginleştirerek bir üretkenlik ise kuşkusuz yine belli bir ideolojik seviyeyi, birikimi gerektirir.

Bu noktada der pratiklik inanlarımızın özünde en önemli engel durumundadır. Sık sık pratik gerekçeleri yarım bırakılan eğitim çalışmalarları, politikalar üzerine tartışmalara zaman bırakmayan işlemler, bugün kitle gelişmelerinin özünde en önemli handikaplarıdır.

Bulundumuzda alanda eğitim çalışmalarını yapıyoruzsa, komitelerde günlük işlemlerin, pratik dışında bir şey konuşulmuyorsa ve tüm bunlara el olarak bireysel olarak da bu eksikliği telafi etmek için bir çabamız yoksa, yürüttüğümüz çalışmaların verimli olması bir hayal olabilir. Bu noktada kim politika üretmek, kim yeni yöntemler, mücadele biçimleri geliştirmek, kim kitlelerin sorunlarını, taleplerini kucağına alarak yeni çalışmaların ortaya koyacak?

Partileme sürecinin gerektirdiği ideolojik birliği sağlama bu durumda nasıl hayatin her alanına yaygınlaştırılacaktır? "İdeolojik eğitim bütün partiyi büyük siyasal mücadeleler için birleştirme'nin kilit halklarıdır" diyen Mao şöyle devam ediyor: "Bu yapılmadıkça parti siyasal görevlerinin hiçbirini yerine getiremez." Sorun aslında bu kadar açıktır.

Sürecin okuyan, araştırarak, tartışarak, incileyen insanlarla taşıyıcı vardır. Bu yapılmadıkça devrimci hareketin en net politikaları bile anlaşılmasız olur çıkar, inanlarımızın, halkın sorunlarına yanıt verilemez ve ideolojik yetersizliklerle etkiletilmeye, iş yapılmadı-yaptırılmadı "ikna"

değil, giderek kestirmeci yaklaşımlara hkim olmaya başlar. "Yanlış"lar uşağırmaktan, doğulan hayata geçirmeye zaman kalmaz. Bunun sonucu ise açtık ki hedeflenmelerin gerisinde kalmaktır.

İdeolojik Donanım Hızlı Gerekebilir Ertelenemez...

Kitle çalışmalarında, örgütlenmeye mücadele anlayışımızın hayata geçirilmesinde, bulundumuzda alanın sorunluğunun kavranmasında, tökezlememek, tersine daha hızlı bir gelişim seyrini yakalamak istiyorsak, bugün öncelikli el atmamız gereken sorunlardan birisi budur; yani ideolojik-teorik seviyenin yükseltilmesi. Gerilla için silah donanımı ne kadar "olmazsa olmaz" ise, tüm devrimciler açısından da ideolojik donanımın önemi budur.

Kuşkusuz böyle bir süreç her şeyden ve herkesten önce yöneticilerden, sorumluluk üstlenen insanlardan başlatılmalıdır. Kendini ideolojik ve teorik açıdan beslemeyen, yan alanı yetinen, yani boyuna cepten yatan bir yöneticinin o alana katabileceği fayda bir özgünlük olmayacağı, yeterince verim alamayacağı açıktır. Bunun ötesinde, kendini geliştirmeyen, yenilenmeyen bir yöneticinin, bir mekanizmanın sorumluluk alanında bunu sağlaması, birlikte çalıştığı insanları geliştirip dönüştürmesi de zaten mümkün olmayacaktır.

Mevcut yayınları bile yeterince iletmemek, elinin altında sürekli bir kitap bulundurmaya gibi açık yansımaları olan eksikliklerin nedenleri üzerine herman her zaman çeşitli yanıtlar, gerekçeler bulunabilmektedir. Ya pratik ilerleyen zaman bu anlamadadır, ya disiplinlilik, sorumluluk söz konusudur, ya kendini yeterli görmek vardır... Ya da bunların hepsi birdir. Aslında neden sorunludur: Bu ise gerekçe, bir yanıyla misonyumuz, iğmizin ciddiyetini gereğince kavrayamamakta, diğer yanıyla da disiplinlilikten, sorumlusuzluğa kadar zaman devrimci yapımazdaki bir dizi eksiklikten kaynaklanmaktadır. Kuşkusuz böyle bir eksikliklerin dizisinin çevirmeye yansması da yalnızca ideolojik seviyenin yetersizliği olarak değil, daha yığın bir olumsuzluklar açığı biçiminde olmaktadır.

"Kendini yeterli bulmak" bir devrimci için gelişimin sonucu, başka bir deyişle gelişimlerin bağlacıdır. Hayatın sorunlu zenginliği, mücadelelerin, kitlelerin güflemeye iğnin karmasığlığı karşısında kendini yeterli görmek bir devrimci açısından mümkün değildir. Bütün bu söylemlerin sonucunda özletile yitenecek olan budur.

Okumayı; okumalı, öğrenmeli, kafamıza olgun ya da kitlelerden bize yitenebilen her soruya bir yanıtımız olmalıdır. Hiç zaman yitirmeksizin gerek bireysel anlamda, gerekse de kolektif açıdan bunun adınımlarını atmalıyız. Mao'nun da belirttiği gibi "Yeterlik duyusunu çalışmamız düğündür. Kendimizi bu duygudan arındırmadıkça hiçbir şeyi gerçekleştiremeyeceğiz. Kendimizi karşı tutumumuz 'öğrenmede doymak bilmez', başkalarına karşı tutumumuz ise 'öğretmede yorulmak bilmez' olmalıdır."

TÜM SAĞLIK-SEN: "Danışma bürolarını kabul etmiyoruz"

Bir seçim yatırımı politikasıyla kamu emekçilerine göstermelik olarak sunulan Sendika Yasa Tasarısı'na memurların tepkisi yoğunlaşıyor. 24 Mart'ta Tüm SAĞLIK-SEN Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısında da bu tepki dile getirildi.

Seçim yatırımı olduğu belirtilen yasaya karşı "Şu an yaptığımız basın

açıklamasıyla, kaldığımız yerden mücadeleye devam ediyoruz." diyen Tüm SAĞLIK-SEN'liler sağlıklara gönderilen açık mektuplarda, afişlemlerde adına sendika denilen danışma bürolarının gerçek yüzünü sergilediklerini ifade ettiler.

"Hükümeti bir kez daha uyaracağız." dediler ve 31 Mart'ta İstanbul-Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması yaptılar. Açıklamada yasa taslağına grev ve toplu sözleşme hakkının konulması için mücadele edebileceklerini söylediler.

"Tasarıyı gittikçünkü KŞP'ye bir öneri götürdünüz mü? Gördünüzünüz nasılsı bir sonuç çıktı?" şeklindeki sorumuza Tüm SAĞLIK-SEN Genel Başkanı Fazlî Gökçek şu yanıtı verdi: "Şokataktı insanın bile bu tasarıların arında yatan gerçeği bilmeli ve tepki göstermesini rağmen, gerçek sendikaların yasa sessiz kaldıkları anılamak mümkün değildi. Kaldı ki, milletvekillerinin Meclis'ten atılması, işkencilerin yoğun olarak sürmesi, insanların sokak ortalarında kurşunlanmalarına bile sessiz kalmalarını yine anlamak mümkün değildir. Biz KŞP'ye tasarı ile ilgili önerilerimizi yazılı olarak ilettik. Bir sonuç alamadık. Ancak KŞP'nin tümünü aştığımız gibi bir anlayışımız yok. KŞP'de bir organize bozukluğu var. KŞP'de genel olarak bunun bir seçim yatırımı olduğunu söylüyor. Sormak gerekir, peki neden harekete geçmiyorlar? Biz bütün bunlara rağmen, KŞP'nin eylem yasa ile ilgili çok zayıf da olsa, sonuna kadar onlarla birlikte mücadele ve onları zorlayacağız."

Türk-İş'ten zoraki eylem kararları

Bugün iktidarı uyguladığı ve Türk-İş yönetiminin de tam destek verdiği politikaları dahi işçi sınıfının genel grevi için yeterli. Oysa Türk-İş bir genel grev karşısında iktidarı düşebileceğini ve halk ayaklanmasını olacağını söyleyerek mücadelenin önünü tıkrıyor.

Özelleştirme ve işçi kıyımına karşı iktidara tam destek veren Türk-İş, işçilerin değil iktidarın yararından olduğunu gösterdi.

İktidarın özelleştirme ve işçi kıyımı politikalarını artırdığı şu günlerde Türk-İş yönetimi, geç de olsa Başkanlar Kurulu'nu toplayarak kararı taşıdı.

Geçtiğimiz hafta Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, iktidarın "herör" mücadele ve ekonomi politikalarını benimsediğini ve tam destek verdiğini" açıklarak, iktidar yanlısı tavırını bir kez daha ortaya koymuştu. Diğandığı yapıp gülemek, iktidarın karşısında ya da Başkanlar Kurulu'nda bunu unutup var olan tepkiyi nötralize etmek Türk-İş yönetiminin geleneydi.

21 Mart'ta basına kapalı olarak yapılan Başkanlar Kurulu toplantısında da Türk-İş yönetimi tabandan gelen eylemlik taleplerinden rahatsız olduğunu, üstü kapalı bir şekilde iktidarın özelleştirme politikasını benimsediği başkanlara anlatarak, gelişen eylemlerin önünün alınmasını gerektirdiği söyledi. Türk-İş eski Genel Başkanı Şevket Yılmaz'a birlikte iktidarın sözcülüğüne soyunan Türk-İş yönetimi, toplantıda iktidarın özelleştirme ve işçi kıyımı politikasından başka uygulamaya karşı bir şey kalmadığını, bunun "bilimsel bir yünden açıklanması" için KÖİ Başkan Yardımcısı'nın bir seminer vermesini istedi. Bugüne kadar işçilerin mücadelesine ve iktidarın her baskısına ve işçi kıyımı politikalarına destek veren Türk-İş'in bu tutumu Liman-İş Genel Başkanı

Hasan Biber tarafından protesto edildi. Toplantıda söz alan Hasan Biber "Bugün özelleştirme işçi sınıfına karşı açılmış bir savuştur. Bizlerin de bu savuş karşısında yirmiz işçi sınıfının yanı sıra iktidarı sözcülüğüne yaparak özelleştirmeyi ve işçi kıyımını benimsenemizi istiyorsunuz. Bu da yetmezmiş gibi, KÖİ Başkan Yardımcısına burada seminer verdirecek 'bilimsel yönde' kendinizi kurtarmak istiyorsunuz. dedi ve KÖİ Başkan Yardımcısının konuşma yapması halinde toplantıya protesto edeceğini ve katılmayacağını açıklarak tepkisini dile getirdi. Toplantıda umduğunu bulamayan Bayram Meral, Liman-İş Genel Başkanı'nın bu konuşmasına sinirlenerek alelacele toplantıya ara verdi.

Liman-İş Genel Başkanının aldığı bu tavır olumlu bulan Halva-İş, Petrol-İş, Ağaç-İş, Deniz-İş, TMTİS ve Selülöz-İş sendikaları Liman-İş sendikası destekledikleri açıklarak, özelleştirme ve işçi kıyımına karşısında genel grev kararı alınması noktasında Türk-İş yönetimini suçlamaya başladılar. Yedi sendika başkanının olumlu tavrı karşısında da, iktidarın tam savunuculuğuna soyunan Türk-İş Genel Başkanı, genel grev yapıldığı takdirde iktidarların düşebileceğini, bir halk ayaklanması çıkacağı belirtilerek, bu karardan vazgeçilmemesi gerektiğini söyledi. Genel Başkanın iktidarı sözcülüğüne yapması üzerine yeni

den söz alan Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber, "Bugün iktidarı uyguladığı ve sizin de tam destek verdiğiniz terörle mücadele konusu ve ekonomi politikaları dahi birer genel grev kararı alınmasını gerektirmektedir. Sizler işçi düşmanlığınıza kendinizi benimsediği gibi, bizlere de benimsenmek istiyorsunuz." diyerek Türk-İş yönetiminin

iki iktidarı temsilciliğini yapması eleştirerek, genel grev kararı doğrultusunda bir adım atılmaması istedi. Yedi sendika başkanının kararı tavrı karşısında, iktidarı karşı bir daha toplanacak olan Başkanlar Kurulu toplantısının gündeminin özelleştirme ve işçi kıyımına karşısında genel grev kararı alınacak günün saptanması olmasını kararlaştırılarak toplantı bitirildi.

"Yetki itirazı" tekstil işçilerinin önünü tikiyor

Adana (Mücadele)-DİSK ve Türk-İş arasındaki "yetki itirazı" anlamazlığı tüm hızıyla devam ediyor. Türk-İş, belediye işkolunda kimi anlaşmalar yapıp işçilerin yetki itirazları ile ilgili tepkilerini yumuşatmaya çalıştı. Belediye işkolunda ise, tektilede yetki itirazı toplu sözleşmenin önünde durmaya devam ediyor. Toplu sözleşme imzalandığı şu günlerde, Türk-İş, DİSK Tektis'in yetkisine itiraz etmesiyle işçiler sözleşme yapamama durumuna karşı karşıya.

Adana Aktar, Sümerbank, Özbek, Güney Sanayi başta olmak üzere, birçok tekstil fabrikasında çalışan işçiler, iki

sendika arasında süren yetki itirazı tartışmasını kaygıyla izliyorlar. Adana DİSK Tektis 1.Bölge Örgütlenme Dairesi Başkanı Ömer Fethi Güler, 23 Mart'ta Tektis sendikasında işçilerin basın açıklamasında "Tektis işkolunda çalışan işçilerin toplu sözleşme döneminin yaklaşmasıyla birlikte Tektis sendikasının haksız yere itiraz ettiğini, işçileri mağdur duruma soktuğunu" belirterek, bir an önce Türk-İş Tektis sendikasını itirazını geri çekmesini istedi. Aksi takdirde bu itirazların işçilerin eylemlere sonuçlar doğuracağını belirterek, iş sendikaları anlaşarak bütün işkolundaki itirazlarını geri çekmesi için çağrı yaptı.

İzmir (Mücadele)-Muğla'da kurulu bulunan KÖYTAŞ, zarar edip gereksizleşti kapattı. İletişimin kapatılmasıyla açığa çıkan işçiler toplam 641 milyon lira alacaklarının yalnızca bir kısmını alabiliyor.

KÖİYE (Kamu Ortaklığı İdaresi) bağlı KÖYTAŞ, son üç-dört yılda kadar istikrarlı grafikler çizerek üretimi geliştirdi. Fakat siyasi iktidarı ekonomik tedbirler, yani özelleştirme işçilerin politikaları sonucunda KÖYTAŞ son yıllarda zarar etmeye başladı. Daha doğrusu zarar ettirildi ve İktidarı KÖİ tarafından durduruldu. KÖYTAŞ'a çalışan yaklaşık 50 işçinin işe alınmaları için toplam 641 milyon liranın yarıya yakını bir süre önce ödendi. KÖYTAŞ'a yüzde 70 hissesi bulunan KÖİ tarafından özelleştirilme amacıyla 10 milyar değer biçilerek satış sözleşmesi yapıldı. Yüzde 30 hissesi

Köytaş satışa çıkarıldı

bulunan Özel İdare, Tarış Bank ve çeşitli vakıflardan oluşan ortaklar iş KÖİ'nin bu sözleşmesine itiraz ediyorlar. KÖİ'nin yönetim kurulu karar olmadan özelleştirme yitirdiği ve böyle bir yetkisinin olmadığını söylüyorlar.

KÖYTAŞ'a çalışan ve 1989'da işe olukları Türk Metal Sendikası'ndan istifa eden yaklaşık 50 işçi Birleşik Metal Sendikası'na üye oldular. Tageronlaşmaya, işçi kıyımına karşı tavrı almış işçiler, bugün işveren özelleştirme oyununa yine açıldılar. Ve yeni sözleşmeye de "belki bir umut oldu" diye bakıyorlar.

İşçilerin üye olduğu Birleşik Metal Sendikası Örgütlenme Sorumlusu Nihal Okan ile görüştük işçilerin kendiliğinden geçgini ve Türk Metal'i anlattı: "Türk Metal ilke genelinde 10 bin üye kayıttı. Bunun nedeni iş tageronlaşmaya, işçi kıyımına karşı bu sendikadan tavassız kalması ve işverene teslimiyetçi bir yapısının olmasıydı. Bu sendikarın yaptığı ücret sendikacılığıdır. Üretimi, sosyal yaşamı, demokrasi ile ilgili faaliyet yürütürümü. Münir Ceylan için bağışlanan imza kampanyası bile tartışma konusu yapıldı. İşçilerin bize geçmesi Türk Metalin anti-demokratik yapısıdır."

Sosyalist basın susturulamaz

Artık yüzlerindeki demokrasi maskası bile onları girin göstermeye yetmiyor. Yüzlerindeki maske aşağı inince gerçek tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Gerçek basdır, talandir, teröridir. Milyarları aşan para cezaları, tutuk edilen onlarca devrimci, demokrat gazeteci, hemen her gün gözlüğüne alinan muhabirler, güpeğindüz gazete ortamlarından kaçırılan gazeteciler, kalemlerinden bakış silahı olmayan ve tek eylemi düğünceğini yazıya dökmek olan onlarca gazetecinin katledilmesi... İşte devletin gerçek yüzü...

Ülkemizde basın özgürlüğüne, devrimci, demokrat basın uygulanma ya terör, izlenen faşist politikaların bir parçası sadece.

Ama hiç hesaplanmadıkları bir durum var ortada. Devrimci gazeteciliği kendine ilke edinilen, kimseden kaçmaz bekleyen, gerçekleri yazmayı ve savunmayı görev bilip, bunun sorumluluğu ile hareket eden sosyalist gazeteciler yollarına devam ediyorlar. Halka gerçekleri açıklamak, emperyalizmin iğbirlikçisi devleti teşhir etmek görevindedir. Biz gazeteciyiz, ama önde devrimciyiz. Halkla buluşmemezi kimsa engellemeyez.

Ülkemizde gazetecilik yapmanın bedeli ağır, hele hele devrimci gazetecilik yapmanın bedeli daha ağır. Sonuç ne olursa olsun, bu bedeli ödemeğe hazır ve yürekli olduk bir milyon yerine getirmeye can atan onlarca gazeteci var. YAZMAYA DEVAM EDECEĞİZ.

Son süreçte sosyalist basına yönelik saldırılar daha çok kapatma cezaları ve para cezaları üzerinde yoğunlaştığı gibi, gözaltılar ve gözaltında kayıtlar da tüm hızıyla sürüyor.

DEVİRMİÇİ GENÇLİK DERGİSİNE KAPATMA

Devrimci Gençlik dergisine DGM tarafından kapatma davası açıldı. Devrimci Gençlik dergisinin 26. sayısında yer alan "Devlet Kiri Savagın Batadığı" başlıklı yazıda halkı askerleştiren soğutçu yolunda yayın yapıldığı gerekçe gösterilerek dergi topladığı ve savcılık tarafından 5080 sayılı basın kanununun 21. hükmüne kapatma davası açıldı. Yine "yasadışı örgüt propagandası" yapmak ve açıklamaları yayınlamaktan "Terörle Mücadele Yasası"na muhalefet eden ceza verilmesi istendi.

Hemen her sayı toplantılar, milyonlara lirak para cezaları ve hapis cezaları istemyle haklarında dava açılan Devrimci Gençlik dergisi, kapatma davasına ilişkin 19 Mart günü bir açıklama yaptı. Açıklamada "Biz böylelikle gayimne bir şekilde yıldırmak istiyoruz. Ama bunlar boşunadır. Başkalarına bunlar öğütmeceğiz, susmayacağız" denildi.

ÖZGÜR GÜNDEM MUHABİRİ HALA KAYIP

Özgür Gündem Gazetesi'nin Urla muhabiri Nazım Babaoğlu 12 Mart gününden bu yana kayıp. Nazım Babaoğlu'nun bulunması için yapılan tüm başvuruların sonra Devlet Bakanı Necmettin Cevheri ile de görüşüldü. Cevheri konu hakkında bilgisi olmadığını ve araştırma yapacağını söylemesine rağmen bugüne kadar hiçbir açıklama yapılmadı.

Ulusalırası PEN'in İngiltere merkezli Başbakan ve TBMM İnsan Hakları Komisyonu'na yazı göndererek endişelerini dile getirdi. Öte yandan Çağdaş Gazeteciler Derneği de, "Bizler demokrasinin açık hatalarını, eksiklerini ve yanlışlarını da ifade edebilmeli ile işleyebileceğini inanıyoruz. Anayasal bir hak

Özgür Gelecek çalışanları, dergilerinin müdürlerini protesto için basın açıklaması yaptılar.

olan basın özgürlüğüne getirilen sınırlamaları, kaçırılan Özgür Gündem gazetesi muhabiri Nazım Babaoğlu'nun bulunması için hiçbir girişimde bulunulmamasını protesto ediyoruz" diyecek, basın özgürlüğü konusunda duyurulu olduğunu söyleyen tüm kişi ve kurumları duyuru olmağa çağırıyor.

kapatılmış devrimci-sosyalist basın denen susturulmak isteniyor." denildi.

Ayrıca Özgür Gelecek'in kapatılmasının yanı sıra aynı bina- da bulunan Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik dergileri de kapatıldılar. Bu saldırılarla karşılaşılan sadece kendilerinin olmadıkları söylenen Özgür Gelecek dergisi, Özgür Gündem gazetesi ve yine Ankara bürolarına yapılan saldırının olduğu gün kapatıldı. Özgür Gelecek dergisinin yazıp basın açıklamasına Grup Kızılarmak, Ferhat Tunç gibi sanatçıları da desteklerini sunan açıklamalar gönderiler.

MÜCADELE BOLU BÜROSU MÜHÜRLENDİ
Bir yanda terör, diğer yanda işle demokrasi söylemleri. Aslında her iki de ikizlülükler de değişmeyen sonuçları. Gazetemize ve bürolarımıza yönelik saldırılar durmak bilmiyor. Devlet sosyalist basına tahammülünü- lüğünü bir kez daha gösterdi. Yerel seçimlerin hemen önce- sinde 25 Mart günü Bolu büro- musu herhangi bir gerekçe gösterilmeden mühürlendi.

Büromuzun mühürlenmesinden sonra yapılan operasyon- larla 55 Mücadele okuru gözaltına alındı. Okurlarımız halen gözaltında tutulmaktadır.

Büromuzun mühürlenmesinden sonra yapılan operasyon- larla 55 Mücadele okuru gözaltına alındı. Okurlarımız halen gözaltında tutulmaktadır.

Gazetemize son bir ayda 450 milyon para cezası verildi

Gazetemize açılan davalar, verilen para cezaları siyasi iktidardan sosyalist basına yönelik saldırıların açık bir göstergesi. Son bir ayda kesinleşen cezalar saldırıları belgelıyor.

-41. sayımdaki 2, 6 ve 12. sayılarda yayınlanan yazılardan dolayı gazetemize 150 milyon para cezası verildi. O tarihte yazı işleri müdürü Ö.Yaşar Kopan hakkında ise 6 ay hapis cezası verildi.

Yargıtay'da onaylandı. -42. sayımda 19 ve 20. sayılarda yer alan yazılardan nedeniyle 75 milyon para cezası verildi. Yargıtay'da onaylandı.

-39. sayıdaki 1 ve 2. sayılarda yazılardan dolayı 150 milyon para cezası verildi. Ayrıca o dönemde yazı işleri müdürü Ö.Yaşar Kopan için 6 ay hapis cezası verildi. Yargıtay'da onaylandı.

-20.2.1993 tarihli sayımda yer alan yazı için de hakkında 75 milyon lira para cezası verildi. Yargıtay'da onaylandı.

Gazetemize gelen bu para cezaları sadece kesinleşen ve ödenmesi gereken cezalar. Ayrıca su anda hala süren ve kararı kimsenin onlarca dava bulunmaktadır. Bu davalar sonucu ise gelecek para cezasının ne kadar olacağı belli değildir.

Halkımız düşmanlarını iyi tanıyor

Gaziantep (Mücadele)- Büromuzun posta kutusunda 24 Mart akşamı saat 18.00 sıralarında bir zarf bulduk. Zarfın ön yüzünde Gö: Ali Fak Özkan İnebolu/Kastamonu, arka yüzünde ise Gönderen Barış Ataylan, İrfan Yılmaz Mah. Yavuz Apt. No: 27 Kat: 5, D:31 Karabük/ZONGULDAK adresi yer alıyordu. Zarfın üzerinde belirtilen adresi yazdı olduğu için dostlardan geleceğini düşünerek açtık. Zarfın içinde çok kartın giriş bölümünde "Sayın Komünistler" başlığı yer alıyordu.

Kartın daha sonraki bölümlerinde gazetelerimize yönelik en içten saldırılar göze karşıyordu. İnsancıkların nasibini alımları faşist partilerinin adını kullanarak gönderdiği bir kart, onları ne kadar aşağılık bir ruh haline sahip olduğunu açık bir gösterişti. Bu partilerimize yönelik alpakça saldırıların sadece birisidir. Karanlıkarda ve lağım çukurlarında yaymaya alılmış olan bu halk düşmanlarını devrimcileri yüz yüze gelmeye cesareti ol- madığı için bu denli alçaklıklarını doğadılar. Çünkü onların mayasında halk düşmanlığı, onursuzluk, hakahsızlık vardır. Mayası çir- keli ve namussuzluğu yoğunludur. Halkımız dostlarını ve düş- manlarını çok iyi tanıyor.

Mücadele okurlarına ve ailelerine baskı

Mersin (Mücadele)- Silifke'de şehit düğünü Devrimci Sol gençliklerin halkın üzerinde bırakılmadıkları değerler baskımları tarafından baskı yapılarak yok edilmeye çalışılıyor.

Silifke'de çatışmanın çıktığı bölgede bulunan Uzuncaburç Karakolu çevresinde bulunan gazeteciler okullarına ve ailelerine sistematik bir şekilde baskı uygulanıyor. Gözaltına alınıyorlar. Son olarak da 13 Mart günü gazetemiz okurları olan Erhan Sarıaymaz ve Rasim

Nizamoglu'nun evleri Uzuncaburç Karakolu'da bulunan jandarmalar tarafından basıldı. Basında, Durallı, Mehmet, Hakan, Savaş ve Halil Nizamoglu'yla birlikte Necati ve Şahap Sarıaymaz gözaltına alındılar. Uzuncaburç Jandarması Karakolu'na götürülen aileleri 10 saat boyunca keyfi bir şekilde ayakta beklettiler. Okullarının ailelerini sürekli sıkıştıran jandama, "Ne biçim çocuk yetiştirdiğinizi" diyerek ailelere çocuklarını ele vermeleri için müberrik tekdif

ettikten sonra serbest bıraktılar. Bu gelişmelerden sonra okumuzdan olan Erhan Sarıaymaz Silifke'ye gitti. Silifke'ye vardığında polis tarafından gözaltına alındı. Okumuzun lavri karşısında şapka dönen polis, işleme yapmaktan başka pare bulamadı. Ama bu yöntemleri de bir işe yararmayınca ifade almaya çalıştılar. Erhan Sarıaymaz ifade veremeyeceğini belirtmesi üzerine polis okumuzu 5 saat tuttuktan sonra tehdit ederek bıraktı.

9. SÜTUN

Özgürlüğümüz nereye kadar?

Başın özgürlüğü egemenlerin dillerinden düştürmedikleri ve sansürleri da içinde bulundukları duruma göre belirlenir ve bir kavram. Tüm uluslararası insan hakları sözleşmelerinde ve hatta TC anayasasında en temel, en kutsal haklardan birisi olarak sayılıyor basın özgürlüğü. Bir toplumdaki özgürlükleriyse aynı sayılıyor. Ama egemenler yine de geri adım gelmedikleri noktada bu özgürlüğe sınırlarından da geçi dursunlarsın. İpin ucu hep kendi ellerinde olmalıdır.

Bunun ötesinde ise bugün ülkemizde kimlerin düştürme ve düştürmelerine ifade etme hakkı olduğuna mahkemeler "karar veriyor". Eğer düzene karşı çıkmıyorsan, düştürme ve düştürme içinde etme hakkın var. Ancak düzene karşı çıkıyorsan değil ifade özgürlüğü, düştürmelerine bile belli etmemek zorundasın. Aksi takdirde mahkemeler hemen "düştürme ve basın özgürlüğünü" sınırlarını hatırlatırlar. Hatırlatmalar bir haberi izlemesinin engellenmesi, muhabirin gözetilmesine, tutuklanmasına, hapis veya para cezası gibi onlara biçilebilir. Amaç aynı belirlenmek çok basit anlamda "muhalif" faaliyetini ortadan kaldırmaktır. Elbette tüm bunlar esas olarak sansürle basını kuruluşları için geçerlidir.

Şimdi bu baskıları yeni bir biçim de aldığını düşünmek gerekir. Kapama cezası. Mahkemeler, gözetilme, tutuklamalar, para cezaları ile susturulamayan sosyalist basın kuruluşlarını artık "devletin güvenliği" için belirli sürelerle kapatarak susturmak istiyorlar.

Özgür Gündem gazetesi açılan kapama davalarında ilk sırada gelirken, gazetemin için verilen ilk kapama davası da kesinleşmeyi bekliyor. Halen sürmekte olan mahkemelerde de yeni kapama istemleri var. Geçtiğimiz hafta içerisinde ise Özgür Gelecek dergisi İstanbul DGM tarafından kapatıldı. Ve listelik bu kapama cezasının ötesinde, aynı zamanda bilinen bu dergi de polisin tarafından hiçbir karara olmaksızın fihlin kapatılmış oldu.

Yasaklar, kısıtlamalar ve bu arada bir kendi iç çelişkileri nedeniyle basın basına uzandı da, süreklilik açısından yasaklar sadece sosyalist basın için işliyor. Ve burjuva basını da ayırma bir diyeceği yok. Çıkarları düzende aynı olan burjuva basın patronları ve yazarları sadece baskılar kendilerini yinedeği zaman seslerini çıkartıyorlar. Özel radyolar veya İnterstar kapatıldığı zaman bir anda tüm partiler ve burjuva basın kuruluşları "demokrasi" adına açtılar ağızlarını, yundular gücülerini. "Basın özgürlüğü" bu ülkede sanki ilk o zaman ayaklar altına alınmış, ilkinin ne kadar anti-demokratik olduğu sanki yeni ortaya çıkmıştı. Sosyalist basına yönelik her türlü keşfi uygulamaya aynı versiler, bir grupta parlamenterleri içkencilerle teslim edenler bile demokrat savunucularıydılar.

Öte yandan halkın sesini duyurmak, gerçekleri göstermek için, sosyalist basın kuruluşları her türlü baskıyı göğüslemeye çalışırken, kendisine İlericiyim, demokratım diyenlerin suskun kalması dikkat çekicidir. Barolar, meslek odaları, sendikalar, kitle örgütlerinin hemen tamamı, kendilerinin en doğru ifade edebildikleri yazılarını, yani sosyalist basın kuruluşlarının susturulmaya çalışılması karşısında sessizlikleriyle aynı verir durumdadırlar. Hele ki gazetecilik yapmasına rağmen basınıyla baskılara sessiz kalmaları anlamak daha güç. Anlaşılan o ki, İlerici-demokrat olduğunuz iddia eden insanlar da devletin hak ve özgürlükler için çizdiği çizgi standartı kabul etmiyor. Ya da "İlericilik, demokratlık" olan için yalnızca bir görüntüdür.

Baskıları göğüsleyebilmek, özgürlüğü elde etmek, kalıplaşmış değil, direnmek ve mücadele etmek mümkündür. Çünkü olan, baskılar karşısında ne kadar dayanası kalırlarsa kalırlar, kendilerine İlerici, demokrat dedikleri sürece, parasından burasından kendi sorunları la sınırsız da olsa, devlete muhalefet ettikleri sürece baskılardan nasiplerini almaya devam etmektedirler. Ve bu noktada devrimciler ve demokratlara yönelik baskılar, karşı karşıya oldukları sorunlar ortaktır. O halde sorunların çözümünün birlikte mücadele ile mümkün olacağını görmek durumdadırlar. Bunu görmek bugün İlerici, sosyalist basının yaşamasına; İlerici, demokrat için ve kurumların düşüncelerini, çağrılarını halka ulaştırabilmelerinin de ön şartlarından biridir. Özetle, halka, kamuya söyleyecek sözü olanlar, sosyalist basınına yönelik baskılar karşısında saf tutmak zorundadır. ☺

Isırgan

Yorgun gerillalar

Kar'sı bağı köylerden birinde bir evde baba ile kız yaşamaktadır. Mütevazı ve sakin bir yaşam sürdürdren bu eve bir gün üç "gerilla" çıkarılır. Üzerlerinde bulunan kıyafetler gerillaların giydiği giysilerdir. Babası ile kız İskandinav sahip olduğu konuksoverliği göstermek için gelirler. Yalnız evin kız üç gerilladan kuşkulandı ve habasına bunu söyler. Babası kızın yanlış olduğunu, niye kuşkulandığını sorar. Kız da bunların gerilla olduğunu, davranışlarından gerillayla yakışan davranışlar olduğunu söyler. Ve baba-kız kuz bir anlık düşülmenden sonra bunu unanmış bir yüntemlin bulurlar. Evin kız gerillalara "Yorgun geldiniz, size sıcak su getiriyim de ayaklarınızı yıkayayım" der. Bunun üzerine gerillalardan birisi "gerçekten yorgunuz, böyle bir iyilik yaparsanız yorgunluğumuz geçer" diye karşılık verir. Evin kız suyu getirir ve misafir "gerillalar"ın ayaklarını yıkamaya başlar. Test tamamlanmıştır. Baba artık iyice emin olmuştur. Kızı haklıdır. Hemten eline bir sopa alır ve "yorgun gerilla"lara lazımlı bir dayak çeker. Gerilla kıyafetleri ortaktaki dolanmış üç kontregerilla ayaklarını yakattıkları pısmın olur, ama artık işi biten çöçmüştür.

Üzölmeyin... Gözünüz arkada kalmasın. Tayıp de sizi aratmayacak, ne yapmayı düşünüyorsanız iki katını yapacaktır. Talansa talan, yalansa yalan, çoğu var azı yok...

Arife Tarif... elbette gerekmez

"Vatandaş DYP-ANAP hükümeti istiyor. Bu-nu gerçekleştirmezsek vebali büyük olur, hak-biden hesap sorar."

Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna

"Ben de nikah memuru olarak bu işe so-yun-dum. Yalnız nikah masasına otururuz."

ANAP ÖZel Milletvekili

Sadi Pehlivanoglu

"Şimdi de biz hatı takılıştı zikâyetleri denize-dökeceğiz."

Necmettin Erbakan

Haftanın "Arife"ri

"Seçimler demokrasiyi yüz karası"

Mesut Yılmaz (30 Mart 1994, Cumhuriyet)

Hızını alamadı

Anakayın bir köyüne bir grup jandarma gelir. Halkı korkutmak için tam bir gövde gösterisine hazırlanırken, o anda yanlarına küçük bir çocuk gelir. Çocuğun elleri cebinde. Bunu gören jandarmaların biri sinirlenir. Nasıl olur da bacak kadar çocuk elleri cebinde durmaktadı.

Jandarma "ellerini cebinden çıkar" diye çoçuğu uyarır. Çocuk da ellerini cebinden çıkar ama bir süre sonra tekrar ellerini cebine sokar. Bu duruma tahammül edemeyen jandarma "sana ellerini çıkar dedim mi ulan" diye bağıtır. Çocuk hiç istifini bozmayınca, bu kez kiplere binen jandarma çoçuğu kovalamaya, bir taraftan da "yakalayan" diye bağırmaya başlar. Çocuğu kovalayan jandarmaların biri tepetaklı yuvarlanır. Biraz sonra yakalanan çocuk "jandarmaya mukavemetten" bir süre gözaltına alınır. Böylece devlet otoritesi yeniden sağlanır. Ama evdeki hesap çarşıya uymazmış. Estirmek istedikleri hava bir çocuk yüzünden bozulmuştur.

Bamteli

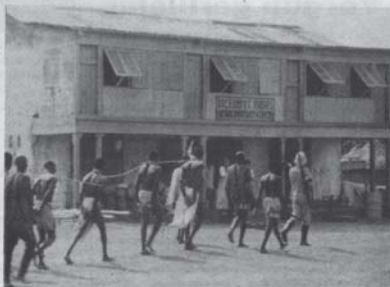
SEÇİM KATİPİNİYALARINDA HALKA "CHAFIRINIZ BİZİTİ İÇİN GÖK DEĞERLİ" DİYENLER, "SİYAHET ETTİRİ OY KULLAN" DİYENLER SEÇİMDEN SONRA "HİLE İHTİTAL"NE KÜŞETİ SEÇİM KURULLARINA SIKIYETİ GÖNDERİR.

Ortaköy Kültür Merkezi'nde yeni bir film: "Siyah, Beyaz ve Renkli"

"Ayı" filminin yönetmeni Jean Jacques Annaud'un emperyalist Fransız sömürgecilikçilerin Afrika'daki köleliğini anlattığı "Black and White in Color" (Siyah, Beyaz ve Renkli) adı filmi Ortaköy Kültür Merkezi'nde gösterime başlatıldı. 1978 yılı yapımı olan ve yine aynı yıl "En İyi Yabancı Film" Öscar'ını kazanan filmin konusu şöyle:

Yıl 1915. Emperyalizm sömürgecilik ağırlı kara Afrika'da yaygınlaştırmak istiyor. Peşi sıra gelen beyaz savanların zararı çikanlar ise ezbette bağımlılık altındaki siyah halklar. Kazanan ise emperyalizm; Fransız, Alman ya da İngiliz fark etmiyor. Önemli, katledilen siyah arma öldürülenler de öyle. Çünkü ordular onlardan çoktur. Yine... Filminde daha fazla toprakla sahip olmak için Almanlar'ın çatan savaşta bir grup Fransız'ın "yatan askeri" siyahlardan bir ordu oluşturmaları için verdikleri uğraş mizahi bir yaklaşımla anlatılıyor. Bir yandan da

dinin de yardımıyla kültürel yönelimden söz ediyoruz.

Sınıfsal ve ulusal bilinçten yoksun Afrika halkı karşı koyamadığı bir güçsüzlük içinde savag demesini, kılıç, süngü, silah demesini ve an-

lamını, sonucunu kestiremedikleri savag marşlarını öğreniyor. Filminde bu karmaşa içerisinde sosyalist düşünceden etkilenmiş genç bir subay idealist yoldaşlarıyla da tanış olunuyor. ○

Adana'da Pir Sultan Abdal Şenliği

Adana (Mücadele)- Her yıl geleneksel olarak yapılan Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nden birisi Adana'da gerçekleştirildi.

7 Martta gerçekleştirilen şenlik Adana Adnan Menderes Kapalı Spor Salonu'nda 5000 kişinin katılımıyla yapıldı. Şenlik Adana Pir Sultan Abdal Şubesi tarafından organize edildi. Şenlik açılış konuşması ve Sivas'ta katledilen 37 aydınını anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Düzenlenen gece boyunca "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Halksız Kazanacağız" vb. sloganlar atıldı. Halk oyunu ve semah gösterilerinin ardından Arif Sağ ve birçok sanatçı halk türkülerini söylediler. Durgun bir havada geçen şenlik Grup Yorum'un "Dağlara Gel" parçasının söylenmesiyle başladı. Her zaman olduğu gibi hiçbir şey katkıda bulunmayan ve hazır kitleye kormaya çalışan İğci Partisi burada da bir kez daha fırsatçı tavırını gösterdi. İğci Partisi'nin salona pankart ve bayrak asması, geceyi organize eden yöneticilerin tepki göstermesi üzerine İP bayrak ve pankartlarını indirerek zorunda kaldı. Şenlik daha sonra olaysız bir şekilde sona erdi. ○

Ümraniye'de Dünya Tiyatrolar Günü

Çalışmalarını Ümraniye'de sürdüren Tiyatro Merdiven, Dünya Tiyatrolar Günü nedeniyle Ümraniye Belediyesi Tiyatro Salonu'nda bir etkinlik gerçekleştirdi. 27 Mart'ta yerli seçimler olmasına nedeniyle 29 Martta gerçekleştirilen etkinliğe Ayşe Gülen Halk Sahnesi de katıldı.

Etkinliği düzenleyen Tiyatro Merdiven kimseyi kadar oynadığı oyunlardan kısa bölümler sergiledi. Gene çalışmalarını Ümraniye'de sürdüren Silce Tiyatro topluluğu bir çey dafletisi sundu. Ümraniye Halk Sahnesi ise geceye "İkinci Günseli" adı oyunuyla katıldı. AGHS oyuncuları oyundan önce okudukları mesajda günün şöyledi.

"Bugün 29 Mart. Bugün 'Dünya Tiyatrolar Günü' dediği Hepimizin bildiği gibi 'Dünya Tiyatrolar Günü' her yıl 27 Mart'ta kutlanır. Ama o gün bir yılın, sahnekarların ve izleyicilerin ilgiren maskelerinin takılıp dolaşdığı bir seçim günüdür. Kürt halkı benimlediye başkalarını seçme ve seçilme hakkını gas ettiydi, DEP milletvekillerini bir

anda dokunulmazlıklarının kaldırılıp tutuklandığı, adaylarının ve iyelerinin katledildiği, yüzlerce Kürt köyünün boşaltıldığı, bombalandığı bir süreçte seçimlerin meşru olduğu söylenebilir mi? Genelilerin icazeti altında gerçekleştirilen bir seçim adlatmasına karşı bizler; devrimci sanatçıları sandık başına çıkmadık. Tiyatro sanatının gücü bir günle temsil edilemez. Mücadeleci tiyatro baskının, sömürünün ve direnişin olduğu her yerde ve her zaman repiklerini öngörenliği ve dönüştürücü gücüne sahnelere, sokaklara, grevlerde, boykotlarda yerini alacak. Emekten ve halktan yana sanatı hiçbir güç engelleyemeyecek."

Etkinlik Tiyatro Merdiven'in son oyunları "Sorgu" adı oyunundan bir bölümün sergilenmesiyle sona erdi. Tiyatro Merdiven'in geçen sonunda Refah Partisi'nin Ümraniye'deki seçimden kazandığını salondan kırkırıbeceki sanatçılar belirttiler ve vercedikleri mücadelede Ümraniye halkından destek beklediklerini vurguladılar. ○

Zeynep Oral'a söyleşi

29 Mart günü Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde Zeynep Oral'a bir söyleşi düzenlendi. Söyleşiye yaklaşık 80 kişi katıldı. Söyleşiden önce Zeynep Oral çok yünü bir sanatçı (eleştirmen, oyun yazarı, gazeteci, tiyatrocu vb.) olarak tanındı. Söyleşiye kültür ve sanatın tanımını yaparak başlayan Zeynep Oral söyleşinin konusunu "Kültür-Sanat Ne İse Yazar?" olacağını belirtti. Fakat söyleşi tiyatroyu ilgilendi. İlgili, sadece tiyatroyu çok yakından takip edenlerin anlayabileceği bir şekilde devam etti.

Katılımların konuyu sadece sanatın biçimsel öğeleri üzerinde yoğunlaştırmaları söyleşiyi niteliksiz bir tiyatroya dönüştürdü. "Sanat ne ise yazar?" sorusunun cevabı bir türlü verilemedi. Oral "Seçimlerden sonra Refah'ın kazanmasıyla ilgili olarak ne yapmayı düşünüyorsunuz?" sorusuna "Sahip olduğumuz her şeyi savunacağız, her ne pahasına olursa olsun değerlerimizi sahipleneceğiz" cevabını verdi. Sanatın sorunları ise tiyatroya oyunlarsındaki kişiliklerin tartışıldığı bir çerçevede sıkıştırılarak kasırlaştırıldı. ○

GÜN İZİ

Beyoğlu karacak mı?

Kemal Sahir GÜREL

Seçimlerden önce propagandaların "Beyoğlu Karacak mı?" üzerine kuranlar ve "Aman! Refah Partisi gelecek. Beyoğlu elden gidiyor" diye panik içerisinde sokaklara dökülen Beyoğlu'nu "kurtarmaya" soyunanlar şu soruyu cevaplamak durumundalar: Beyoğlu aydınlık mıydı?

Birçoğuna göre Beyoğlu sinemamız ve genelde sanatın kalbini attığı bir yer. Ama yorgun ve tekleyen bir kalp... Kültür-sanat politikalarının film yoluyla ve gerilimi istiklal Caddesi ve civarında görülebilir. Gittikçe türeyen ve çoğalan barlar, pavyonlar ve gece kulüpleriinde savunulduğu gibi bilinsere kışın karnı doymaktadı. Ama bu yüzden kalmı mıdır onlar? O parlayan neon ışıklarının altında mafyanın kalbi atmakta ve bunun da sanatı bir alması oluyor. Ahlaksız ve hastaklı bir yaşam kahlidır o arka sokakların keşifliğinde; ahlaksız ve hastaklı bir toplum oluşturmaya işin besinden. Her gün binlerce insan akar o caddede ve etrafına. Her gün binlerce insan akar o caddede? En çok "Beyoğlu Sanat Merkezi" olduğu için mi acaba? Her gün "Beyoğlu" filmi porno filmlerdi. Sonra da emperyalist kuzumamızın verdiği boyutu yansıtan Amerikan filmleri. Her yıl 40-50 film yapılan yerli sinema da işe yalnızca birkaç film -salon bulabilirse- oynama şansına sahiptir. Onların da bir iki hafatlık ömürleri vardır. Ancak bu filmlerde çoğunlukla toplumla bakışa gidecek ve giderek ahlaksızlığı, yarıya bir kaçış gülmekle ilgili kültürel yaşam içerisinde, bu değersizliği yansıtan ürünlerdir. "İki Kadın", "Düş Gezginleri", "Seni Seviyorum Rosa" ya da "Çıplak" vb. gibi filmlerdi çoğunlukla oynama şansına erişen. Toplumsallaşma gülerimin kapamı ve emekçilerin gerçeklerinden uzaklaşımı "sanatçı"ların kişilik bunalımlarının yansımasıdır bu filmler. Pekli sanat denilebilir mi bunlara? Yalnızca biçime indirilmiş bir sanatın geliştirildi, dönüştürüldüğüne söz edilebilir mi?

Yüzlerce sanat emekçisinin geçim kapıdır Beyoğlu. Fırtınadan, seç işine kadar yüzlerce insan orada iş bekler, orada iş bular, orada yazar. Ama edilemiyorler, ne rol olma yolları, yaratıcılıkları olmaksızın yoktur ve caresizdir. Bu yüzden sanatçı söyleşi halkın ulusal demokratik hakların elde edilmesi yönünde mücadele veren ve toplumsal gerçeklere yabancı olmayan dünyalıkla sanatçılar işe yok demek kadar azdır. Örgütlü mücadele pek kaçınan bir mücadele yöntemidir. Örgütüzlülüğü erdem sayma, örgütütlülüğü demek ya da salt ekonomik temele indirgeme ve giderek emekçi haklarını sorunlarına ve yaşamına duyarlılık, yaratıcılık ve kişilik ve kişisel bunalımların ertelerine yansımaya yol açmıştır.

Yani Beyoğlu, kabaca söyleyelimiz, şu emperyalist kültür politikalarının bir aynasıdır... İnsanlar, sanatıyla. Ve bu halde öğüt oluşturan ya da "aydınlık"lığın bahsedilemez zaten. Gerçek anlamda bir sanat merkezi aydınlığa kavuşması da Türkiye emekçi halklarının özgürlüğünden, kurtuluşundan, bir bütün olarak bu ülkenin geleceğinin aydınlattırılmasından ayrı ele alınmaz.

Beyoğlu'nun daha da kararmaya var olan durumu kabullenmiş sanatçıların oluşturdıkları yaşam biçimlerinin aleyhlerine bozulmasıyla bitmektedir. Yılları statülerinin sarımsılaşması şu konuyu anla. Camiler ve sarıklılar arasında nala sanat yapılar ki? Evet, Refah'ın geliştire Beyoğlu'nda dengelemek sürsüncüye doğru. Refah Partisi gerici şu düşüncelerle kendi kültürel şekillenmesini orada oluşturmaya isteyecektir. Ama önceki ortamın ne derece özgür olduğu sorgulanmadı ve kültür sanat adına çirkinkiliklerin sergilenildiği bir düzen güzdüğü edilecek "Karacak geliyor" çıkıkları atarak demokrat duyurduğu ve mücadeleyi yine de düzenin çizimci sınırları hapsedemiyor.

Böylesi bir süreçte mücadele yöntemi hiçbir sonuçlu kalmamış, generallerin kontrolünde yapılan bir seçim adlatmasıdır tepir etmekte ve katılmamışla kendini göstermektedir. Böylece Beyoğlu'nu Refah Partisi'ne "kaptırmak" da bir hayal kırıklığı yaratmazdı. Demokrasinin mücadelesi yapmak; düzeni sorgulamak ve bunun gereği olan yöntemleri yaratmakla mümkündür. Beyoğlu'nu kurtarmak için düzenin değil mücadeleden metot umulmalıdır. "SHP'yi destekledik Refah'a kapıtrık" diye devrimci eleştirmek yerine, devrimcilerin gösterdiği yoldan sahipletilmelidir Beyoğlu. ○

✓ TÜRK-İŞ'TE SIKINTI

- Özelleştirmeye karşı tavır konusunda karar almak üzere toplanan başkanlar kurulunda iktidarı savunan Türk-İş Başkanı Bayram Meral'e tepki... Yedi sendikanın zorlamasıyla özelleştirmelere karşı genel grev kararı alınması istendi.

- ✓ Muğla'daki Köytaş Fabrikası'nda özelleştirme zulumu... İşçiler aylardır ücret alamıyor.
- ✓ Tekstil işkoluna sözleşme tıkanıklığı... DİSK ve Türk-İş arasındaki yetki itirazları sürüyor.
- ✓ Tüm Sağlık-Sen'den Memur Sendikası Yasası'nı tavrı.

Yazını sayfa 17'de

✓ KUZEV KORE'YE EMPERYALİST KUŞATMA

- ABD emperyalizmi ve işbirlikçi Güney Kore'den, Kore yarımadasında savaş kıskırtıcılığı... ABD Güney Kore'ye yüzlerce Patriot füzesi yerleştirdi.
- Kore DHC: "Diyaloğa diyaloğla, savaşa savaşa yanıt veremeye hazırız... Boyun eğmeyeceğiz..."
- Londra'da Kore'yle Dayanışma... Amerikan Elçiliği önünde yapılan, Devrimci Sol Güçlerin de katıldığı gösteride ABD'nin Kore politikası protesto edildi.

FRANSA DURULMUYOR

Avrupa'nın en zengin üç ülkesi arasında yer alan Fransa krize sarsılıyor... '68 Mayıs'ından 25 yıl sonra tüm işçi ve öğrenci sendikaları ilk kez bir arada, birlikte eylemlediler.

Yazını sayfa 23'te

✓ GENÇLİKTE DÜZENE UYGUN BOŞ KAFALAR

- APOTİLİKİLEŞME- Eğitim politikası, okumayan, tartışmayan bir gençlik yetiştirmeye hedefliyor. Siyasal ve kültürel etkinlikleri kısıtlayan polis terörü apolitikleşmeyi derinleştiriyor.

ÇELİŞKİLER VE DİNAMİZM- Üniversite gençliği apolitikleştirme politikalarına rağmen toplumdaki yaşanan derin çelişkilerin dışında değil. Çelişkiler onları da etkiliyor. Karşılarına belli bir alternatif çıktığı zaman gösterdikleri kitlesel ilgi, onların bu yamının bir göstergesi.

DLMK'DAN İKİ AÇIKLAMA:

- ✓ Kredili sistemle ilgili imza kampanyası sona erdi. İlgili oldukça yükseldi.
- ✓ Polis DLMK'lı öğrenciyi kaçırmak tehdit etti ve serbest bıraktı.

Yazını sayfa 18'de

Seçim şovu bitti sandıkta çözüm yok

- Halkın seçim kampanyası süresince propaganda şarkıları ve politikacıların vaatleri ve yalanları dışında bir şey duymaması için elinden geleni yapan düzen, yine gerçek yüzüyle halkın karşısında. Seçim şovu bitti.

- "Oy kullan" propagandalarına, tehdit ve baskılara rağmen katılmama oranı en az yüzde 30... Ve hiçbir düzen partisi de % 22'yi aşamadı... Seçim sonuçları düzeni rahatlatmak bir yana, daha da içinden çıkılmaz bir duruma soktu. Kriz bu kez yeni "istikrar paketi"yle kendini açığa vuruyor.
- "Seçimlerin galibi" ilan edilen RP'nin düzen karşıtı ya da adaletin temsilcisi olmadığı açığa çıkarılmaktadır. Yerel yönetimleri "kazan" düzendir. Kaybeden halktır. Asıl olan her yerde, her koşulda mücadeleyi örgütlemektir.

Yazını sayfa 9-10'da

KÜRDİSTAN

Göç dayatması kabul edilemez

- Topraklarından zor ve şiddetle koparılan halkımız, işsizlik, açlık ve sefaletle mahkum ediliyor. Göç aynı zamanda kültüründen, geleneklerinden, geçiminden ve kimliğinden koparılan halkımızın asimile edilmesi çabalarının bir parçasıdır. Göçe karşı direniş, sadece işsizlik ve açlığa karşı değil, ulusal kimliği yok etmek isteyenlere karşı da bir direniştir.
- ✓ İstanbul Özgürlükler ve Haklar Platformu temsilcileri Diyarbakır ve köylerinde yoksul Kürt emekçilerle göç ve diğer sorunları konuştu.

Yazını sayfa 11'de